

BÍ KÍP LUYỆN
FOUCA

CRESSIDA COWELL

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Bí kíp luyeän roàng

Tên Ebook: Bí kíp Luyện Rồng

Tác Giả: Cressida Cowell

Thể Loại: Kỳ ảo, Tiểu Thuyết, Văn học phương Tây

Dịch Giả: tieuholy90

Nguồn: tieuholy90.wordpress.com

Ebook: daotieuvu.blogspot.com

*Ebook được blog **Đào Tiểu Vũ** hoàn thành với mục đích phi thương mại, nhằm chia sẻ với những bạn ở xa hoặc không có điều kiện mua sách, khi sao lưu xin ghi rõ nguồn.*

Trong điều kiện có thể bạn hãy mua sách để ủng hộ nhà xuất bản và tác giả.

Mục lục:

LỜI TỰA của TÁC GIẢ (HICCUP) – Dịch từ tiếng Na Uy bởi Cressida Cowell

Chương 1: LẦN ĐẦU TIÊN BẮT RỒNG

Chương 2: TRONG ĐỘNG DUỖNG RỒNG

Chương 3: LÀM ANH HÙNG HAY BỊ LƯU ĐÀ Y

Chương 4: BÍ KÍP LUYỆN RỒNG

Chương 5: NÓI CHUYỆN CÙNG GIÀ WRINKLY

Chương 6: TRONG LÚC ĐÓ, DƯỚI ĐẠI DƯƠNG SÂU THẳM

Chương 7: SÚN RẮNG DẬY RỒI

Chương 8: DẬY RỒNG THEO ĐƯỜNG VÒNG

Chương 9: SỢ HÃI, KIÊU CĂNG, TRẢ THÙ, VÀ NHỮNG CÂU TRUYỆN CƯỜI NGU NGỐC

Chương 10: NGÀY THỨ NĂM CỦA THẦN THOR

Chương 11: THẦN THOR ĐANG GIẬN DỮ

Chương 12: THẦN CHẾT XANH

Chương 14: KẾ HOẠCH CỰC KỶ KHÔN NGOAN

Chương 15: TRẬN CHIẾN TRÊN MŨI DEATH' HEAD

Chương 16: KẾ HOẠCH CỰC KỶ THÔNG MINH HỎNG RỒI

Chương 17: TRONG MIỆNG RỒNG

Giới Thiệu:

BÍ KÍP LUYỆN RỒNG CỦA NẮC CỤT HORRENDOUS HADDOCK ĐỂ TAM

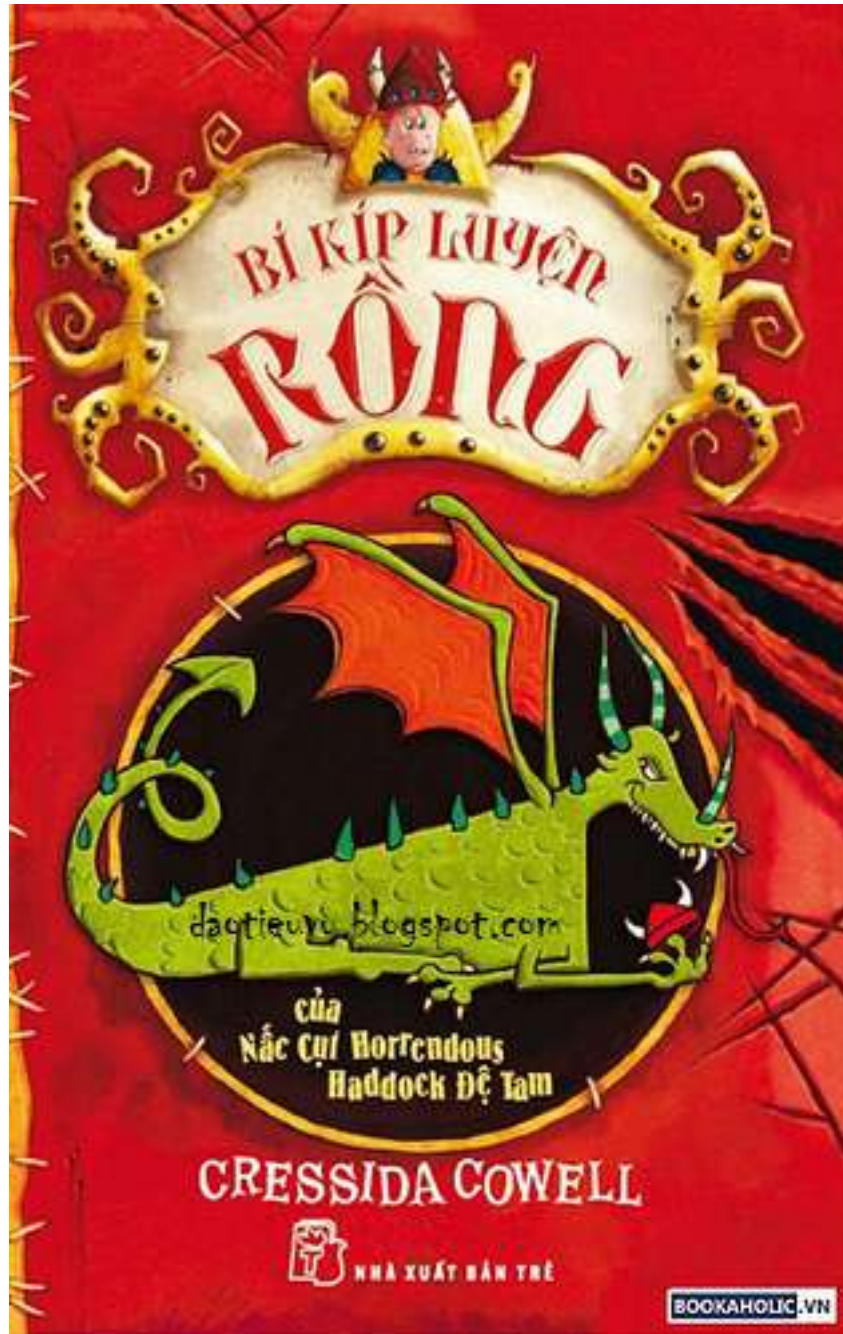
Tác Giả: Cressida Cowell

Khổ sách: 13x20cm

Số trang: 232

Năm xuất bản: 03/2014

Giá bán: 63.000 VNĐ

Đây là cuốn hồi ký đầu tiên của Nắc Cụt Horrendous Haddock Đệ Tam. Nắc Cụt là một cậu bé Viking sống vào thời Trung cổ. Mặc dù là con trai của tộc trưởng, nhưng vì nhỏ con và hiền lành nên Nắc Cụt thường xuyên bị bạn bè trêu ghẹo và coi thường. Để được công nhận và kết nạp làm thành viên chính thức của bộ tộc, Nắc Cụt đã nỗ lực hết mình để huấn luyện chú rồng của mình và nhiều chuyện rắc rối, hài hước đã xảy ra từ đây.

BÍ KÍP LUYỆN RỒNG CẨM NANG HẢI TẶC

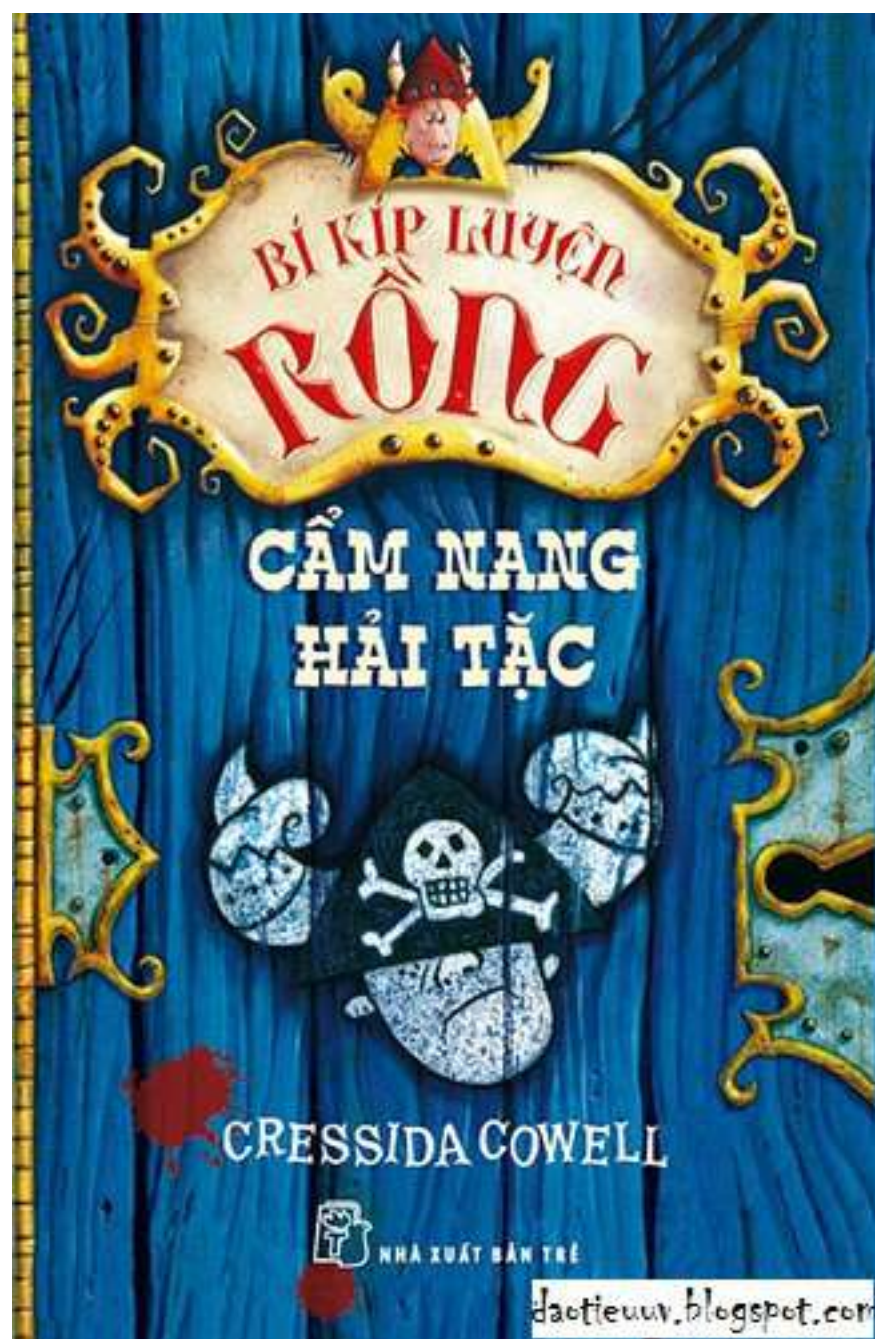
Tác Giả: Cressida Cowell

Khổ sách: 13x20cm

Số trang: 232

Năm xuất bản: 03/2014

Giá bán: 70.000 VNĐ

Đây là cuốn hồi ký thứ 2 của Nặc Cụt sau quyển Bí Kíp Luyện Rồng. Lần này, cậu bé Nặc Cụt và cư dân Ngang Tàng Long Lá sẽ có một chuyến phiêu lưu thú vị và hồi hộp đến đảo Đầu Lâu để tìm kiếm kho báu của cụ Râu Xồm Ghê Gớm. Trên hành trình, họ đã phải chiến đấu với những con quái vật khủng khiếp, và bọn Trục Xuất. Những tình tiết căng thẳng đến nghẹt thở và hài hước đan xen nhau làm cho câu chuyện càng thêm ly kỳ và hấp dẫn.

BÍ KÍP LUYỆN RỒNG – CẨM NANG TIẾNG RỒNG

Tác Giả: Cressida Cowell

Khổ sách: 13x20cm

Số trang: 244

Năm xuất bản: 03/2014

Giá bán: 72.000 VNĐ

.

Trong giờ học môn Dọa Nạt Kẻ Ngoại Tộc, Nắc Cụt và Chân Cá tình cờ leo nhầm lên một con thuyền của người La Mã. Nhờ vậy chúng đã phát hiện ra âm mưu khủng khiếp của bọn trộm rồng và kế hoạch thôn tính các bộ tộc thuộc Quần Đảo Man Rợ. Nắc Cụt sẽ xử trí thế nào để đối phó với những âm mưu xấu xa này? Hãy đón đọc cuốn hồi ký thứ ba của người hùng Nắc Cụt – Cẩm Nang Tiếng Rồng.

LỜI TỰA của TÁC GIẢ (HICCUP) – Dịch từ tiếng Na Uy bởi Cressida Cowell

Khi tôi còn bé, nơi tôi ở có rồng.

Có những con rồng bay to lớn, góm ghiếc làm tổ trên những vách đá trống như những con chim khổng lồ đáng sợ. Cũng có những con rồng nâu be bé, dáng đi hấp tấp chuyên săn chuột theo bầy đàn. Phi lý nhất là những con Rồng Biển khổng lồ to gấp hai mươi lần Cá Voi Xanh. Chúng là những sinh vật đem việc giết chóc làm vui.

Bạn hãy tin những gì tôi nói, vì giờ những con rồng đang biến mất quá nhanh, và chúng sẽ sớm tuyệt chủng.

Không ai biết chuyện gì đã xảy ra. Chúng vượt biển trở về nơi chúng tới, chẳng để lại tới một khúc xương, không một cái răng nanh để cho những con người trên trái đất còn nhớ tới chúng.

Vậy, để cho những sinh vật tuyệt vời này không bị lãng quên, tôi sẽ kể câu chuyện thật sự về tuổi thơ của tôi.

Tôi không phải là dạng người có thể luyện rồng mà chẳng cần nhắc mí mắt. Tôi cũng không phải dạng người sinh ra làm anh hùng. Tôi phải vất vả lắm. Đây là câu chuyện tôi trở thành Anh Hùng theo Đường Vòng

Chương 1: LẦN ĐẦU TIÊN BẮT RỒNG

Ngày xưa ngày xưa, trên hòn đảo hoang lộng gió Berk, có một chàng Viking nhỏ với cái tên dài trường thiên đại hải.

Hiccup Horrendous Haddock Đệ Tam, Niềm Hy vọng và Người thừa kế Bộ tộc Hairy Hooligans, từ sáng sớm thức dậy đã thấy bệnh.

Mười cậu nhóc, kể cả Hiccup mong trở thành thành viên chính thức của Bộ Tộc sau khi vượt qua Lớp học vỡ lòng về Loài Rồng. Chúng đang đứng ở nơi vắng vẻ nhất trên bờ biển hẹp không người. Tuyết rơi dày. “CHÚ Ý!” Bác Gobber Ợ Hơi, ông lính già dạy Vỡ lòng găm thét. “Đây là chiến dịch đầu tiên của các cháu, Hiccup sẽ chỉ huy.”

“Ôi...đừng là Hiccup chứ,” Dogsbreath Nảo phảng và hầu hết tụi nhóc càu nhàu. “Ngài không thể để cho Hiccup chỉ huy được. Thằng ấy VÔ DỤNG.”

Hiccup Horrendous Haddock Đệ tam, Niềm hy vọng và Người kế thừa Bộ lạc Hairy Hooligans, khốn khổ dùng ống tay áo chùi mũi. Nó lún sâu hơn vào tuyết.

“AI cũng giỏi hơn Hiccup,” Snotface Snotlout cười khinh bỉ. “Kể cả Fishleg cũng giỏi hơn Hiccup.”

Fishlegs bị lác mắt khiến cậu ta cũng mù dờ như sao biển, và ngoài ra còn bị dị ứng với bò sát.

“IM LẶNG!” Bác Gobber Ợ Hơi gào lên. “Đứa nào nói nữa sẽ ăn con sao sao trong bữa trưa BA TUẦN!” Thế là bọn nhóc im ngay lập tức. Con sao sao có chút giống giun, chút giống nước mũi còn vị thì tệ hơn cả hai thứ đó nhiều.

“Hiccup sẽ chỉ huy và đây là lệnh!” Bác Gobber hô. Bác chưa bao giờ ngừng hò hét cả. Bác là một người khổng lồ cao hơn 2m1 chột một mắt và có bộ râu như pháo hoa bắn tung tóe. Dù thời tiết lạnh cong, bác cũng chỉ mặc một chiếc quần cộc bằng lông và chiếc áo gile da hoẵng bé xíu, để trệt hết ra ngoài màu da đỏ như tôm luộc và những cơ bắp cuộn cuộn. Bác đang cầm một ngọn đuốc cháy rực chỉ bằng một bàn tay.

“Hiccup sẽ chỉ huy, dù thành thực mà nói, cậu ta hoàn toàn vô dụng. Nhưng Hiccup là con trai TỘC TRƯỞNG, Viking phải nghe lời tộc trưởng. Các cậu nghĩ mình đang ở đâu, La Mã Cộng Hòa chắc? Dù

sao, đây chỉ là vấn đề nhỏ xíu như con kiến thôi. Các cậu ở đây để chứng minh mình là Một người Anh hùng Viking. Và truyền thống của bộ tộc Hooligan là các cậu phải...” Bác Gobber dừng lại tạo kịch tính. “**BẮT CON RỒNG ĐẦU TIÊN!**”

Hiccup nghĩ, những con sò kia đang há mồm ra ồ kìa. “Chính những con rồng đã làm chúng ta sống tách biệt!” Bác Gobber gầm gừ. “Những người kém cỏi huấn luyện chim cắt giúp họ săn thú, ngựa để di chuyển. Chỉ có những ANH HÙNG VIKING dám huấn luyện những sinh vật nguy hiểm nhất, hoang dã nhất Quả Đất.”

Bác Gobber ngồi xồm xuống tuyết. “Bài thi Nhập Môn về Rồng gồm ba phần. Phần đầu tiên và nguy hiểm nhất là kiểm tra sự dũng cảm và tài ăn trộm. Nếu các cậu muốn được Bộ tộc Hairy Hooligan công nhận, các cậu phải bắt được rồng trước đã. Và đây là LÝ DO,” Gobber tiếp tục nói hết công suất, “tôi đưa các cậu tới nơi đây. Hãy nhìn Vách Đá Rồng Hoang đi.”

Mười cậu nhóc ngựa cổ nhìn. Vách núi cao tới chóng mặt, đen sì đặng đặng sát khí. Vào mùa hè, bạn khó

lòng nhìn thấy vách núi vì những con rồng đủ hình dạng kích cỡ bám rịt lên đó, đớp tấp nhau gây ra những âm thanh vọng tới tận Berk.

Nhưng mùa đông tới, rồng chìm vào giấc ngủ đông. Vách núi chìm vào im lặng, trừ có tiếng ngày rầm rầm của chúng. Hiccup có thể cảm nhận đất dưới chân đang rung lên từng chập.

“Giờ,” bac Gobber nói, “các cậu có thấy bốn hang đá ở lưng chừng vách đá, hợp thành hình đầu lâu không?”

Mấy cậu nhóc gật đầu.

“bên trong hang mắt phải đầu lâu là Động Dưỡng Rồng, nơi, VÀO THỜI ĐIỂM HIỆN TẠI, ba ngàn con rồng con đang dành vài tuần cuối cùng để ngủ đông.”

“OOOOOOOOOH,” những thằng nhóc nhao nhao thích thú.

Hiccup nuốt nước bọt. Nó tình cờ được biết nhiều về những con rồng hơn bất cứ đứa nhóc nào ở đây. Từ khi còn bé tí, nó đã bị những sinh vật này cuốn hút. Nó dành hết giờ này qua giờ bí mật quan sát chúng (Những kẻ nhìn trộm – rồng thường bị cho là lũ lập

dị và ngu đần, vì thế nó cần phải bí mật) Và những gì Hiccup biết về những con rồng đã nói với nó rằng, đi vào động với ba ngàn con rồng trong đó là hành động ngu ngốc.

Nhưng dường như chẳng ai lo lắng cả.

“Trong vài phút, tôi muốn các cậu mang một trong những cái giỏ này và trèo lên vách đá,” bác Gobber Ợ Hơi ra lệnh. “Một khi đã vào trong động, các cậu phải tự chịu trách nhiệm với chính mình. Ta quá to lớn không thể chui vào đường hầm dẫn vào Động Dưỡng Rồng được. Các cậu phải IM LẶNG đi vào động và cậu Wartihog, cậu cũng nên nhớ lấy điều đó, trừ khi cậu muốn trở thành bữa ăn chào xuân đầu tiên cho ba ngàn con rồng đói khát. HA HA HA HA HA!”

Bác Gobber cười rung rồn vì câu nói đùa chẳng ra đâu vào đâu, rồi tiếp tục. “Những con rồng cỡ đó thường vô hại đối với con người, nhưng với số lượng đó chúng y hệt những con cá hổ vậy. Cái đồng mỡ dày của cậu sẽ chẳng còn lại gì đâu, Wartihog – cậu chỉ còn là một bộ khung xương đội mũ thôi. HA HA HA HA! Vì vậy, các cậu phải đi thật LẶNG LẶNG qua

động và đánh cắp MỘT con rồng đang say ngủ. NHE NHÀNG nâng con rồng lên khỏi tảng đá rồi đặt vào giỏ. Còn hỏi gì thêm không?”

Không ai hỏi gì.

“Nếu không may các cậu ĐÁNH THỨC mấy con rồng – và các cậu đúng là mấy kẻ ĐẦN THỐI mới làm thế – hãy chạy nhanh như chớp về cửa hang. Những con rồng không thích thời tiết lạnh giá và tuyết có lẽ sẽ khiến chúng mất dấu.”

Có lẽ thôi ư? Hiccup nghĩ. Ồ, thật là an ủi làm sao.

“Ta khuyên các cậu nên dành ít thời gian mà chọn rồng. Điều quan trọng là chọn con có kích cỡ phù hợp. Con rồng đó sẽ giúp các cậu bắt cá, bắt nai. Các cậu sẽ bắt con rồng giúp các cậu tham gia chinh chiến, khi các cậu lớn hơn và trở thành Chiến binh của Bộ Tộc. Nhưng, các cậu cần một con vật thật ấn tượng, vì vậy hãy chọn con to nhất vừa với giỏ. Đừng Lảng vảng QUÁ lâu ở đó..”

Lảng vảng??? Hiccup nghĩ. Ở trong một cái động với ba ngàn CON RỒNG đang ngủ đông?

“Ta không cần nói với các cậu rằng,” bác Gobber vui thú nói tiếp. “nếu các cậu trở về tay trắng, thì đừng

nên về làm gì. Bất cứ ai THẤT BẠI sẽ bị tống cổ ngay lập tức. Bộ tộc Hairy Hooligan không cần những kẻ THẤT BẠI. Chỉ có những kẻ mạnh tồn tại.”

Hiccup buồn rầu nhìn ra chân trời. Không có gì ngoài tuyết và biển xuất hiện trong tầm mắt. Bị đuổi cũng không quá vui đâu.

“RỒI,” bác Gobber mạnh mẽ nói. “mỗi cậu cầm một cái giỏ và chúng ta xuất phát.”

Mấy cậu nhóc vội vã chạy lấy giỏ, vui vẻ phấn khích trò chuyện.

“Tao sẽ tóm được con Monstrous Nightmare với những cái móng vuốt bự chẳng. Chúng thật sự đáng sợ,” Snotlout khoác lác.

“Ồ im đi, Snoutlout, mày không làm được đâu,”

Speedi-fist nói. “Chỉ Hiccup mới có thể có Monstrous Nightmare, vì nó là con trai tộc trưởng.”

Cha Hiccup là Stoick Vĩ Đại, một tộc trưởng đáng sợ của tộc Hairy Hooligan.

“HIC-CUP?” Snoutlout khinh khỉnh. “Nếu nó vô dụng như khi ở Bashyball, chỉ cần hấn bắt được con Basic Brown đã là may mắn lắm rồi.”

Basic Brown là loại rỗng phổ biến nhất, thứ quái thú hữu dụng nhưng không huyền bí lắm.

“IM MỒM VÀ XẾP HÀNG ĐI MẤY CON NÒNG NỌC KHỔN KHỔ KIA!” bác Gobber Ợ Hơi hò hét.

Mấy thằng nhóc vội vàng vào chỗ, giỏ đeo trên vai và đứng im chú ý. Bác Gobber đi dọc theo hàng, dùng ngọn đuốc soi mắt từng đứa.

“TRONG NỬA GIỜ NỬA CÁC CẬU SẼ LÀ CHIẾN BINH VIKING. VỚI CON RẮN TRUNG THÀNH BÊN CẠNH.... HOẶC ĂN ĐIỂM TÂM TRONG VALHALLA VỚI RĂNG RỒNG CẮM Ở ĐÍT!” Bác Gobber hét lên với sự hứng thú kinh khủng.

“CHẾT HOẶC VINH QUANG!” bác Gobber hô.

“CHẾT HOẶC VINH QUANG!” tám cậu nhóc đăng sau phẫn khởi hưởng ứng theo.

Hiccup và Fishlegs rầu rĩ nghĩ, Chết là chắc.

Gobber dừng lại đặt tù và lên miệng.

Chắc giờ là thời khắc tệ nhất đời mình TÍNH TỚI NAY đây, Hiccup nghĩ thầm khi chờ đợi tiếng tù và vang lên. Và nếu âm thanh đó vang lớn hơn, chúng sẽ đánh thức mấy con rồng trước khi kịp BẮT ĐẦU.

“PARRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRP!”

Bác Gobber đã thổi tù và.

Chương 2: TRONG ĐỘNG DƯỠNG RỒNG

Giờ bạn có thể đoán được rằng Hiccup không phải Người hùng Viking từ trong trứng nước.

Ngay từ đầu, nó trông chẳng GIỐNG một Người hùng. Ví dụ, anh hùng phải giống một người như Snotlout, cao, cơ bắp, đeo xương, xăm mình và bắt đầu lún phún râu. Nói là râu những thực ra chỉ là chút lông mao vàng vàng dưới môi dưới trông phản cảm vô cùng. Nhưng thế là đủ ấn tượng đối với một cậu nhóc chưa đầy mười ba.

Hiccup nhỏ thó và có khuôn mặt hoàn toàn không có chút ấn tượng. Nó CÓ mái tóc của Người hùng, mang màu đỏ chói, luôn dựng ngược lên kể cả khi bạn đem nhúng đầu nó vào nước biển. Nhưng chưa ai từng nhìn thấy điều đó vì nó suốt ngày đội mũ sùm sụp.

Bạn sẽ KHÔNG BAO GIỜ chọn Hiccup trong mười cậu nhóc kia làm Người hùng cho câu truyện.

Snoutlout làm gì cũng giỏi và là một nhà lãnh đạo bẩm sinh. Dogsbreaths đã cao bằng bố cậu ta và có thể làm những điều hay ho nhưng đánh rằm theo quốc ca của vùng Berk.

Hiccup là một đứa bé bình thường, không có gì nổi trội, gầy gò, mặt tàn nhang thường bị chìm lẫn trong đám đông.

Vậy là, khi Gobber thối tù và và lui ra tìm một phiến đá dễ chịu nào đó để ngồi nhấm nháp món sandwich trai và khoai tây, Snotlout đẩy Hiccup sang một bên để nắm quyền chỉ huy.

“rồi nghe đây mấy thằng kia,” cậu ta hăm he thì thầm. “TAO chỉ huy, không phải cái thằng Vô dụng kia. Và bất cứ ai phản đối sẽ được ăn sandwich kẹp nấm nấm từ Dogsbreath Nào phẳng.”

“Gừ,” Dogsbreath gầm ghè, phẫn khích dấm hai tay vào nhau. Dogsbreath là bạn đồng hành thân thiết của Snotlout, là một thằng con trai to như tịnh.

“Đấm nó đi, để chúng hiểu tao muốn nói gì, Dogsbreath.”

Dogsbreath phẫn khích phục tùng. Cậu ta dấm Hiccup chúi đầu vào tuyết.

“Chú ý!” Snotlout rít lên. Những thằng nhóc không nhìn Dogsbreath và Hiccup nữa. “Cùng leo dây. Người giỏi nhất leo trước...”

“Ồm, thế thì tất nhiên phải là mày rồi, Snotlout,” Fishleg nói. “Mày cái gì chẳng giỏi, phải không?” Snotlout nghờ vực nhìn Fishlegs. Khó có thể biết Fishlegs có nhạo cậu ta không, vì thằng này bị lác. “Đúng đó, Fishlegs,” Snotlout nói. “TAO giỏi nhất,” Và để đề phòng thằng này nhạo nó, nó ra lệnh: “Đập nó đi, Dogsbreath!”

Khi Dogsbreath đẩy Fishleg chúi nhủi cạnh Hiccup, những đĩa nhỏ kia bắt đầu buộc dây vào nhau.

Hiccup và Fishlegs là hai đĩa buộc dây cuối cùng, ngay sau thằng Dogsbreath mặt đỏ lựng dương dương tự đắc.

“Ồ, giỏi quá cơ,” Fishlegs nói. “Tao sẽ bước vào cái đồng dây bò sát ăn thịt người và bị buộc cùng tám thằng điên.”

“Nếu như chúng ta vào cái động đó...” Hiccup lo lắng nói, và nhìn lên vách đá đen tuyền.

Hiccup ngậm đuốc giữa hai kẽ răng để tay rảnh rang trèo leo sau những đĩa khác.

Vụ trèo leo này quả là nguy hiểm. Những tảng đá trơn vì tuyết bám, những thằng bé khác lại quá phấn khích nên trèo quá nhanh. Có lúc Clueless bị trượt

chân ngã – may sao là ngã lên người Dogsbreath. Cậu ta tóm lưng quần thằng kia lại và ném trở về vách đá, trước khi kéo cả thằng kia kéo cả bọn ngã theo.

Khi chúng trèo được đến miệng hang, Hiccup liếc nhìn xuống mặt biển cuồn cuộn sóng đánh vào vách đá và nuốt khan....

“Tháo dây!” Snotlout ra lệnh, mắt lồi ra phẫn khích vì nguy hiểm sắp tới. “Hiccup sẽ vào hang trước vì NÓ là con trai Tộc trưởng...” Thằng kia cười khinh khỉnh. “Và, nếu bất cứ con rồng nào TỈNH GIÁC, nó sẽ là người đầu tiên biết! Một khi vào trong động, nó phải trở thành một người đàn ông. Chỉ người mạnh mới tồn tại...”

Dù Hiccup bình thường không phải một thằng đầu gấu chỉ biết đâm đá của làng Hooligan, nhưng nó cũng không hề yếu đuối. Sợ không phải là hèn. Có lẽ nó cũng dũng cảm như bất cứ thằng nhóc nào ở đây, vì nó cũng tới đây bắt rồng dù biết rồng là thế nào. Và, khi nó trèo lên miệng hang rồng và thấy một đường hầm dài, ngoằn ngoèo, nó vẫn đi tiếp, dù

không lấy gì làm thích thú vì biết cuối đường hầm ngoằn ngoèo là lũ rồng đang nằm đợi.

Nước nhỏ giọt còn đường hầm thì lạnh và ẩm ướt. Đôi khi đường hầm khá cao nên tụi nhóc có thể đi thẳng người. Sau đó nó thắt lại thành những cái lỗ hẹp và tù túng khiến chỉ một đứa đi lọt trong tình trạng bò qua, với ngọn đuốc ngậm trong miệng.

Sau mười phút đi và bò dài dằng dặc vào trong vách đá, mùi của những con rồng – thứ mùi tanh tanh mặn mặn của tảo biển và dầu cá thu – trở nên càng lúc càng rõ rệt, cho tới khi không thể chịu đựng nổi thì đường hầm mở vào một cái động không lồ.

Cái động đầy nhóc rồng, nhiều hơn Hiccup có thể tưởng tượng. Chúng mang đủ màu sắc và kích thước, đủ chủng loại mà Hiccup đã từng nghe nói tới, và một số Hiccup chưa thấy nghe thấy bao giờ.

Hiccup bắt đầu toát mồ hôi hột khi nhìn hàng núi hàng núi động vật, nằm ngổn ngang trên mặt hang; thậm chí chúng còn treo ngược người như những con dơi bé bự. Chúng đều đang ngủ say, thậm chí còn ngáy đồng thanh. Âm thanh đó quá lớn và trầm khiến Hiccup có cảm giác chúng xuyên thẳng qua người

nó, làm lục phủ ngũ tạng của nó rung theo, âm âm trong bụng nó, buộc tim nó phải đập theo nhịp tim rỗng.

Nếu một, chỉ cần một trong vô số sinh vật này thức giấc, nó sẽ báo động cho những con khác và mấy thằng nhóc sẽ chết thảm. Hiccup đã từng thấy một con nai đi quá gần Vách núi Rỗng Hoang bị xé làm nhiều mảnh trong vài tích tắc.

Hiccup nhắm mắt. “Mình sẽ KHÔNG nghĩ nữa,” nó tự nhủ. “KHÔNG NGHĨ.”

Không thằng nhóc nào nghĩ về hình ảnh đó.

Ngu ngốc đôi khi cũng hữu dụng. Mắt chúng lòi ra vì thích thú khi đi trong động, tay bịt mũi khỏi thứ mùi kinh khủng, tìm kiếm con rỗng lớn nhất có thể vừa với giỏ.

Chúng bỏ đuốc bên ngoài cửa hang. Mấy con Sâu Sáng đã chiếu sáng cho hang động này rồi. Chúng là những sinh vật to lớn, chậm chạp có đốm. Chúng tỏa ra ánh sáng mờ mờ, như một ngọn đèn công suất thấp vậy. Và Ngoài ra những Động vật Thối lửa kia cũng thêm vào chút ánh sáng khi chúng thở ra hít vào.

Đúng như dự đoán, lũ con trai xông vào thế giới của những con rồng xấu xí.

Snotlout nhặng xị lên đi tóm một con Monstrous Monster trông có vẻ nguy hiểm và cười đùa giả với Hiccup. Snotlout là con trai của Baggy-bum Bụng Bia, em trai Vast Vĩ Đại. Thằng này định loại bỏ Hiccup để trong tương lai, nó, sẽ trở thành Tộc trưởng tộc Hairy Hooligan. Và một Tộc trưởng độc ác dã man cần có một con rồng đáng sợ.

Wartihog và Dogsbreath thì thầm cự nự nhau con Gronckle, sinh vật tàn bạo da cứng như sắt với vô số răng sắc như dao nhà bếp khiến chúng không ngậm mồm nổi. Dogsbreath thặng, sau đó làm rơi trong khi cố nhét sinh vật vào giỏ. Vô giáp cứng gây nên tiếng động đình tai nhức óc khi con vật hạ cánh xuống mặt hang.

Con Gronckle mở to đôi mắt cá sấu độc ác ra.

Tụi nhóc nín thở.

Con Gronckle nhìn thẳng về phía trước. Khó có thể biết trong đôi mắt trống rỗng kia là nó đã tỉnh hay vẫn còn ngủ. Hiccup nhận ra, trong tình trạng căng

thẳng cực độ này, con mắt có mảng mỏng thứ ba vẫn nhắm

Nó vẫn nhắm trong vài giây, tới khi...

Nó từ từ nhắm mắt nốt mắt lại.

Ngạc nhiên là không một con rồng nào thức giấc. Vài con động đậy để nằm cho thoải mái. Nhưng hầu hết còn chẳng buồn nhúc nhích.

Hiccup thở ra. Có thể những con rồng này ngủ như chết rồi. Thế giới không thể làm gì để đánh thức chúng dậy.

Nó nuốt khan, lầm bầm cầu nguyện thần Loki, thần bảo trợ kẻ trộm và căn trọng tiến tới tóm con rồng có vẻ ngủ say nhất, để tỉnh dậy khơi con ác mộng này nhanh nhất có thể.

Ít người biết rằng rồng càng ngủ say thì người chúng càng lạnh.

Thậm chí khi ngủ đông, cơ thể rồng lạnh như nước đá, không có nhịp tim, hơi thở, hay nhịp đập. Chúng có thể rơi vào tình trạng đó hàng thế kỷ, và chỉ có những chuyên gia dày dặn kinh nghiệm mới có thể nhìn mà biết chúng còn sống hay chết.

Nhưng con rồng đã thức hoặc ngủ tỉnh thường rất âm, như bánh mì vừa ra lò vậy.

Hiccup tìm thấy một con có kích cỡ phù hợp và khá lạnh. Nó cẩn thận bỏ con vật vào giỏ nhanh chóng nhất có thể. Đó là một con rồng Basic Brown bình thường nhất, nhưng kể cả vậy Hiccup cũng không dám lơ là. Kể cả khi con vật chưa trưởng thành, nó vẫn nặng đáng ngạc nhiên.

“Mình LÀM được rồi, Mình LÀM được rồi, Mình LÀM được rồi!” nó vui vẻ ngâm nga. Ít nhất nó không phải đứa duy nhất trong lớp không có rồng. Mọi người ai cũng đã có một con và họ đang lạng lẽ ra ngoài. Mọi người, trừ...

Fishlegs, người đầy mẩn đỏ đang nhón chân âm ỉ tới chỗ những con Nadder.

Fishlegs thậm chí còn trộm kém hơn cả Dogsbreath. Hiccup chết đứng tại chỗ. “Đừng, Fishlegs – LÀM ƠN đừng mà!” nó thì thầm.

Nhưng Fishlegs đã chán trò khinh khỉnh hơn người của Snotlout. Cậu định kiếm một con rồng thật tuyệt để những thằng kia phải ngưỡng mộ.

Cu cậu nheo mắt nhìn thấy những con rồng trong khi nước mắt chảy ròn ròn, gãi như điên. Fishlegs từ từ tới chỗ con rồng ở cuối hang, nhấc một chân nó lên và từ từ...giật mạnh.

Cả khối thịt đập cái uỳnh. Tất cả tụi nhóc thở gấp gấp.

Hầu hết bọn Nadder đều nằm đè lên nhau trong khi ngủ.

Một con to xác hơn cả mở mắt và chớp chớp.

Hiccup thở nhẹ nhõm vì mí mắt thứ ba vẫn đóng.

Mấy thằng con trai đợi con rồng nhắm mắt lại.

Và sau đó Fishlegs hắt xì.

Bốn phát hắt xì TO ĐẠI BÁC vang vọng trong động.

Con Nadder lớn nhìn thẳng về phía trước, đông cứng như tượng.

Nhưng con rồng đã bắt đầu rên rừ rừ trong họng.

Và rất từ từ....

...mí mắt thứ ba mở ra.

“Uh – oh,” Hiccup thì thào.

Cái đầu Nadder quân quanh người thẳng Fishlegs và nhìn, đôi mắt vàng như mắt mèo chăm chú nhìn

thằng bé. Nó mở rộng cánh hết cỡ và thu người như một con báo. Nó mở mồm đến nỗi những thằng nhóc nhìn thấy cái lưỡi chẻ và....

“C-C-C-H-A-A-A-Y-Y-Y!” Hiccup hét, nắm lấy tay Fishleg và lôi xềnh xệch đi.

Tụi nhỏ chạy ra ngoài. Fishlegs và Hiccup là những đứa cuối cùng.

Không còn thì giờ mà cầm đuốc nữa, vì thế bọn trẻ chạy trong bóng tối như mực. Giỏ đựng con Brown nảy trên lưng Hiccup.

Chúng còn hai phút an toàn vì phải mất một lúc con rồng đầu tiên mới đánh thức những con khác dậy.

Nhưng Hiccup có thể nghe thấy tiếng gầm điên cuồng và tiếng vỗ cánh khi những con rồng bắt đầu tràn vào đường hầm đuổi theo tụi nhóc.

Nó chạy nhanh hơn một tý.

Những con rồng di chuyển nhanh hơn bọn nhóc vì chúng nhìn trong bóng tối tốt hơn, nhưng chúng bị chậm lại khi đường hầm hẹp hơn, và chúng phải gập cánh để trườn qua.

“Tao...không...có...rồng,” Fishlegs hỗn hển, đi sau Hiccup hai bước chân.”

“Cái đó,” Hiccup nói khi loạng choạng chống khuỷu tay bò qua chỗ hẹp. “là vấn đề...BÉ NHẤT...của chúng ta. Chúng sắp tóm chúng ta kia kìa.”

“Không...rồng,” Fishlegs cứng đầu nói.

“Ôi, vì Thor lòng lạnh chứ,” Hiccup quát.

Nó ném cái giỏ cho Fishlegs và giật lấy cái giỏ không trên lưng Fishlegs. “Lấy con của tao này. Đợi đó.”

Hiccup quay lại về đường hầm trong khi tiếng gầm tới gần hơn và lớn hơn theo từng giây.

“MÀY...LÀM...GÌ...ĐẤY???”Fishlegs hét lên, nhảy loi choi tại chỗ.

Hiccup quay lại cái lỗ sau một lúc. Fishlegs nắm lấy tay kéo nó đi.

Chúng có thể nghe thấy tiếng khụt khịt âm âm nhu thể con rồng đã thò mũi vào đầu bên kia cái lỗ.

Hiccup ném đá và con rồng ré lên.

Chúng queo đường và đột nhiên nhìn thấy ánh sáng cuối đường hầm.

Fishlegs đi trước, nhưng khi Hiccup đang bò theo, một con rồng nhảy vào nó và ré lên. Hiccup đâm con rồng ngã ra sau để nó có thời gian bò ra ngoài sáng.

Một con rồng khác – cũng có thể vẫn con cũ – cắn

vào đui Hiccup. Nó đang quá tuyệt vọng nên kéo cả con rồng ra luôn.

Khi đầu và vai Hiccup ra ngoài sáng, bác Gobber xuất hiện. Bác nắm lấy khuỷu tay Hiccup và kéo nó lẫn con rồng ra ngoài.

“NHẢY!” bác Gobber hét trong khi dùng nắm tay dùng mảnh dăm bay con rồng.

“Bác nói gì cơ, NHẢY á?” Hiccup chần chừ khi nhìn xuống mặt biển từ độ cao chóng mặt.

“Giờ không còn thời gian mà trèo xuống,” bác Gobber thở dốc, và dăm hai cái đầu rồng cùng lúc, và ba phát nữa vào cái bụng to tướng. “NHẢY!”

Hiccup nhắm tịt mắt và nhảy khỏi vách đá.

Khi nó chới với trong không khí, con rồng cắn chân nó đã nhả ra và bay mất.

Hiccup bay nhanh tới nỗi khi hạ cánh xuống mặt biển nó thấy nước chẳng giống nước, mà giống cái gì đó cứng và gây đau đớn, quá lạnh khiến nó suýt ngất.

Nó trôi lên mặt nước, ngạc nhiên thấy mình chưa chết. Nó bị bác Gobber ợ hơi té nước ướt sũng do những cú quạt nước cách đó gần 1 mét.

Những con rồng ré lên giận dữ, nhảy khỏi hang và bay xuống như thả bom về phía những Viking đang nổi trên mặt nước.

Hiccup kéo chặt mũ xuống hết mức. Tiếng rồng cào vào kim loại thật kinh khủng. Một con khác đậu xuống, rít lên trên mặt nước ngay trước mặt Hiccup. Nó lại bay lên khi cảm nhận làn nước lạnh như đá. Những con rồng không thích bay trong tuyết và, Hiccup nhẹ nhõm nhìn chúng vừa bay vừa kêu ré mấy lời chửi rủa bằng Tiếng rồng trở về hang động ấm áp.

Bác Gobber bắt đầu lôi bọn nhóc lên khỏi mặt biển và lên những tảng đá. Những cậu bé Viking là những tay bơi lội dai sức, nhưng khó lòng nổi được lâu với một cái giỏ đựng một con rồng kinh khủng sau lưng. Hiccup là người cuối cùng được lôi lên – thật đúng lúc, vì nước bắt đầu khiến cậu buồn ngủ.

Ừm, ít nhất thì mình không chết, Hiccup nghĩ khi bác Gobber kéo cổ nó lên, và suýt nữa làm nó chết ngạt lần nữa – và chết kiểu này chắc chắn chẳng VINH QUANG gì.

Chương 3: LÀM ANH HÙNG HAY BỊ LƯU ĐÀY

Những cậu nhóc loạng choạng bước trên những viên đá cuội bên bờ biển và rút về hẻm núi Madman's Gullym mà họ đã tới vài giờ trước. Đây là một vết nứt hẹp trên vách đá với những tảng đá lớn. CHÚNG cố di chuyển nhanh nhất có thể, nhưng điều này rất khó khi bạn cứ bị trượt chân vì những tảng đá bọc băng, và chúng phải đi một hành trình dài đau đớn. Một con rồng không chịu từ bỏ đã ré lên lao vào khe núi. Hẳn đập lên lưng Wartihog và bắt đầu cào, cắn vai Wartihog và cào xước đỏ tay thẳng bé. Bác Gobber dùng tay rìu tập vào mũi rồng. Con rồng thả ra và bay mất.

Nhưng cả tá rồng khá xông tới thế chỗ, chui vào trong đường hầm cùng những tiếng kêu chói loai kinh khủng, lửa phun ra từ lỗ mũi và làm tan chảy tuyết. Những móng vuốt của chúng xò ra một cách tàn độc khi đáp xuống.

Bác Gobber đứng đó, chân giạng ra, vung cây rìu hai lưỡi to tướng. Ông vung búa ra sau cái đầu lờm xờm và hét lớn, vang vọng trong khe núi, làm lông cổ Hiccup dựng đứng như gai nhím biển.

Nếu đi một mình, rỗng thường biết giữ mình, nhưng khi theo đàn chúng táo gan hơn. Giờ chúng biết chúng có lợi thế về số lượng, vì thế chúng không cần tính toán tới việc bay. Chúng cứ xông lên thôi.

Gobber ném rìu.

Lưỡi búa xoay xoay trong trời tuyết rơi. Nó đập trúng con rỗng lớn nhất, giết chết nó ngay lập tức, sau đó bay tiếp, rơi phịch xuống lớp tuyết dày cả chục mét và biến mất.

Điều này khiến mấy con rỗng phải suy nghĩ đôi chút. Một vài con nhào vào nhau để bỏ chạy, kêu ăng ăng như cún. Những con còn lại dừng lại, bay liệng không chắc chắn, gào thét đe dọa nhưng vẫn giữ khoảng cách.

“Mất một cây rìu tốt rồi,” bác Gobber căn nhắc. “Đi tiếp đi, chúng có thể quay lại đó!”

Hiccup không cần giục. Ngay khi ra khỏi khe núi vào vùng đất lầy lội phía sau. Nó chạy cuống cuống, bắn cả bùn đất lên mặt.

Một lát sau, khi bác Gobber nhận thấy chúng đã cách Vách Núi Rỗng Hoang một khoảng an toàn, bác hò bọn trẻ đứng lại.

Bác cẩn thận đếm đầu người xem có lạc đĩa nào không. Bác Gobber dành mười phút chẳng lấy gì làm vui vẻ đứng trước miệng hang rộng xem vì sao lại xảy ra tình huống huyền não như thế và bác sẽ phải nói gì với Stoick Vĩ đại nếu ông ta mất đi người con trai, người thừa kế quý giá mãi mãi.

Bác nghĩ phải làm cái gì đó lịch thiệp và nhã nhặn, nhưng Lịch sự Nhã nhặn đâu phải bạn của Gobber. Thế là bác dành năm phút đầu tiên để nghĩ ra.

“Hiccup bị phạt. XIN LỖI,” rồi dành thêm năm phút nữa để xoa râu.

Tất nhiên là, dù vô cùng yên tâm, bác ĐANG KÉM VUI, và, ngay khi thở lại bình thường, ông bùng nổ, rung dữ dội, xù như mèo.

“CHƯA BAO GIỜ...trong MƯỜI BỐN NĂM...ta phải chịu đựng mấy con đĩa vô dụng như mấy cậu. CON SÂU VÔ DỤNG NÀO ĐÁNH THỨC RỘNG HẢ????

“Cháu ạ,” Hiccup nói. Dù không hoàn toàn đúng.

“ồ, thật là GIỎI,” bác Gobber gầm thét, “thật là GIỎI. Lãnh đạo tương lai của chúng ta đã cho thấy khả năng lãnh đạo tuyệt vời. Chỉ mới mười tuổi rưỡi

mà cậu ấy đã cố hết sức tiêu diệt mình cùng những
đứa còn lại trong một BÀI TẬP QUÂN SỰ ĐƠN
GIẢN!”

Snotlout cười khẩy.

“Cậu thấy vui về gì ở đây, hả Snotlout?” bác Gobber
hỏi với giọng nhẹ nhàng nguy hiểm. “TẤT CẢ ĂN
SAO SAO TRONG BA TUẦN KẾ.”

Lũ trẻ kêu than.

“Thông minh lắm, Hiccup,” Snotlout khinh khỉnh.
“tao không thể đợi xem mày hành động trên chiến
trường.”

“IM LẶNG!” Gobber hét. “ĐÂY LÀ BÀI NHẬP
MÔN, KHÔNG PHẢI LÀ NGOÀI ĐƯỜNG NGOÀI
CHỢ! IM LẶNG, KHÔNG THÌ CẬU SẼ PHẢI ĂN
GIUN CÁT CẢ ĐỜI!”

“giờ,” bác Gobber nói tiếp, bình tĩnh hơn, “dù đây
không phải vụ lộn xộn hoàn toàn, nhưng chưa hoàn
toàn là một thảm họa. Ta ĐOÁN tất cả các cậu đã CÓ
rồng sau thất bại...?”

“Vâng,” tụi con trai đồng thanh.

Fishlegs liếc nhìn Hiccup, người lúc này đang nhìn
thẳng.

“May mắn đó,” bác Gobber nói. “Vây là các cậu đã vượt qua phần đầu tiên của Kỳ kiểm tra về Rồng. Nhưng, vẫn còn hai phần phải hoàn thành trước khi các cậu hoàn toàn trở thành thành viên Bộ tộc. Nhiệm vụ tiếp theo của các cậu là tự mình luyện rồng. Đây sẽ là bài thử thách sức mạnh cá nhân. Các cậu phải đánh dấu quyền lực của mình trên những sinh vật hoang dã này và cho chúng thấy ai mới là Chủ Nhân. Con rồng của các cậu phải tuân theo những lệnh đơn giản như, “đi,” và “đứng lại,” và bắt cá hộ các cậu theo cách Rồng đã bắt cá hộ Con trai của thần Thor từ thời xa xưa. Nếu các cậu lo lắng về vấn đề huấn luyện, các cậu có thể đọc cuốn Bí Kíp Luyện Rồng của Giáo sư Yobbish, ở bếp lò Đại sảnh.

Đột nhiên bác Gobber có vẻ hài lòng với chính mình. “Ta đã đánh cắp cuốn sách đó từ Thư viện công cộng Thịt Thủ,” bác khiêm tốn nói, trong khi đánh giá những móng tay cáu bẩn đen đúa. “ngay dưới mũi Thủ thư Hairy Scary... Ông ấy chưa bao giờ biết... Giờ là lúc Các cậu ĐI TRỘM...”

Wartihog giơ tay. “Nếu chúng cháu không đọc được thì sao ạ?”

“Đừng bốc phét, Wartihog!” bác Gobber phùng phùng nói. “NHỜ thằng đàn nào đó đọc hộ. Những con rồng của các cậu sắp ngủ lại, vì giờ vẫn là thời kỳ ngủ đông” – quả thật, vài con rồng đang rất yên tĩnh trong cái giỏ – “ giờ hãy về nhà và đặt chúng cạnh nơi nào đó ấm áp vào. CHÚNG sẽ thức dậy sau hai tuần nữa. Các cậu chỉ còn BỐN THÁNG để chuẩn bị cho NGÀY NHẬP MÔN vào Ngày Lễ thứ ba vinh danh THần Thor, và phần cuối cùng trong Thử thách. Nếu, trong này đó, các cậu chứng tỏ được mình huấn luyện rồng mà khiến bản thân ta và những trưởng lão khác hài lòng, các cậu sẽ được gọi là Hooligan làng Berk.”

Những cậu nhóc đứng thẳng người để bản thân giống một Hooligan chuẩn mực.

“LÀM ANH HÙNG HOẶC BỊ LƯU ĐÀY!” bác Gobber Ợ Hơi hô vang.

“LÀM ANH HÙNG HOẶC BỊ LƯU ĐÀY!” tám cậu nhóc hét theo.

Hiccup và Fishlegs rầu rầu nghĩ, Lưu đày chắc.

“Tao...ghét...làm...Viking,” Fishlegs hõn hển thở khi đi qua bãi dương xỉ điều hâu về làng Hooligan.

Bạn không thực sự bước trên đảo Berk, bạn lội – qua những bụi thạch nam hoặc dương xỉ điều hâu hoặc bùn hoặc tuyết. Chúng sẽ bám vào chân bạn khiến bạn khó mà nhấc chân lên nổi. Đây là một đất nước mà biển và đất liền luôn luôn lẫn trong nhau. Hòn đảo nằm trên những hang động bên dưới mặt biển, một mê cung những con suối ngầm dích dắc. Bạn có thể đặt chân trúng một mảng cỏ tưởng như mọc trên đất nhưng lại thấy mình chìm tới thắt lưng trong vũng bùn. Bạn có thể đi qua bãi dương xỉ thì đột ngột thấy mình đang lội trên sông, nước lên tới thắt lưng và lạnh cóng.

Những cậu nhóc đã bị ướt sũng nước biển, và giờ tuyết trở thành một trận mưa rào rào đổ thẳng xuống, dấm vào mặt chúng nhờ sức của cơn gió cấp 7 luôn luôn thổi trên những vùng đất hoang đảo Berk.

“Một vụ trốn thoát trong đường tơ kẽ tóc khỏi cái chết kinh hoàng là điều đầu tiên của sáng thứ Năm,” Fishleg phàn nàn. “tiếp theo là bị một nửa con trai Bộ tộc tẩy chay... Sẽ không ai thèm nói chuyện với tao HÀNG NĂM mất – tất nhiên là trừ mày, Hiccup, vì mày cũng là một kẻ lập di như tao...”

“Cám ơn,” Hiccup nói.

“Và trên hết,” Fishleg cay đắng nói tiếp. “chạy hai dặm với một con rồng loạn óc trên lưng” – cái giỏ trên lưng Fishleg đang rung lắc dữ dội vì con rồng đã điên cuồng đòi ra – “và chỉ có bữa tối với món sao sao khủng khiếp chờ đợi chúng ta.”

Hiccup đồng ý rằng đây không phải một triển vọng tốt đẹp.

“Mày có thể lấy lại con rồng nếu mày muốn, Hiccup. Tao báo trước, chúng nặng kinh khủng khi bị ướt và đang giận dữ,” Fishlegs khốn khổ nói. “Bác Gobber sẽ trở thành một cơn bão khi biết mày không mang con rồng nào về.”

“Nhưng tao CÓ mang,” Hiccup nói.

Fishlegs dừng lại và tháo giỏ xuống. “Tao biết con này THỰC SỰ của MÀY,” thẳng kia thở dài thườn thượt. “Tao nghĩ tao sẽ chạy thẳng qua làng rồi chạy tiếp tới nơi nào có người sống. Có lẽ là La Mã. Tao luôn muốn tới La Mã. Và tao chẳng hy vọng vượt qua Kỳ thi NHẬP Môn, vì thế...”

“Không, tao có con khác, trong giỏ rồi,” Hiccup khẳng khẳng nói.

Fishlegs rớt quai hàm không tin.

“Tao bắt được nó khi quay trở lại đường hầm.”

Hiccup giải thích.

“Ừm, tao bỗng mộng rồi,” Fishleg nói. “Nhân danh thần Thor, sao mà biết nó ở đó? Cái hang động đó tối om tới nỗi mà còn chẳng nhìn thấy cái sừng trước mặt cơ mà.”

“Lạ lắm,” Hiccup nói. “Chỉ là tao cảm nhận thấy nó khi chạy xuống đường hầm. Tao chẳng thấy gì cả, nhưng khi chúng ta chạy qua, tao biết có con rồng ở đó, và đó LÀ con rồng của TAO. Thực ra tao định bỏ qua nó, vì bọn mình đang vội, nhưng khi mà nói mà không có rồng, tao quay lại, và... nó nằm ở trong vách hang, đúng như tao tưởng.”

“Ừm, trời ơi đất hỡi,” Fishlegs nói và hai thằng nhóc chạy tiếp.

Hiccup bầm tím khắp người, run lên vì choáng. Nó lại còn bị rồng cắn vào đùi, vết thương đó rất kinh khủng do nước biển. Nó cảm thấy lạnh và trên dép nó lại còn dính tảo ngứa.

Nó có chút lo lắng vì biết nó không nên liều mạng lấy rồng cho Fishlegs. Đây không phải việc Người hùng

Viking nên làm. Một anh hùng Viking phải biết không nên can thiệp vào Fishleg và anh bạn Số phận. Ngoài ra, Hiccup đang lo vì Ngày bắt Rồng dài hơn nó nhớ. Nó đã chắc mình là người duy nhất trở về không có rồng, và xấu hổ, tủi nhục, cùng lưu đày sẽ đi cùng nó.

Và giờ, nó là: Chiến binh Viking có một con rồng.

Vậy là, kết lại, nó cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Mọi điều đang sáng sủa lên rồi đây.

... .. mà biết không, Hiccup,” một lát sau Fishlegs nói, khi khu rừng phòng hộ của làng xuất hiện ở đường chân trời. “có vẻ như Số phận vậy mà ạ. Mà cảm nhận được con rồng ấy. Đó là Định mệnh. Mà chắc có một con rồng Kỳ lạ trong giỏ. Con nào đó khiến con Monstrous Nightmare giống như ếch bay thôi! Mà là con trai và người kế thực Tộc trưởng Stoick mà. Giờ là lúc định mệnh tới cùng tín hiệu về vận mệnh của mà.”

Hai thằng dừng lại, thở dốc vì kiệt sức.

“Ồ, tao chắc một con rồng Common hoặc Garden đi xa lữ còn lại thôi mà,” Hiccup nói, cố tỏ ra vô lo vô

nghĩ nhưng lại không giấu nổi sự phấn khởi trong giọng nói. Nó có thể có cái gì đó tuyệt vời trong kia! Có thể Già Wrinkly nói đúng. Già Wrinkly là ông ngoại Hiccup. Về già cụ trở thành nhà tiên tri và luôn nói với Hiccup rằng cụ đã nhìn vào tương lai và thấy Hiccup sinh ra vì những điều vĩ đại.

Con rồng tuyệt vời này có thể là khởi đầu cho sự chuyển mình lột xác khỏi Hiccup cũ, người chẳng xuất sắc ở điểm gì, trở thành Người hùng của Tương lai!

Hiccup tháo giỏ xuống và ngừng lại trước khi mở ra. “Nó rất im, phải không?” Fishlegs nói, đột nhiên thiếu chắc chắn về Thuyết Định Mệnh. “Ý tao là, nó chẳng động đậy gì cả. Mà chắc nó còn sống không?”

“Đơn giản là nó ngủ cực say thôi,” Hiccup nói. “Nó lạnh như đá khi tao bế nó lên.”

Đột nhiên nó cảm thấy chắc chắn thần linh đang phù hộ nó. Nó BIẾT con rồng còn sống.

Với những ngón tay run rẩy, Hiccup tháo khóa, và nhòm vào. Fishlegs ghé đầu nhìn cùng.

Mọi điều dường như chẳng tốt đẹp gì nữa.

Nằm cuộn tròn ngủ say dưới đáy giỏ là một con rồng, có lẽ là con rồng Common hay Garden bình thường nhất Dragon từng thấy.

Rõ ràng, điều phi thường duy nhất về con rồng này là nó PHI THƯỜNG nhỏ. Trong khoảng đó nó thực sự phi thường.

Hầu hết rồng mà Vikings dùng để săn mỗi thương có kích cỡ bằng một con chó Labrador. Những con rồng con tụi con trai mang về không lớn tới vậy, nhưng cũng gần trưởng thành rồi. Con rồng này chỉ bằng con chó sục vùng West Highland.

Hiccup không hiểu sao mình không nhìn con rồng trước khi tóm. Nó đoán, đáng thương thay, thời khắc đó quá gấp gáp với ba ngàn con rồng đang muốn giết nó. Và những con rồng Đang Ngủ Sâu nặng hơn khi thức giấc.

“Ồm,” cuối cùng Hiccup nói, “nếu mà thích cứ cho đây là tín hiệu đi. Mà muốn một con Deadly Nadder và mà được gì nào? Một con Basic Brown. Tao bắt một con rồng trong bóng tối, và tao được gì? Một con Common hay Garden gì đó. Vấn đề là, thần thánh đang muốn nói cho chúng ta rằng chúng ta chỉ là

những kẻ Thường dân hoặc thợ làm vườn thôi, Fishlegs. Mà mày và tao sinh ra không phải để làm anh hùng.

“Vấn đề không phải là về TAO...” Fishlegs nói, “Nhưng mày sinh ra làm anh hùng. Nhớ không? Con trai của Tộc trưởng và tất cả mọi thứ? Tao biết mày sẽ là người hùng...”

Fishlegs đặt giở lên vai Hiccup và chúng cùng nhau đi qua cổng làng.

“...Ít nhất, tao thật sự MONG mày làm người hùng. Tao không muốn theo đuôi thằng Snotlout vào trận. Ngón tay bé xíu của mày còn biết nhiều về chiến thuật quân sự hơn là cái đầu to đùng đoành của thằng Snotlout...”

Có thể điều đó đúng, không phải Hiccup không thể trở thành ngôi sao luyện rồng – nhưng với con rồng đặc biệt này, nó sẽ khó khăn hơn.

Kích cỡ của con rồng sẽ khiến Hiccup thành kẻ lỗ bịch.

Con rồng quá nhỏ sẽ khơi mào cho những câu nói thiếu tôn trọng của Snotlout.

Chương 4: BÍ KÍP LUYỆN RỒNG

“HA HA HA HA!”

Snotlout cười âm ỉ tới nỗi không nói nổi gì.

Những thằng nhóc tập trung ở cổng làng, nói về cơ hội được bày con rồng chúng bắt được ra. Hiccup định đi qua mà không bị chú ý, nhưng Snotlout đã chặn nó lại.

“Hãy xem sinh vật thảm hại mà Hiccup bắt được nào,” Snotlout nói và mở nắp ra.

“Ôi, thật TUYỆT VỜI – nhìn mà xem!” Snotlout nói, khi thở lại bình thường. “Cái gì đây, Hiccup? Một con thỏ nâu có cánh à? Hay một tiên hoa? Một con ếch biết bay? Bu đầu vào mà xem con vật tuyệt vời mà Thủ Lĩnh Tương lai của chúng ta bắt được này!”

“Ồ, Hiccup, mày vô dụng quá đi,” Speedifist nói.

“Mày là con trai TỘC TRƯỜNG đó, vì Thor chứ.

Sao này lại không bắt nổi một con Monstrous

Nightmare non với sải cánh gần mét rưỡi cùng những móng vuốt dài ngoằng chứ. Chúng mới là những sát nhân thực sự.” “Tao có một con,” Snotlout nhăn nhó và chỉ vào sinh vật đỏ như lửa, trông kinh khủng đang

ngủ trong giỏ. “Tao nghĩ sẽ gọi nó là SÂU LỬA. Mà gọi con rồng của mày là gì hả Hiccup? Bé yêu? Múi ngọt? Mặt trẻ con?” Con rồng của Hiccup ngáp dài, mở cái mồm nhỏ xíu ra khoe cái lưỡi chẻ và cái lợi hồng hồng và KHÔNG CÓ MỘT CÁI RĂNG NÀO.

Snotlout cười ngất, Speedifist phải giữ thăng kia đứng thẳng.

“SÚN RĂNG!” Snotlout hét âm ỉ. “Hiccup đã tìm cho mình một con rồng SÚN RĂNG duy nhất trên quả đất! Quá tuyệt. HICCUP VÔ DỤNG và con rồng SÚN RĂNG!”

Fishlegs đỡ lời cho Hiccup.

“Ồm, mày không được dùng Monstrous Nightmare đâu, Snotface Snotlout. Chỉ có con trai Tộc trưởng mới được nuôi Monstrous Nightmare. Vậy nên con Sâu lửa phải của Hiccup.”

Snotlout nheo mắt. Hắn cầm lấy tay Fishlegs và vặn ngược ra sau.

“Không ai thèm nghe mày nói đâu, đồ phù du, đồ vây cá, đồ bệnh dịch,” Snotlout khinh khỉnh. “Nhờ mày cùng cắn bệnh hắt hơi số mũi của mày mà phi vụ lần

này suýt tan tành khói lửa. Khi tao trở thành Tộc trưởng, điều đầu tiên tao làm là cho mấy thằng di ứng như mày lưu đày ngay lập tức. Mày không hợp làm một Hooligan!”

Fishlegs trắng bệch mặt, nhưng nó vẫn đáp trả, “Nhưng mày sẽ KHÔNG trở thành Tộc trưởng. HICCUP mới làm TỘC TRƯỞNG.”

Snotlout thả tay Fishlegs ra và lao về phía Hiccup.

“Ồ, nó á, nó á?” Snotlout khinh bỉ. “VẬY, tao không được nuôi con Monstrous Nightmare, đúng không? THỦ lĩnh tương lai của chúng ta có vẻ im lặng về vấn đề này, nhỉ? Thôi nào, Hiccup, tao đang cướp tài sản thừa kế của mày này. Mày định làm gì tao nào?”

Tất cả bọn trẻ đều có vẻ ngưng trọng. Snotlout thực sự đã phá bỏ luật lệ bao lâu nay của Viking.

“Hiccup nên thách đấu với mày để giành con rồng,” Fishlegs chậm rãi nói. Mọi đứa trẻ đều mong chờ nhìn Hiccup.

“Ồ, giỏi quá cơ,” Hiccup lẩm bầm. “Cám ơn nha Fishlegs. Ngày hôm nay càng lúc càng kém vui rồi đó.”

Snotlout là một thằng bé to con. Nó không thực sự cần Dogsbreath giúp đấm người. Nó đi một đôi dép đầu bịt đồng đặc biệt để gây đau đớn nhất cho người bị nó đá. Hiccup cố đứng xa thằng kia nhất có thể. Nhưng nó không thể bỏ qua câu xúc phạm vừa rồi, khi Fishlegs đã tốt bụng chỉ ra, không hề giống một thằng hèn nhất chút nào. Và nếu bạn bị coi là một kẻ hèn nhất trong tộc Hooligan, bạn sẽ bị chinh tới nơi tới chốn và phải mặc áo choàng không tay màu hồng phấn, chơi đàn hạc và đổi tên thành Ermintrude.

“Tao thách đấu với mày, Snotface Snotlout giành con rồng Sâu Lửa, đáng lý phải thuộc về tao,” Hiccup nói, cố giấu điếm sự lưỡng lự bằng cách nói to đùng dạn nhất có thể.

“Tao chấp nhận lời thách đấu,” Snotlout nói, với nụ cười toe toét trên khuôn mặt xấu xí, bảnh chọe.

“Dùng rìu hay nắm đấm?”

“Nắm đấm,” Hiccup nói. Vì rìu QUẢ THỰC là một ý tưởng tồi.

“Tao sẽ cho mày thấy Anh hùng Tương Lai phải thế nào,” Snotlout nói rồi chợt nhớ ra điều khác, “Nhưng là sau ngày Nhập Môn vào Ngày thứ Ba của Thần

Thor. Tao không muốn bị sung ngón chân hay gì gì đó vì đá mài quanh làng.”

“Có thể Hiccup sẽ thắng,” Fishlegs chỉ ra.

“TẤT NHIÊN là nó không thắng,” Snotlout khoe mẽ.

“Hãy xem khả năng vận động của tao đi, lòng dũng cảm của người Viking nơi tao, và khả năng đánh đấm chẳng cần dùng tới đầu óc nữa chứ. Tao sẽ thắng chắc chắn như việc một ngày tao sẽ trở thành Tộc trưởng vậy. Ý tao là, nhìn con rồng của tao rồi nhìn con rồng CỦA NÓ xem.” Thắng này chế giễu chỉ vào Sún Răng. “Thần thánh có ý của thần thánh đấy. Chỉ là vấn đề thời gian thôi.

“Còn trong lúc này,” Snotlout nói tiếp. “ta sẽ sống trong sợ hãi bị con rùa kinh khủng, sún răng của mài nhẵn.”

Và Snotlout thông dong đi như vua chúa, sau khi đá vào ống quyển Hiccup.

...”Xin lỗi về vụ thách đấu nhé,” Fishlegs xin lỗi, sau khi họ để lại giỏ đựng rồng dưới giường.

“Ồi, đừng nghĩ ngợi gì,” Hiccup nói. “Kiểu gì rồi cũng có người bắt tao làm điều đó. Mà biết người dân ở đây thích đánh đấm thế nào rồi đấy.”

Fishleg và Hiccup đang tới Đại Sảnh tìm cuốn sách bác Gobber giới thiệu: Bí Kíp Luyện Rồng, tác giả Giáo sư Yobbish.

“Về chuyện này,” Hiccup tâm sự. “Tao có biết chút ít về rồng rồi, nhưng tao không có tí tẹo teo ông cụ nào về cách bắt đầu luyện rồng. Tao có thể nói rằng chúng cứng đầu cứng cổ vô cùng. Tao đang tìm xem có mảnh nào không.”

Đại sảnh là một một nơi huyền não dành cho mấy thằng nhóc choai choai choảng nhau, la hét, và chơi trò chơi Viking quen thuộc Bashybaal, một trò chơi khá bạo lực liên quan tới chân tay nhiều mà lại chẳng có mấy luật lệ.

Hiccup và Fishlegs tìm thấy cuốn sách trên bếp lò, hầu như bị cháy xém.

Hiccup chưa từng để ý tới nó.

Nó mở cuốn sách

(Tôi có bổ sung vào cuốn sách này bản sao của Bí Kíp Luyện Rồng của giáo sư Yobbish ở đây – để bạn có thể chia sẻ trải nghiệm cùng Hiccup về lần đầu mở cuốn sách, trong lòng tràn đầy hi vọng, hứng thú cùng chờ đợi. Bạn phải tượng tượng ra bìa cuốn sách

nặng khó tin, với những cái khuy cài bằng vàng
khổng lồ và vài trang còn có những con chữ lấp lánh.
Quả thật nó như đang mời gọi bạn đọc vậy).

BÍ KÍP LUYỆN RỒNG

-TÁC GIẢ: GIÁO SƯ YOBBISH

BA, MA Hons, Cantab, Etc.

Ấn bản Kỷ niệm lần thứ Mười nhà xuất bản CÂY
RÌU LỚN

**GIẢI VÀNG GIẢI THƯỞNG CUỐN SÁCH HAY
NHẤT GIÀNH CHO CÔN ĐỒ**

Dành tặng cuốn sách này cho mẹ tôi, với tất cả tình
yêu từ người con yêu quý

Copyright © Professor Yobbish, Kỷ nguyên Đen tối.

Nhà xuất bản, Cây búa lớn Ltd, muốn gửi lời tới độc
giả rằng, nhà xuất bản không chịu trách nhiệm cho
bất cứ thương tổn nào có thể xảy ra do bất cứ ai hay
bất kỳ ai làm theo hướng dẫn trong cuốn sách. Cám
ơn đã mua sách.

THƯ VIỆN CÔNG CỘNG THỊT THỦ

Ghi chú của Thủ thư Hairy Scary

Thủ thư: Làm ơn trả sách trước hạn chót không tôi sẽ
VÔ CÙNG TỨC GIẬN. Tôi nghĩ các người hiểu tôi

muốn nói gì.

**KHÔNG ĐƯỢC MANG CUỐN SÁCH ĐI KHÔNG
THÌ ẶN ẶM ẶY!!!**

Giới thiệu về tác giả

Giáo sư Yobbish (BA, MA Hons, Cantab. Ect.) đã dành nhiều năm trong rừng rậm để quan sát những con rồng trong môi trường sống tự nhiên. Cuốn sách này là sự đúc kết những nghiên cứu và là cuốn sách độc nhất vô nhị về những sinh vật kỳ thú này.

Tiến sĩ Yobbish sống một mình trong một hang động thuộc Đảo Tận Thế. Ông là tác giả cuốn Chăm sóc Cá Voi Sát thủ và Cá Mập cùng những thú nuôi Vĩ Đại. Ông hiện đang viết một cuốn sách mới về loài bướm.

Chương ĐẦU TIÊN (VÀ CUỐI CÙNG)

Luật lệ Vàng về Luyện Rồng là

HÉT VÀO MẶT NÓ!

(Càng to càng tốt)

HẾT

BẠN luyện rồng ra sao?

Hãy nhìn **TẤT CẢ** câu trả lời trong cuốn sách thú vị, bổ ích của Giáo sư Yobbish. Nghe theo lời khuyên

đơn giản của ông và bạn sẽ sớm trở thành Người hùng như bạn vẫn hằng mong...

Lời Khen giành cho Bí Kíp Luyện Rồng:

“Cuốn sách đã thay đổi cuộc đời tôi.” Squidface Khủng Khiếp.

“Một cuốn sách tuyệt vời.” Nguyệt san Thệt Thủ.

“Không ai hét giỏi hơn Giáo sư Yobbish. Đây là một cuốn sách thú vị đúc kết những nghiên cứu sâu sắc. Trong cuốn sách có tất cả thông tin bạn cần để biến con rồng trở thành con mèo con.” Hooligan

“Yobbish là một thiên tài” Thời báo Viking

Chương 5: NÓI CHUYỆN CÙNG GIÀ WRINKLY

Sáng hôm sau, Hiccup kiểm tra con rồng dưới gầm giường. Cu cậu vẫn còn ngủ.

Khi mẹ cậu, Valhallarama hỏi trong bữa sáng, “Con yêu, Buổi Nhập Môn hôm qua thế nào?” Hiccup nói, “Ồ, ổn thôi mà mẹ. Con bắt được rồng rồi.” “Tốt lắm con yêu,” Valhallarama ngờ ngợ đáp.

Stoick Vĩ Đại ngược lên từ tô thức ăn và hò hét, “TUYỆT VỜI, TUYỆT VỜI,” trước khi tiếp tục nhiệm vụ quan trọng là đồ đồ ăn vào mồm.

Sau bữa sáng, Hiccup tới ngồi ở bậc thềm nhà cùng ông ngoại đang phì phèo tẩu thuốc. Đây là một sáng mùa đông đẹp trời, lạnh lẽo và trong vắt, lặng gió và biển phẳng lặng như mặt gương.

Già Wrinkly thối ra từng vòng khói tròn trong khi ngắm mặt trời lên. Hiccup rùng mình và dùng dượng xỉ lót đá. Cả hai không nói gì trong một lúc lâu.

Cuối cùng Hiccup nói, “Cháu bắt được rồng rồi.”

“Ông đã nói rồi mà, đúng không??” Già Wrinkly trả lời, hài lòng với chính mình. Già Wrinkly về già trở

thành một nhà tiên tri, nhưng hầu như toàn đoán trật lất. Nhìn vào tương lai là một công việc phức tạp. Vì thế ông đặc biệt hài lòng khi mình nói đúng.

“Ông nói cái gì đó phi thường,” Hiccup phàn nàn.

“Ông nói là một con rồng thực sự phi thường. Một con vật sẽ khiến con nổi bật trong đám đông.”

“Tất nhiên,” Già Wrinkly đồng tình. “Định mệnh không thể chối từ.”

“Điều phi thường duy nhất về con rồng này,” Hiccup nói tiếp, “Là nó phi thường NHỎ. Trong chuyện này nó Siêu Phi thường. Con còn bị người ta chế giễu nhiều hơn.”

“Ồ, cháu yêu,” Già Wrinkly nói, vừa cười vừa ngậm tẩu.

Hiccup nhìn ông trách móc. Già Winkly nhanh chóng chuyển từ cười sang ho.

“Kích cỡ cũng chỉ là tương đối mà thôi, Hiccup,” Già Wrinkly nói. “TẤT CẢ lũ rồng đều là Siêu nhỏ so với một con Rồng biển thực sự. Một con rồng biển THỰC SỰ to gấp năm mươi lần sinh vật nhỏ bé này. Một con Rồng Biển Thực sự dưới đáy đại dương chỉ

ngáp cái đã nuốt trọn mười chiếc tàu Viking cỡ lớn mà không biết.

Một con Rồng biển THực sự là một sinh vật huyền bí độc ác, bất cần như chính đại dương vô tận kia vậy, một lúc trước nó hiền như sò điệp, nhưng một lát sau lại giận dữ như một con bạch tuộc ấy.”

“Ồm, ở Berk,” Hiccup nói, “nơi chúng ta chưa từng thấy một con Rồng biển nào để mà so sánh, con rồng của cháu rõ ràng nhỏ hơn rồng của tất cả mọi người. Ông đang lạc đề đấy.”

“Thật sao?” Già Wrinkly nói.

“Vấn đề là, cháu không thấy làm sao mà cháu trở thành Người Hùng nổi,” Hiccup bi quan nói. “Cháu là thằng bé ít có máu Anh Hùng nhất trong tộc Hooligan.”

“Xùy, cái tộc lỗ bịch này,” Già Wrinkly nhả khói.

“Được rồi, cháu không phải người được sinh ra đã là Anh hùng. Cháu không to lớn, không kiên cường hay có uy như Snotlout. Nhưng cháu sẽ quen thôi. Cháu sẽ phải học làm Anh hùng Theo Đường Vòng.

“Dù gì,” Già Wrinkly nói tiếp. “có thể đó là cái bộ tộc này cần, một sự thay đổi trong đường lối lãnh

đạo. Vì vấn đề là, thời đại đang thay đổi. Chúng ta không thể đánh bại người khác nhờ to con hơn và hung bạo hơn. CHÚNG ta cần TRÍ TƯỞNG TƯỢNG. Mà cháu lại có cái đó. Một người hùng của Tương lai sẽ phải thông minh sắc sảo, chứ không chỉ to xác với cơ bắp đồ sộ. Anh ta sẽ phải ngăn mọi người đánh cãi nhau và chung sức đối mặt với kẻ thù.

“Sao cháu có thể thuyết phục mọi người làm điều gì?” Hiccup hỏi. “Họ bắt đầu gọi cháu là Hiccup VÔ DỤNG. Đây không phải một cái tên tuyệt vời cho một Chỉ huy Quân đội.”

“Cháu phải nhìn rộng hơn, Hiccup,” già Wrinkly nói, lờ tít nó đi. “Cháu bị gọi bằng cái tên khác. Cháu không giỏi chơi Bashyball. Ai quan tâm? Đó chỉ là vấn đề nhỏ trong cái tổng thể lớn lao thôi.”

“Ông thì có thể nói đó là vấn đề nhỏ,” Hiccup cúi kính nói, “nhưng với cháu có rất nhiều vấn đề nhỏ. Cháu phải huấn luyện con rồng siêu nhỏ này cho Thứ Ba của Thần Thor hoặc bị đuổi khỏi tộc Hairy Hooligan mãi mãi.”

“À, đúng,” Già Wrinkly ngẫm nghĩ nói. “CÓ một cuốn sách về vấn đề này mà nhỉ? Nhắc ta nhớ xem

tiến sĩ Đại học Thịt Thủ đã nói gì về chuyện luyện rồng nào?”

“Ông ấy nghĩ chúng ta nên hét vào mặt chúng,” Hiccup nhúc nhích trên phiến đá. “Cho con quái vật đó biết ai là Chủ Nhân bằng cách cho nó thấy mình là người nắm quyền. Cháu chỉ có uy bằng con sao biển và hò hét lại là một chuyện cháu vô dụng nữa.”

“Ờ- Ờ- Ờ,” Già Wrinkly nói, “nhưng có lẽ cháu sẽ huấn luyện rồng theo ĐƯỜNG VÒNG. Cháu biết nhiều về rồng, đúng không Hiccup? Cháu quan sát rồng bao nhiêu năm cơ mà?”

“Đó là bí mật mà ông,” Hiccup khó chịu nói.

“Ông đã thấy cháu nói chuyện với chúng,” Già Wrinkly nói.

“KHÔNG ĐÚNG,” Hiccup cự nự, mắt đỏ rực lên.

“Vậy thì được rồi,” Già Wrinkly làm lành, bình tĩnh hút tẩu. “không đúng,”

Lại im lặng.

“Dạ đúng ạ,” Hiccup thừa nhận. “nhưng vì thần Thor, ông đừng nói cho ai biết nhé, họ không hiểu đâu.”

“Nói chuyện với rồng là một kỹ năng đặc biệt phi thường,” Già Wrinkly nói. “Có lẽ,” ông nói, “cháu có

thể huấn luyện rồng bằng cách nói chuyện với chúng thì tốt hơn là hét vào mặt chúng.”

“Hay thật,” Hiccup nói, “và đây là một suy nghĩ rất mới lạ đấy ah. Nhưng, một con rồng không phải sinh vật mềm mại như chó, mèo hay ngựa con. Một con rồng không làm theo những gì ông nói vì ông nhờ vả nó. TỪ những gì cháu biết về rồng,” Hiccup nói, “cháu thấy hét là biện pháp khá tốt đó ạ.”

“Nhưng nó cũng có giới hạn, đúng không?” Già Wrinkly chỉ ra. “Ông sẽ nói rằng hò hét đặc biệt có hiệu quả với những con rồng nhỏ hơn sư tử biển. Và đây là cách tự đâm đầu vào chỗ chết nếu cháu thử với một con rồng lớn hơn. Vì sao cháu không tự mình nghĩ ra phương thức huấn luyện mới? Cháu có thể thêm điều gì đó vào cuốn sách của Giáo sư Yobbish. Ta luôn nghĩ cuốn sách cần thêm cái...gì nhỉ....”

“TỪ NGỮ,” Hiccup nói. “Cuốn sách cần nhiều từ hơn.”

Chương 6: TRONG LÚC ĐÓ, DƯỚI ĐẠI DƯƠNG SÂU THĂM

Trong lúc đó, dưới đại dương sâu thẳm, không xa Đảo Berk bao lắm, một con rồng biển thực sự như Già Wrinkly vừa miêu tả đang ngủ ngon lành. Ông ta lớn khó tả. Ông ta phải dài tới mức dường như giống một phần của đáy đại dương, một ngọn núi ngầm khổng lồ, bị những con sò và ngao bám lấy, người chôn một nửa trong cát.

Hàng đời hàng đời ốc mượn hồn đã sinh ra và chết đi trong tai con Rồng này. Ông ta đã ngủ hàng trăm hàng trăm năm, vì ông đã ăn một món to đùng. Ông ta may mắn bắt được cả một quân đoàn La Mã cắm trại trên đỉnh núi – chúng chết hết và ông dành cả buổi chiều nhấm nháp tất cả, từ tướng chỉ huy cho tới binh lính. Rồi ngựa, xe ngựa, khiên, giáo, tất cả đều rơi xuống cái dạ dày bò sát đói khát kia. Và, trong khi những thứ như cỗ xe ngựa vàng – một nguồn bổ sung chất xơ cho bữa ăn của rồng, cũng cần một thời gian mới tiêu hóa hết.

Con rồng nằm co mình dưới đáy đại dương và Ngủ thực vật. Rồng có thể rơi vào tình trạng này mãi mãi,

nửa sống nửa chết, chôn dưới hàng mét hàng mét nước biển lạnh như đá. Con Rồng không nhúc nhích gì trong sáu bảy thế kỷ nay.

Nhưng tuần trước, một con Cá Voi Lưng Đen đang đuổi bắt vài con hải cẩu xuống quá sâu. Nó ngạc nhiên khi thấy mí mắt trên cùng của con rồng đã động đậy. Tiềm thức khuấy động trong não con cá voi và nó cút nhanh nhất có thể. Và, một tuần sau đó, vùng biển xung quanh Long Sơn – vốn dồi dào cua, tôm, cá đàn và đàn cá – đã chẳng còn chút gì. Không còn có lấy một động vật thân mềm, phù du cũng chẳng còn.

Tín hiệu duy nhất của sự sống cách đó hàng dặm là mí mắt con rồng động đậy liên tục, như thể con rồng đã chuyển sang giấc ngủ nông hơn, và mơ một giấc mơ ai mà biết là mơ gì.

Chương 7: SÚN RĂNG DẬY RỒI

Sún Răng thức giấc sau ba tuần. Fishlegs và Hiccup đang ở nhà Hiccup. Những người khác ra ngoài, vì thế Hiccup quyết định nhân cơ hội này kiểm tra giỏ của Sún Răng. Nó lôi giỏ ra khỏi gầm giường. Một cuộn khói mỏng màu xám bốc lên.

Fishleg huýt sáo, “Cu cậu dậy rồi,” Fishlegs nói. “chúng ta tới luôn đây.”

Khói bốc ra khiến Hiccup và Fishlegs ho hắng. Hiccup quạt khói đi. Khi mắt không còn chảy nước nữa, nó mới thấy một con rồng rất nhỏ, rất bình thường đang nhìn nó bằng đôi mắt xanh màu cỏ lớn và vô tội.

“Chào mày, Sún Răng,” Hiccup nói, nó mong mình nói tiếng Rồng tốt.

“Mày làm gì đấy?” Fishlegs tò mò hỏi. Tiếng rồng toàn những tiếng rít và tiếng lộp bộp nghe cực kỳ lạ tai với loài người.

[Chú thích: Tất nhiên, cái này phải đọc là "Howiieeliooiiietiere, Toothless,", nhưng tôi đã dịch nó sang tiếng Anh để giúp đỡ những độc giả không

biết tiếng Rồng. Đề nghị đọc cuốn sách của Hiccup, Học Tiếng Rồng để hiểu thêm về loại ngôn ngữ hay ho này

“Chỉ là nói chuyện với nó thôi,” Hiccup lầm bầm, vô cùng xấu hổ.

“Nói chuyện với nó á???” Fishlegs thở hắt ra vì kinh ngạc. “Ý mày là gì, mày đang nói chuyện với nó? Mày không thể nói chuyện với nó, nó là ĐỘNG VẬT mà, vì Thor chứ!”

“Ôi ngậm miệng lại, Fishlegs,” Hiccup thiếu kiên nhẫn nói, “mày đang dọa nó đấy.”

Sún Răng khò khè thở ra những vòng khói. Cu cậu vươn cổ lên để trông lớn hơn. Đó là điều rồng thường làm khi sợ hãi hoặc giận dữ.

Thật ra cu cậu đã có đủ can đảm để giang cánh và đập lên tay Hiccup. Cu cậu bước lên vai Hiccup và Hiccup quay đầu nhìn theo.

Sún Răng ấn trán nó lên trán Hiccup và nghiêm túc nhìn sâu vào mắt Hiccup. Chúng cứ thế, mũi kề mũi, không động đậy, trong sáu mươi giây. Hiccup chớp mắt nhiều vì cái nhìn của con rồng đầy thôi miên và khiến nó lo lắng như thể bị đánh cắp linh hồn.

Hiccup đang nghĩ, “Wow, thật là tuyệt vời... Mình thực sự liên kết được!” thì Sún Răng cúi xuống cắn tay nó.

Hiccup kêu lên và ném bay Sún Răng. “F-f-flsii,” Sún Răng rít lên, lồng lộn trước mặt Hiccup. “M-m-muốn cá LẮM!”

“Nhưng mà tao không có cá,” Hiccup nói bằng tiếng Rờng, vừa nói vừa xoa tay. May mà Sún Răng không có răng, nhưng rờng có quai hàm chắc khỏe vì thế cắn vẫn rất đau. Sún răng cắn vào tay kia. “C-C-C-Cá!” Sún Răng nhắc lại.

“Mày ổn không?” Fishlegs hỏi. “Tao không tin tao phải hỏi điều này, nhưng nó nói gì đấy?”

“Nó muốn ăn,” Hiccup trả lời, buồn bã xoa cả hai tay. Nó cố làm cho giọng mình uy quyền nhưng dễ nghe; để cứng rắn bắt sinh vật này nghe lời, như bác Gobber đã nói. “Nhưng BỌN TAO KHÔNG CÓ CÁ.”

“Được thôi,” Sún Răng nói. “Ăn m-mèo.”

Cu cậu lao vào con Vĩ Cầm. Con mèo nhảy dựng lên với một tiếng gào sợ hãi.

Hiccup tóm đuôi Sún Răng khi cu cậu bay đi đuổi theo. Con rồng điên cuồng quẫy đập, hét, “MÚN CÁ! MÚN Đ-Đ-ĐỒ ĂN! MÈO LÀ LỪN THỰC!”

“Chúng tao không CÓ cá,” Hiccup nghiêng rặng nhắc lại, cảm thấy sự bình tĩnh đã rời bỏ nó, “Và mày không thể ăn mèo – tao thích nó.” Vĩ Cầm phần nộ meo meo từ trên nóc nhà.

CHúng đặt Sún Răng vào phòng ngủ của bố Stoick, nơi đó nhiều chuột kinh khủng.

Cu cậu sướng được chạy nhảy bắt chuột, nhưng sau đó chú ta chán và bắt đầu tấn công cái đem

“DỪNG LẠI!” Hiccup hét lên khi lông bay tứ tán.

Sún Răng đáp trả bằng cách ném phần còn lại của con chuột chết lên giữa gối của ông Stoick.

“Aaaaaaaaaaaaa!” Hiccup nói.

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!” Stoick Vĩ Đại nói, khi vừa bước vào phòng.

SÚn Răng lao vào bộ râu của Stoick Vĩ đại, vì nó tượng đó là một con gà.

“Lôi nó ra,” Stoick nói.

“Nó không nghe lời con,” Hiccup đáp.

“Hét CỰC KỲ LỚN vào mặt nó,” Stoick hét lên, CỰC KỲ LỚN.

Hiccup hét lớn nhất có thể. “Làm ơn ngừng ăn râu bố tao đi nhé?”

Đúng như Hiccup nghi ngờ, Sún Răng không hề để tâm tí tẹo teo ông cụ nào.

MÌNH BIẾT mình hét vô dụng mà, Hiccup rầu rĩ nghĩ.

“RƠIXUỐNGNGAYCONTHĂNLẶNBÉTÍTỆOKIA !”

Sún Răng rơi xuống sàn ngay.

“Thấy chưa?” Stoick nói. “Đây là cách xử lý mấy con rồng đấy.”

Hơi thở Sa Giông và Móng còng, hai con rồng thợ săn của Stoick bước ngà ngật vào phòng. Sún răn dựng đứng người khi chúng đi quanh cu cậu, những con mắt vàng lóe sáng độc ác. Mỗi con phải to bằng con báo, và chúng hứng thú với nhân vật mới tới này như hai con mèo to nhìn thấy một con mèo con be bé dễ thương vậy.

“Chào nhóc,” Hơi thở Sa Giông rít lên khi đánh hơi anh bạn mới.

“Chunta ta sẽ đợi,” Móng Còng đe dọa kêu rừ rừ, “tới khi chúng ta còn một mình với nhau và rồi bọn ta sẽ chào đón chú mày nhiệt tình.” Hấn ta tát vào mông Sún Răng. Móng vuốt như những cái dao nhà bếp cắm vào mông cu cậu. Con rồng nhỏ kêu lên và nhảy chui vào áo Hiccup, chỉ lòi mỗi đuôi ra.

“MÓNG CÒNG!” Stoick hét.

“Trượt móng thôi mà,” Móng Còng than vãn.

“RANGAYKHÔNGTAOCHOCHÚNGMÀYTHÀNH
HTÚIXÁCHHẾT!” Stoick hét lên và Hơi thở Sa Giông, và Móng Còng lủi ra, không quên lăm bằm chửi thề

“Như bố đã nói,” Stoick Vĩ Đại nói, “ĐÓ là cách xử lý mấy con rồng.”

Stoick nhìn Sún Răng với vẻ lo lắng không rõ rệt

“Con trai,” Stoick nói, mong rằng có gì nhầm lẫn, “con rồng của con đấy à?”

“Vâng bố ạ,” Hiccup thừa nhận.

“Nó rất...ừm...nó rất NHỎ... đúng không?” ông Stoick từ từ nói.

Stoick không phải là người hay tọc mạch nhưng kể cả ông cũng nhận ra con rồng này quả sức nhỏ.

“...và nó không có cái răng nào cả.”

Sau đó là một khoảng lặng đáng ngại.

Fishlegs giải cứu cho Hiccup.

“Đó là vì nó là một giống rồng khác,” Fishlegs nói.

“Giống độc nhất và... ờ... giỏi oánh nhau nhất. Nó là con Toothless Daydream, họ hàng xa của Monstrous Nightmare, nhưng tàn nhẫn hơn nhiều và cực kỳ hiếm đến nỗi người ta không biết giống này có tồn tại.”

“THật sao?” Stoick nghi ngờ quan sát Toothless Daydream. “Bác thì thấy nó giống con Common hay con Garden gì đó.”

“À, nhưng dù cháu tôn trọng bác, nhưng cháu phải nói,” Fishlegs nói, “bác SAI rồi ạ. Thật ra, đối với con mắt nghiệp dư, nó trông y sì một con Common hay Garden. Nhưng nếu bác nhìn gần hơn về con Daydream này” – Fishlegs chỉ cái mụn cóc trên mũi Sún Răng – “sẽ thấy nó khác những con rồng thông thường.”

“Vì Thor chứ, cháu nói đúng!

“Và đây cũng không phải một con Toothless Daydream thông thường.” Fishlegs bốc lên tận trời.

“Đây là một con rồng đặc biệt mang HUYẾT THỐNG HOÀNG GIA.”

“Không phải chứ!” Stoick nói, cực kỳ ấn tượng. Stoick cực kỳ coi trọng địa vị xã hội.

“Đúng ạ,” Fishlegs nghiêm túc nói. “Con trai bác đã đi và mang về con trai của Vua Móng kiếm, vua thằn lằn của Vách Núi Rồng Hoang. Những con Daydream Hoàng tộc lúc đầu rất nhỏ nhưng rồi chúng sẽ lớn lên trở thành những sinh vật có kích cỡ ẤN TƯỢNG – thậm chí là KHỔNG LỒ.”

“Giống như con vậy, Hiccup,” Stoick nói, cười lớn và xoa đầu thẳng con trai.

Dạ dày Stoick sôi sùng sục như có vụ nổ sâu trong lòng đất. “Giờ là lúc chúng ta ăn bữa phụ nho nhỏ thôi. Các con dọn đồng hồ lớn này chứ?”

Stoick bỏ đi, mừng vì niềm tin nơi thẳng con trai đã được khôi phục.

“Cám ơn mày nha, Fishlegs,” Hiccup nói. “mày giỏi lắm.”

“Không có gì,” Fishlegs nói. “Tao nợ mày vì đã gài mày đánh nhau với Snotlout mà.”

“Bố sẽ nhận ra thôi,” Hiccup rầu rĩ nói.

“Không cần thiết đâu,” Fishlegs nói. “Nhìn cách mà mày nói chuyện với Toothless Daydream ở đây đi. Điều này thật PHI THƯỜNG. KHÔNG THỂ TIN ĐƯỢC. Tao chưa từng được chứng kiến điều gì tương tự. Mày sẽ dễ dàng huấn luyện nó thôi.”

“Được rồi, tao nói chuyện với nó,” Hiccup nói, “Nhưng nó không để lời nói của tao vào tai.”

Tối đó khi sắp đi ngủ, Hiccup không muốn để Sún Răng cạnh bếp lửa cùng Hơi thở Sa Giông và Móng Còng.

“Con mang nó đi ngủ cùng được không bố?” nó hỏi bố Stoick.

“Rõng là động vật lao động,” Stoick Vĩ Đại đáp.

“Ôm ấp nhiều sẽ làm nó mất đi sự độc ác.”

“Nhưng Hơi thở Sa Giông sẽ giết nó nếu con để nó lại.”

Hơi THỞ Sa Giông gầm biết ơn. “Đúng đó, tôi sẵn lòng.” Hắn ta rít lên.

“Vớ vẩn,” Stoick gầm lên, không nhận thức tới thái độ của Hơi thở Sa Giông, vì ông nào biết tiếng Rõng. Ông đâm nhẹ vào sừng Hơi thở Sa Giông. “Hơi thở Sa Giông giống chơi thôi mà. Chơi đùa tốt cho rõng.

Để nó tự học cách bảo vệ mình đi.” Móng Còng xòe móng như những lưỡi dao và gõ xuống nền nhà.

Hiccup tạm biệt Sún Răng bên bếp lửa, nhưng sau đó lại lén lút cho con vật vào áo, mang về phòng ngủ.

“Mày phải thật trật tự nhé,” nó nói với Sún Răng khi trèo lên trường, và con rồng gật đầu lia lịa. Thật ra, cu cậu ngáy âm âm và xòe những móng vuốt sắc như lưỡi dao cắm vào người Hiccup, nhưng Hiccup không quan tâm. Hiccup đã sống suốt mùa đông ở Berk trong tình trạng “rất lạnh”, nếu xếp theo cấp độ từ “khá cóng” tới “hoàn toàn đóng băng.” Tối tới, nếu đắp nhiều chăn sẽ bị cho là đồ đàn bà, nên Hiccup thường nằm co ro vài ba tiếng tới khi rùng mình lơ mơ ngủ.

Nhưng giờ, khi dưới chân chạm vào lưng Sún Răng, nó cảm thấy nhiệt độ từ con rồng nhỏ, từ từ lan lên chân nó và làm ấm cái dạ dày và trái tim lạnh giá của nó, sau đó từ từ lên đầu nó vốn chưa bao giờ thực sự ấm áp trong sáu tháng nay. Giờ phải sáu con rồng ngáy mới làm Hiccup tỉnh giấc, vì tối nay nó ngủ quá say.

Chương 8: DẠY RỒNG THEO ĐƯỜNG VÒNG

Hiccup vẫn rất chắc, dù nó biết nhiều về rồng, rằng hét là phương pháp luyện rồng dễ nhất. Vì thế, trong suốt hai tuần, nó cố hét vào Sún Răng xem có thành công không. Nó cố hét lớn, rõ ràng, mạch lạc. Nó trừng mắt nhìn khi có thể. Nhưng Sún Răng chẳng coi ra gì.

Cuối cùng Hiccup bỏ cuộc không hét nữa khi Sún Răng trộm mắt miếng thịt cá hồi trong xuất ăn sáng của nó. Hiccup hét dữ dội nhất vậy mà Sún Răng chỉ độc ác nhìn nó, rồi quấy đuôi đẩy tất tần tật xuống sàn.

Đó là những gì hét thu được đó.

“Vậy thì được rồi,” Hiccup nói, “tao sẽ thử phương pháp khác.”

Thế là nó cố tử tế hết mức với Sún Răng. Nó nhường Sún Răng chỗ đệm êm nhất và nằm ngoài rìa suýt ngã.

Con rồng muốn bao nhiêu tôm cá đều được hết.

Nhưng nó chỉ làm như thế duy nhất một lần, vì con rồng nhỏ ăn quá nhiều rồi ọe hết cả.

Nó đùa vui với con rồng hết giờ này qua giờ khác.
Nó kể chuyện cười, mang chuột cho ăn, rồi giúp Sún Răng gãi sống lưng nữa.

Nó làm cho cuộc sống của Con rồng tới gần thiên đường.

Tới giữa tháng Hai, mùa đông ở đảo Berk kết thúc, từ mùa tuyết rơi đã chuyển sang mưa rào. Đây là kiểu thời tiết khiến quần áo bạn không bao giờ khô nổi. Hiccup treo chiếc áo sũng nước lên ghế trước bếp lò trước khi đi ngủ, và sáng hôm sau, áo vẫn ướt nguyên – ẩm và ướt còn hơn là lạnh và ướt. Nhưng ƯỚT vẫn là ƯỚT.

Vùng đất quanh làng đã chuyển thành lớp bùn ngập tới mắt cá.

“Vì thần Woden chứ, mày làm cái gì đây?” Fishlegs hỏi khi nó thấy Hiccup đào một cái hố to ngoài nhà.

“Làm đầm tắm bùn cho Sún Răng,” Hiccup thở hổn hển.

“Mày thực sự đang làm hư con rồng rồi đó.”

“Mày sẽ thấy thôi, đây là đòn tâm lý,” Hiccup nói.

“Con rồng là sinh vật thông minh xảo quyệt, chúng

không phải người rừng để mày hét vào mặt, như mày làm với Bò Hung Tợn đâu.”

Fishlegs đặt tên cho con rồng của mình là Bò Hung Tợn. “Hung tợn” là để cho sinh vật tội nghiệp đó “đáng sợ hơn chút”. Từ “Bò” là vì con giống đó thật sự giống bò. Con rồng cái đó to xác, lành tính, màu nâu, rất dễ bảo. Fishlegs nghi cô nàng là động vật ăn chay.

“Tao lúc nào cũng thấy cô nàng nhấm nháp cỏ non trong rừng,” thẳng kia phàn nàn. “MÁU, Bò Hung Tợn, MÁU – đó mới là thứ mày cần!”

Nhưng, có thể vì Fishlegs hét giỏi hơn Hiccup, hoặc có thể Bò Hung Tợn lười biếng và nghe lời hơn Sún Răng, nên Fishlegs dễ dàng dùng phương pháp hét để huấn luyện.

“Được rồi, Sún Răng, sẵn sàng rồi,” Hiccup nói.

“Đầm mình đi thôi.”

Sún Răng dừng bắt chuột và nhảy vào vũng bùn. Cậu lăn lộn trên đồng bùn lầy, giang cánh và quấy đạp một cách vui vẻ.

“Tao làm thế này,” Hiccup nói, “để nó muốn làm theo điều tao nói.”

“Hiccup,” Fishlegs nói, khi Sún Răng ăn một núi bùn trong mồm và nhổ vào mặt Hiccup. “Có thể tao không biết nhiều về rồng, nhưng tao biết chúng là những động vật ích kỷ nhất Quả đất. Không một con rồng nào sẽ làm theo lời mày nếu chúng không tôn trọng mày. Rồng không biết biết ơn đâu. Bỏ cuộc đi. Cách này KHÔNG BAO GIỜ THÀNH CÔNG.”

“Cúi đầu ngả mũ trước những cun rồng đi,” Sún Răng nói, “Chúng tôi là những kẻ s-sống sót. Chúng tôi không phải mấy con mèo ng-ngớ ngẩn hay mấy con t-tó, yêu chủ Nhân và làm trò hề. Lý do duy nhất chúng tôi làm theo điều ng-người muốn là vì hấn t-to hơn chúng tôi và. Cho chúng tôi thức ăn.”

“Nó nói gì đấy?” Fishlegs hỏi.

“Khá giống điều mày vừa nói,” Hiccup nói.

“Đ-đ-đừng bao giờ tin rồng,” Sún Răng nói, vui vẻ nháy khỏi đồng bùn và nghịch con ốc mà Hiccup cho. (Sún Răng rất thích những con ốc – “gi-gi-giống như sờ mũi cậu vậy,” nó nói thế). “Đó là điều mẹ đã dạy tôi hồi trong tổ).

Hiccup thở dài. ĐÚNG vậy. SÚN răng có thể có bề ngoài dễ thương, và rất hợp tác – nếu bị thúc ép.

Nhưng, bạn phải nhìn vào đôi mắt to ngây thơ vô số tội kia mới biết cu cậu không phải đồ ngu. Đôi mắt đó rất lỗi đời, đôi mắt đó là đôi mắt của một sát thủ. Bạn như thể đang yêu cầu cá sấu, cá mập làm bạn mình vậy. Hiccup chùi bùn khỏi mặt.

“Tao nghĩ ra thứ khác,” Hiccup nói.

Tháng Hai chuyển sang tháng Ba mà Hiccup vẫn còn suy nghĩ. Vài bông hoa dại đột nở ra và ngay lập tức biến mất vì vài trận gió lạnh đột ngột thổi qua.

Fishlegs giờ có thể bảo Bò Hung Tợn “Đi” hay “Đứng lại”. Hiccup vẫn vật vã dạy Sún Răng đi vệ sinh.

“KHÔNG Ị TRONG NHÀ BẾP,” Hiccup nói tới lần thứ một trăm, trong khi mang Sún Răng ra ngoài sau một sự cố mới.

“Trong bếp ấ-ấ-ấ hơn,” Sún Răng rên rỉ.

Nhưng “Ị BÊN NGOÀI, HIẾU KHÔNG,” Hiccup nói, hết sức chịu đựng nổi.

Sún Răng ngay lập tức ị lên tay vào áo Hiccup.

“Đây là BÊN NGOÀI, Đây là BÊN NGOÀI, Đây là BÊN NGOÀI,” Sún Răng bi bô nói.

Đúng lúc kém vui đó, Snotlout và Dogsbreath đi qua nhà Stoick trên đường trở về từ bờ biển, với con rồng trên vai.

“Úi chùi chùi,” Snotlout chế giễu, “đây có phải VÔ DỤNG, trong phân rồng không nhỉ. Hợp với mà ỷ lẫm.”

“Hur,hur,hur,” Dogsbreath khụt khịt.

“Đây không phải rồng,” Sên Biển, con rồng của Dogsbreath, một con Gronckle xấu xí to tướng với cái mũi chó púc và xấu tính, “đều là một con sa giông có cánh.”

“Đó không phải rồng,” Sâu Lửa, con rồng của Snotlout, to gần bằng chủ nhan của cô nàng, chế giễu, “đây là một con thỏ con nhầy nhựa mới sinh mệt mỏi với vấn đề thảm hại.”

Sún Răng tức giận thở hắt ra.

Snotlout cho Hiccup xem hàng đồng cá trong áo choàng.

“Nhìn xem Sâu Lửa và Sên Biển bắt được gì dưới biển này. Chỉ mất có hai giờ đó...”

Sâu Lửa ho hắng, căng lên một hai thớ thịt sáng loáng, và nhìn móng vuốt với vẻ khiêm tốn giả tạo.

“Ồi, đừng nói nữa mà,” cô ả dài giọng. “Chẳng CÓ GÌ TTTO TÁT. Nếu tôi cố, tôi có thể làm trong mười phút, với một cánh buộc đằng sau lưng.”

“Xin lỗi tôi nôn ra cái,” Sún Răng thì thầm nói với Bò Hung TỌn, hiện đang nhìn Sâu Lửa với vẻ bất đồng tình rõ ràng trong đôi mắt nâu lớn.

“Chúng tao nhận ra Sâu Lửa có thể là một THỢ SĂN HUYỀN THOẠI,” Snotlout cười toe toét. “Tao nghe nói rằng Bò Hung TỌn khá thích ăn cà rốt... Có phải Sún Răng Tuyệt vời cũng thích tấn công rau củ không nhỉ? Cà rốt có thể giòn nhưng có lẽ nó nên chuyển sang ăn dưa chuột thôi... Có thể mày nên cho nó mấy cọng rơm...”

“HUR, HUR, HUR,” Dogsbreath cười lớn tới mức thành những tiếng khụt khịt trong mũi.

“Cẩn thận đó, Dogsbreath,” Fishlegs lịch sự nói, “não của mày chảy ra kia.”

Dogsbreath oánh thẳng kia thật mạnh rồi cả hai thàng bỏ đi, Sâu Lửa lao tới tấn công Sún Răng mà suýt làm cu cậu chột mắt.

Khi chúng ra ngoài vùng nghe thấy, Sún Răng nháy khỏi tay Hiccup và ho ra lửa.

“Đồ Du côn! Đồ Bụng Vàng! Tới gần đây và Sún Răng ta sẽ cho các người thành than! Sún Răng ta sẽ lôi ruột các người ra, dùng chúng để chơi đàn hạc! Sún Răng sẽ... Sún Răng sẽ... Sún Răng sẽ... ờm, các người tốt nhất đừng tới gần, thế là xong...!”

“Ồ, thật là dũng cảm, Sún Răng à,” Hiccup chế nhạo.
“Nếu mày hét to hơn, có lẽ chúng sẽ nghe thấy đấy.”

Chương 9: SỢ HÃI, KIÊU CĂNG, TRẢ THÙ, VÀ NHỮNG CÂU TRUYỆN CƯỜI NGU NGỐC

Tháng Ba sang tháng Tư, và Tháng Tư sang tháng Năm. Sau khi Sâu Lửa bảo Sún Răng là con thỏ con đáng thương, Sún Răng không ị trong nhà bếp nữa. Nhưng Hiccup không thể dạy gì thêm cho cu cậu.

Trời vẫn mưa, nhưng là mưa ẩm áp. Gió thổi, nhưng không quá khắc nghiệt. Giờ có thể đứng thẳng người được rồi.

Những quả trứng chim hải âu đã nở trên vách đá và chim hải âu bố mẹ bỏ nhào vào Hiccup và Fishlegs khi chúng tới bãi Biển Dài để luyện tập.

“GIẾT ĐI, Bò Hung Tợn, GIẾT ĐI,” Fishleg nói với Bò Hung tợn đang bình tĩnh đậu trên vai nó. “Mày phải bắt con hải âu Lưng Đen làm bữa sáng, nó chỉ bằng nửa mày thôi. Thành thật mà nói, Hiccup ạ, tao bỏ cuộc, tao không biết làm sao tao vượt qua kỳ thi sớm mỗi đây. Bò Hung tợn không có bản tính của kẻ săn mồi. Nó sẽ không thể sống sót nơi hoang dã được.”

Hiccup cười âm ỉ. “Mày nghĩ MÀY gặp rắc rối sao? Sún răng và tao đã thất bại ngay từ trứng nước” từ những lệnh bắt vâng lời cơ bản, những bài tập bắt buộc, săn mồi – tất tất.”

“Không thể tệ đến thế chứ,” Fishlegs nói.

“Xem này,” Hiccup nói.

Hai thằng đi dọc bãi biển, ngoài địa bàn sống của lũ chim hải âu.

CHúng bắt đầu luyện tập lệnh cơ bản nhất trong những lệnh cơ bản: “Đi”. Con rồng sẽ phải đứng thẳng, trên cánh tay của người điều khiển. Người điều khiển sẽ hô lệnh lớn nhất có thể và nâng tay lên để con rồng lấy đà bay. Những con rồng sẽ phải bay một cách duyên dáng khi người điều khiển giơ tay cao nhất.

Bò Hung tợn ngáp, gãi và từ từ bay lên.

Sún Răng còn chẳng buồn nghe lời.

“ĐI!” Hiccup hét.

Hiccup giơ tay lên. Sún Răng bám chặt.

“Tao nói ĐI!” Hiccup thất vọng nhắc lại.

“S-s-sao phải đi?” Sún Răng rùng mình, bám chặt hơn.

“Mày chỉ cần ĐI ĐI ĐI ĐI!!!” Hiccup gào lên, vung tay vè vè, với Sún Răng bám sổng bám chết.

Sún Răng ở lại.

“Sún Răng,” Hiccup nói hết nước hết cái, “làm ơn đi đi mà. Nếu mày không làm theo những gì tao nói, chúng ta sẽ bị đuổi biệt xứ hết.”

“Nhưng tôi không m-m-muốn đi,” Sún Răng nói, cũng có lý lẽ như vậy.

Fishlegs quan sát toàn bộ với sự hứng thú. “Mày đúng là gặp rắc rối rồi,” thằng kia nói phục sát đất.

“Đúng,” Hiccup đáp. Nó cuối cùng cũng cạy được móng vuốt của Sún Răng, khi cu cậu thả lỏng, và đẩy cu cậu đi. Sún Răng đậu xuống cát với sự giận dữ, và ngay lập tức tấn công chân Hiccup, dùng móng vuốt tóm dép nó, và dùng cánh ôm quanh đùi nó.

“Kh-kh-không đi,” Sún Răng cứng đầu đáp.

“Không thể tệ hơn được,” Hiccup nói, “vậy tao thử cách mới thôi.”

Nó lấy cuốn sách nó viết về những điều mình biết về rồng, mong tìm được gì đó hữu ích. “ĐỘNG LỰC CỦA RỒNG..”

Hiccup đọc lớn, “Thứ nhất. BIẾT ƠN.”

Hiccup thở dài. “Thứ Hai. SỢ. Cái này được, nhưng mình không thể làm. Thứ ba, thứ tư, thứ năm, THAM ĂN, KIÊU NGẠO, và TRẢ THÙ. Những cái này đáng thử.

Sáu. LÀM TRÒ VÀ NÓI CHUYỆN VÒNG VO. Chỉ làm khi mình tuyệt vọng.”

“Phải làm cái này từ đầu,” Fishlegs nói, “nhưng tao đã ở đây với bác Gobber Ở Hơi một lần. Sao mà không hét to hơn.”

Hiccup lờ tít thẳng kia đi.

“Được rồi, Sún Răng,” Hiccup nói với con rồng n hỏ, đang giả vờ ngủ mà vẫn ôm chặt chân Hiccup. “Mỗi con cá mà bắt cho tao tao sẽ cho mà thêm hai con tôm khi về nhà.”

Sún Răng mở mắt. “C-c-còn sống?” cu cậu phấn khởi. “Sún Răng được giết chúng chứ? L-l-làm ơn? Chỉ lần này thôi?”

“Không, Sún Răng,” Hiccup đồng dục nói. “Tao sẽ nói với mày, không được hành hạ động vật nhỏ hơn.”

Sún Răng lại nhắm mắt. “Anh ch-ch-chán chết,” cu cậu hờn dỗi.

“Mày là một con rồng thông minh, nhanh nhẹn, Sún Răng ạ,” Hiccup nịnh bợ. “Tao cá mày có thể bắt được nhiều cá hơn bất cứ con rồng nào của thần Thor.”

Sún Răng mở mắt tính toán. “Ít nhất phải gấp đôi,” cu cậu khiêm tốn. “nhưng tôi kh-kh-không muốn.”

Không thể nói chuyện nổi. Hiccup gạch KIÊU NGẠO đi.

“Mày biết con rồng đỏ, Sâu Lửa rất láo đó không?” Hiccup nói.

Sún Răng ngồi bệt dưới đất với sự phẫn nộ. “N-n-nói tôi là sa giông có cánh. N-n-nói tôi là con thỏ con đáng thương. S-s-sún răng sẽ S-s-sún răng sẽ gi-gi-giết con bé đó. Sún Răng sẽ c-c-cào chết con bé đó. S-s-sún răng sẽ...”

“Đúng, đúng,” Hiccup vội vàng nói. “Con Sưu-Lửa và chủ nhân giống như lợn của nó nghĩ rằng Sâu Lửa sẽ bắt được nhiều cá hơn bất cứ con rồng nào trong ngày lễ Thứ Ba của Thần Thor. Hãy nghĩ xem chúng sẽ đực mặt thế nào khi thấy MÀY giành giải CON RỒNG TRIỂN VỌNG NHẤT, ha?”

Sún Răng buông chân Hiccup ra. “Tôi S-S-SỄ suy nghĩ thêm,” Sún Răng nói. Cu cậu loạng choạng đi thêm hai bước rồi ngồi nghĩ.

Năm phút sau, cu cậu vẫn nghĩ. Cu cậu cười khục khặc đến kỳ lạ, nhưng mỗi lần Hiccup hỏi, “Vậy, thế nào, hả?” thì cu cậu chỉ đáp, “V-v-vẫn nghĩ.”

Đi chỗ khác chơi.”

Hiccup thở dài, gạch TRÁ THÙ đi.

“Được rồi,” Fishlegs nói, khi nhón chân nhìn qua vai Hiccup. “Mày đã thử mọi thứ rồi. Hay giờ dùng KỂ CHUYỆN CƯỜI VÀ NÓI CHUYỆN VÒNG VO?” Tao đoán mày đang tuyệt vọng rồi.”

“Sún Răng,” Hiccup nói, “Nếu mày bắt cho tao một con cá thu thật to thật đẹp, mày sẽ là con rồng thông minh nhất, nhanh nhất ở đảo Berk, VÀ mày sẽ khiến Sâu Lửa nhìn như một con khờ, VÀ về nhà mày muốn bao nhiêu tôm cũng có VÀ tao sẽ kể cho mày nghe một câu chuyện cười thật hay.”

Sún Răng quay đầu lại. “S-s-sún Răng thích nghe truyện cười,” Cu cậu vỗ cánh đậu lên tay Hiccup. “Được rồi. Sún Răng sẽ giúp cậu. N-n-nhưng KHÔNG PHẢI vì tôi t-t-tốt bụng hay khó ư....”

“Không, không,” Hiccup nói. “Tất nhiên là không.”

“Chúng tôi những con r-r-rồng độc ác và. Xấu tính. Nhưng chúng tôi thích nghe truyện c-c-cười. GIỜ kể đi.”

Hiccup cười. “Không đời nào. SAU KHI mày mang cho tao một con cá thu đã.”

“Được thôi,” Sún Răng nói. Nó nhảy khỏi tay Hiccup và bay đi.

Một con rồng đi săn là một cảnh tượng ấn tượng, kể cả đó có là một con rồng sơ sinh gầy nhẳng như Sún Răng. Cu cậu bay trên biển theo cái cách nghiêng ngả, lộn xộn bình thường, lé chóa vài câu chửi mắng con chim cốc nhỏ hơn. Nhưng khi tới biển, Sún Răng dường như lớn ra một chút. Nước biển đã đánh thức trong cu cậu một chút tiềm thức về dòng máu quái vật

săn mỗi truyền lại từ tổ tiên. Cu cậu giang cánh như một cánh diều và bay song song với những con sóng, giữ thân mình và cánh ổn định trong khi đang tìm cá. Cu cậu nhìn thấy gì đó và bay lên lượn tròn cho tới khi bay cao tới nỗi Hiccup phải nghển cổ lên nhìn, mà chỉ thấy một chấm nhỏ xíu. Cái chấm nhỏ đó bất động trong một giây, rồi Sún Răng lao xuống, cánh gấp bên mình, rơi xuống khỏi bầu trời như sao băng vậy.

Cu cậu biến mất dưới làn nước và hoàn toàn im lặng một lúc. Những con rỗng có thể ở dưới nước ít nhất năm phút, nếu chúng muốn, và Sún Răng chắc chắn đang vui vầy dưới đó, đuổi bắt hết con cá này tới con cá khác, không biết con nào là con lớn nhất.

Hiccup chán nản nhìn những con sò thì Sún Răng bắn khỏi mặt nước một cách ngạo nghễ, và mang theo một con cá nhỏ.

Cu cậu ném con cá thu xuống dưới chân Hiccup, nhào lộn ba vòng đật lên đầu Hiccup. Cu cậu gầm chiến thắng, nghe có chút giống tiếng gà gáy, nhưng rất to và tự hào.

Sau đó cu cậu cúi xuống nhìn vào mắt Hiccup.

“Giờ k-k-kể chuyện cười đi,” Sún Răng nói.

“Ôi lạy thần Woden,” Hiccup nói. “Nó làm được rồi. Nó thật sự làm được rồi.”

“K-k-kể tôi nghe TRUYỆN CƯỜI,” Sún Răng nhắc lại.

“Con gì có cả máu trắng, màu đen, và màu đỏ,” Hiccup hỏi.

Sún Răng không biết.

“Con chim cánh cụt bị cháy nắng,” Hiccup đáp.

Đó là một truyện cười rất, rất cũ, nhưng rõ ràng nó không được kể ở Vách đá Rỗng Hoang. Sún Răng nghĩ nó là câu chuyện vui tới đau ruột.

Cu cậu bay đi bắt thêm cá để nghe thêm truyện cười.

Đó là một buổi chiều vui vẻ. Mưa ngừng rơi, mặt trời tỏa sáng, và Sún Răng không làm gì quá tệ trong buổi đi săn. Cu cậu ném xuống vài conc á, và một lần, bay đi chăm chú tóm con thỏ ở đỉnh vách núi. Nhưng cu cậu đã trở về khi Hiccup gọi, và sau hai tiếng đồng hồ, cậu rỗng đã tóm được sáu con cá thu cỡ trung bình và một con cá mập nhỏ.

Chỉ cần thế là Hiccup đã hài lòng lắm rồi.

“Sau cùng,” nó nói với Fishlegs, “tao chẳng mong gì giải RỒNG TRIỂN VỌNG NHẤT hay cái gì cả. Tất cả những gì tao cần là Sún Răng về cơ bản nghe lời tao và bắt được vài con cá. BỌn tao sẽ trở thành những kẻ ngốc khi đem mình so sánh với Snotlout và con quái vật THỢ SĂN HUYỀN THOẠI, nhưng ít nhất cũng vượt qua được bài Nhập Môn.”

Cái thêm nữa, khi Sún Răng ném thêm con cá thu cuối cùng vào đồng cá trước mặt Hiccup, Fishlegs để ý có một cái gì đó sắc và sang sáng trong khoang miệng con rỗng.

“Sún Răng mọc cái răng đầu tiên rồi,” Fishlegs nói.

Có vẻ là một điềm lành.

Khi chúng cạ kê về nhà, chúng đi qua Già Wrinkly đang ngồi trên tảng đá quan sát chúng vượt qua hai giờ đồng hồ đi săn.

“Rấ-t ấn tượng,” già Wrinkly thở khò khè khi mấy thằng nhóc cho ông xem những con cá gói trong áo choàng của Hiccup.

“Chúng cháu nhận ra Hiccup hoàn toàn có thể vượt qua Bài Nhập Môn cuối cùng vào Thứ Năm của Thần Thor,” Fishlegs phấn khởi nói.

“VẬY cháu vẫn còn lo lắng về kỳ thi nhỏ như con thỏ đó hả, Hiccup?” Già Wrinkly hỏi. “Cháu còn có những lo lắng lớn hơn. Ví dụ như con bão đại-lớn đang tới. Ba ngày nữa bão sẽ về.”

“Kỳ thi nhỏ như con thỏ ấy ạ?” Fishlegs giận dỗi nói. “Ý ông là gì khi nói Kỳ thi nhỏ như con thỏ??? Lễ hội Ngày thứ Năm của Thần Thor là sự kiện lớn nhất trong năm. MỌI NGƯỜI sẽ tới đó, tất cả các Hairy Hooligan và các Meathead. Thêm vào nữa, điều này có thể không quan trọng với ÔNG, nhưng bất cứ ai trượt kỳ thi Nhỏ như con thỏ này sẽ bị đuổi khỏi làng và bị bọ ăn thịt người hoặc những kẻ man rợ tương tự ăn thịt.”

“Cháu sẽ gọi mình là HICCUP HỮU DỤNG và con rồng ĐẦY RĂNG,” Hiccup vui vẻ nói. “Giờ cháu mới nghĩ ra và cháu rất hài lòng. Đây là một cái tên hay, thể hiện sự tự chủ và không quá đáng hay quá khoe mẽ, cháu có thể sống cùng cái tên này.”

“Con thằn lằn này cuối cùng cũng biết hành động và bắt cá,” Fishlegs nói, chỉ vào Sún Răng đang gãi gãi mũi. “Việc này thật phi thường, vì Hiccup có thể vượt qua bài Kiểm tra.”

“Ồ, ta nghĩ điều đó hầu như chắc chắn,” Già Wrinkly nói, nhìn Sún Răng đang cố nhìn vào mắt ông nhưng thất bại nên phải dán mắt xuống đất.

“Gầ-n như,” Già Wrinkly nhắc lại sau khi ngẫm nghĩ.

Và những cậu nhóc trở về nhà, với Sún Răng bám nhằng nhằng sau đuôi mà mè nheo, “Được rồi B-BỂ, B-BỂ... không công bằng.... tôi đau cánh mà...”

Chương 10: NGÀY THỨ NĂM CỦA THẦN THOR

Lễ hội ngày thứ năm của Thần Thor thật sự là một sự kiện hoành tráng. Những kẻ thù hung dữ của tộc Hairy Hooligan, Meathead từ đảo Meathead gần đó đã đi thuyền qua Đại Dương Inner tới đảo Berk vì sự kiện quan trọng này.

Những vị khách cắm trại trên Vịnh Tim Đen. Chỉ trong một đêm nơi này đã từ một sa mạc không người chỉ có tiếng hải âu vọng lại thành một khu trại thuyền đông đúc.

Sáng hôm sau bãi biển Long Beach đã đầy những quây hàng, người tung hứng và thầy bói. Thật là một cảnh tượng hỗn loạn với những Viking gặp lại bạn cũ, chơi đấu kiếm, và hề hét bắt tụi nhỏ không ném đá vào nhau **NGAY LÚC NÀY** vì Thần Thor, không ý ta là **NGAY LÚC NÀY...** hoặc... hoặc...hoặc...**LÚC KHÁC**.

Những chàng Viking to lớn ngồi trên mỏm đá tào lao như những con sư tử biển trong tâm trạng ngày lễ. Những người phụ nữ to béo tới ấn tượng đi theo nhóm cười đùa khúc khích như những con hải âu và uống một hơi hết cả cốc trà.

Dù Già Wrinkly dự đoán về cơn bão biển tồi tệ sắp tới, nhưng hôm đó vẫn là một ngày tháng Sáu nóng nực không một gợn mây.

Tới 2 giờ chiều, Bài Thi Nhập Môn Cuối cùng Của Những Anh Hùng trẻ mới bắt đầu. Vì thế, Hiccup dành cả buổi sáng tròn mắt lắng nghe những người kể chuyện về Dirty Danes và những công chúa cướp biển.

Những nhóc tộc Meathead và rông là những vị khách to khổng lồ, dữ tợn, hơn tộc Hooligan. Đặc biệt có một thằng nhóc rông chưa đầy mười lăm mà to lớn như một kẻ khổng lồ.

Hiccup đoán hẳn là Thuggory, Con trai của tộc trưởng Mogadon tộc Meathead, vì nó thấy con Monstrous Nightmare cao hơn một mét đậu trên vai hẳn. Con vật đang hẳn học nhìn Sâu Lửa.

Sâu Lửa tỏ vẻ không quan tâm.

“Quý tộc không gầm ghè,” Sâu Lửa ngọt ngào nói. “Chắc anh chỉ là Nightmare lai thôi. Chúng tôi là những con cháu máu xanh thuần chủng của cụ Móng Vuốt Đồ Tế. Chúng tôi sẽ không bao giờ mơ làm những thứ quá tầm thường.”

Con Nightmare bạc gầm lớn hơn.

Đám đông tụ tập quanh đường biên. Hiccup cố không để ý tới ông Stoick vĩ đại đang mở đường ra trước và hét ầm ĩ, “Tránh ra, TỘC TRƯỞNG đây.”

“CÁ MƯỜI ĂN MỘT LÀ CON TRAI TÔI SẼ BẮT ĐƯỢC NHIỀU CÁ HƠN CON TRAI ANH,” ông Stoick âm âm nói với kẻ thù cũ, tộc trưởng tộc Meathead sau khi đấm một cú vào bụng ông kia.

Mogadon tộc Meathead nheo mắt và tính toán có nên đấm trả không. Có lẽ là SAU kỳ thi.

“Và,” Mogadon tộc Meathead hỏi, “con trai anh đâu? Có phải là cái đứa cao cao rông như con lợn với vết xăm hình đầu lâu cùng con Monstrous Nightmare đỏ không?” “Không,” Stoick vui vẻ trả lời.

“Đó là con trai em tôi Baggybum. CON TRAI Tôi là cái đũa gầy gầy với con Toothless Daydream,” Mogadon tộc Meathead cười tươi. Ông vỗ vào lưng ông Stoick, nói, “TÔI CHẤP NHẬN VÀ CÁ GẤP ĐÔI!” “THỎA THUẬN XONG,” ông Stoick hét, và hai tộc trưởng vĩ đại bắt bay nhau và đâm vào bụng nhau thỏa thuận cá cược.

Gobber Ợ Hơi lo sần khấu cuối của Kỳ thi Nhập môn. Trông ông vẫn có chút xanh xao vì kinh nghiệm kém vui từ Cuộc thi Bắn ăn được bao nhiêu Trứng chim Hải Âu trong Một Phút?

Điều này không làm tâm trạng bác tốt hơn.

“ĐƯỢC RỒI, LỮ KINH KHỦNG KIA,” bác Gobber hét. “Đây là nơi chúng ta sẽ nhận ra các cậu có tố chất của Anh hùng không. Hoặc các cậu sẽ ra khỏi nơi này trở thành thành viên chính thức của tộc Hairy Hooligan hoặc Merciless Meathead HOẶC bị đuổi cổ vĩnh viễn khỏi quần đảo Inner. Giờ chúng ta sẽ xem tương lai các cậu thế nào, ha?”

Bác cười xấu xa với mười hai thằng nhóc trước mặt.

“Ta sẽ quan sát cậu và con vật, như các cậu là những chiến binh sắp vào trận. Ta sẽ giới thiệu các cậu với thành viên bộ tộc các cậu muốn gia nhập. Sau đó chúng ta sẽ bắt đầu Bài kiểm tra. Các cậu phải chứng minh mình đã kiểm soát những con thú hoang dã kia và huấn luyện chúng bằng Phẩm cách Anh Hùng của mình.

“Các cậu sẽ bắt đầu bằng việc sử dụng những mệnh lệnh cơ bản như ‘đi,’ ‘ở,’ ‘nhặt về.’ Các cậu sẽ kết thúc bằng cách ra lệnh cho con thằn lằn của mình đi săn cá, như các bậc tiền bối đã từng làm.”

Hiccup lo lắng nuốt nước bọt.

“Cậu nào và con rồng gây ấn tượng nhất với ban giám khảo, LÀ TA,” – Bác Gobber nhe răng cười, – “sẽ nhận được vinh quang phụ là giải Anh hùng trong những Anh hùng, và Con rồng Triển vọng nhất. Những ai trượt bài Kiểm tra sẽ tạm biệt gia đình mãi mãi và rời khỏi Bộ tộc, tới nơi nào thì tới,” bác Gobber dừng lại.

“Một nhà văn,” Fishlegs lầm bầm đủ lớn để bác Gobber nghe thấy. Bác Gobber lờm nó.

“ANH HÙNG HAY BỊ LƯU ĐÀY!” bác Gobber Ợ Hơi hét.

“ANH HÙNG HAY BỊ LƯU ĐÀY!” mười tám thằng bé phẫn khởi hét theo.

“ANH HÙNG HAY BỊ LƯU ĐÀY!” những Hooligan và Meathead theo dõi hét lớn.

Làm ơn có tý anh hùng đi, chỉ lần này thôi, Hiccup và Fishlegs nghĩ. Không cần gì quá đặc biệt, chỉ cần qua được Kỳ thi thôi.

“ĐỨNG YÊN, CHÚ Ý, VỚI CON RỒNG TRÊN TAY PHẢI!” bác Gobber ợ Hơi hét.

Bác Gobber đi xuống quan sát.

“Đẹp.” Bác Gobber tán thưởng Thuggory tộc Meathead với con rồng Nightmare, Sát thủ, đang giang rộng đôi cánh lấp lánh để cho thấy sải cánh dài gần mét rưỡi.

Gobber đột nhiên dừng lại khi đi tới Hiccup.

“Và nhân danh thần Woden,” Gobber hỏi, mặt hơi tái, “CÁI GÌ đây?”

“Đây là Toothless Daydream thưa ngài,” Hiccup lí nhí.

“Nhỏ bé nhưng dũng mãnh,” Fishlegs tử tế nói hộ.

“Toothless Daydream???” bác Gobber quát tháo. “Đây là con Common hay Garden nhỏ nhất ta từng thấy? Hai đứa nghĩ ta là cái gì, đồ ngu chắc?”

“Không, không, không thưa ngài,” Fishlegs lí nhí khẳng định, “chỉ có chút chút chậm chạp thôi ạ.”

Bác Gobber gào lên nguy hiểm.

“Một con Toothless Daydream,” Hiccup giải thích, “trông i hệt một con Common hay Garden trừ một nốt mụn cơm ở đầu mũi.”

“TRẬT TỰ!” bác Gobber nói, thì thầm lớn tiếng. “Hoặc không ta sẽ ném các cậu ra khỏi Lọc Địa. Ta HY VỌNG,” ông nói tiếp, “rằng con rồng này sẽ săn bắt tốt hơn vẻ ngoài. Cậu cùng người bạn tanh tươi của mình là những ứng viên tệ nhất của bài nhập hôn mà ta từng dạy dỗ. Nhưng các cậu là tương lai của Tộc này, Hiccup, và nếu cậu làm chúng ta xấu mặt trước tộc Meathead, ta, cá nhân ta, sẽ không bao giờ tha thứ cho cậu. Hiểu chưa?”

Hiccup gật đầu.

Sau đó những thằng nhóc bước lên cúi đầu và giơ con rồng ra cho mọi người tán thưởng.

Những người trong tộc vỗ tay hân hoan cho Snotlout và Sâu Lửa, trong khi đối thủ âm ỉ vỗ tay cho Thuggory cùng con rồng Sát Thủ.

“Cuối cùng, tôi xin giới thiệu,” bác Gobber Ợ Hơi cố chèn chút nhiệt tình trong giọng nói “một cậu bé đáng sợ...kinh khủng...con trai độc nhất của Stoick Vĩ Đại .. HICCUP HỮU DỤNG VÀ CON RỒNG ĐỦ RĂNG!”

Hiccup bước lên giơ Sún Răng cao nhất có thể để trông con rồng to lớn hơn.

Một khoảng lặng.

Mọi người tất nhiên đã thấy rồng nhỏ, thường chạy tản mát đuổi theo chuột đồng, nhưng KHÔNG phải trong một kì thi rồng sẵn quan trọng như Bài thi Nhập Môn.

“KÍCH CỠ KHÔNG PHẢI TẤT CẢ!” ông Stoick oang oang, đủ lớn để có thể nghe thấy tiếng ông từ cách đó vài vĩ biển, và ông bắt đầu vỗ hai bàn tay to tướng để tán thưởng.

Mọi người sợ cơn giận dữ nổi tiếng của ông Stoick, thế là mọi người lịch sự hò reo theo.

Sún Răng vẫn bình tĩnh, nhưng phấn khởi vì được làm trung tâm của sự chú ý. Cu cậu ưỡn ngực, gật đầu chào hai bên cánh gà.

Vài Meathead cười khúc khích.

Mình nghĩ lại rồi, Hiccup nghĩ, nhắm mắt lại, ĐÂY là thời khắc tệ nhất đời mình.

“Được rồi, Sún Răng,” nó thì thầm vào tai con rồng nhỏ, “Đây là Cơ hội Lớn của chúng ta. Bả nhiều cá đi và tôi sẽ kể cho mà nghe nhiều truyện cười hơn mà từng nghe trong cả cuộc đời. Mà sẽ vượt mặt Sâu lửa.

Sún Răng liếc nhìn Sâu Lửa. Cô ả đang mài móng trên mũ trụ của Snotlout theo cái vẻ khinh khỉnh như mình nắm chắc giải Con Rồng triển vọng nhất vậy.

“P-PPAKP!”

Kỳ thi bắt đầu.

Sún Răng không làm gì tệ trong bài vâng lời đầu tiên, dù cu cậu nghĩ chuyện này cực kỳ ngu ngốc. Giờ trời đang mưa nặng hạt và Sún Răng lại ghét mưa. Cu cậu muốn về nhà nghỉ ngơi bên cạnh lò sưởi ấm áp.

Sâu Lửa và Sát Thủ đã “đi” và “mang về” ngayy khi Snotlout và Thuggory ra lệnh. Chúng lặn rồi thở ra lửa để khoe mẽ. Sâu Lửa nhào lộn như vận động viên chuyên nghiệp khiến đám đông hò hét và dậm chân.

“BẮT ĐẦU ĐI SĂN!” bác Gobber Ợ Hơi hét.

Mọi con rồng trừ Sún Răng đều bay ra biển.

Sún Răng vỗ cánh đậu lên vai Hiccup.

“S-s-sún răng bị đ-đ-đao d-d-dạ dày,” cu cậu phàn nàn. Hiccup cố không nhìn cha đang tỏ vẻ ngạc nhiên ở bên kia rìa biển. Nó cố không để ý tới đám đông đang thì thầm to nhỏ. “Con trai ông Stoick đằng kia kìa 0 không, không phải đứa cao cao có hình xăm đầu lâu trông như con lợn đầu, cái đứa nhỏ gầy còm không kiểm soát được con rồng bé tí tẹo kia cơ.”

“Đừng quên, Sún Răng,” Hiccup nghiêng răng nói, “bắt CÁ. Tao sẽ kể mà nghe tất cả chuyện cười tao từng được nghe...nhớ chứ?”

“GIỜ...k-k-kể đi,” Sún Răng nói.

Sự giúp đỡ tới từ nơi không ngờ tới nhất.

Snotlout ngừng hét, “GIẾT ĐI, SÂU LỬA, GIẾT ĐI,” để nhào sang khinh khinh nói với Hiccup, “Mày ĐANG làm gì vậy, Hiccup? Không phải mày ĐANG NÓI CHUYỆN với con sa giông có cánh đó chứ? Nói chuyện với rồng là vi phạm luật lệ và bị cấm bởi ông Stoick Vĩ Đại, ông bố chán ngắt của mày...”

“Sa sa giông có cánh?” Sún Răng nhắc lại. “SA-SA GIÔNG CÓ CÁNH Ừ???”

“Mày không phải là sa giông có cánh, đúng không, Sún Răng?” Hiccup nói. “Mày là thợ săn giỏi nhất quả đất, đúng không?”

“Quá ĐÚNG,” Sún Răng giận dữ nói.

“Mày phải CHO Snotface Snotlout và ả rồng hợm hĩnh kia biết thế nào là rồng săn THẬT SỰ chứ,” Hiccup giục.

“ĐƯỢC RỒI,” Sún Răng nói.

Hiccup thở dài nhẹ nhõm khi Sún Răng bay theo cái cách lộn xộn về phía biển.

“Ôi không thể tin nổi nữa,” Hiccup tự nhủ mười phút sau khi Sún Răng từ biển bay về, chẳng nói gì chỉ tha hai con cá trích xuống chân Hiccup.

“Khoảng nửa tiếng nữa thôi, mình, Hiccup, sẽ chính thức trở thành thành viên tộc Hairy Hooligan.”

Khó tin nổi. Sâu Lửa vừa bay trở về chỗ Snotlout với hai mươi con cá, đôi mắt xanh như mắt mèo sáng lên vẻ chiến thắng, thì Sún Răng nhè giọng

gọi:

“C-c-câu thả. Hợm hĩnh.”

Sâu Lửa dừng lại. Đầu cô ả quay ngoắt sang, mắt nheo lại.

“Mày nói Gì?” Sâu Lửa rít lên.

“Ồ, không,” Hiccup nói. “Không, Sún Răng, đừng, đừng làm thế...”

“C-c-câu thả.howmjj mình,” Sún Răng chế giễu. “Mày chỉ làm được thế thôi hả? Quá tha-thảm hại. Vô vọng. Vô d-d-dụng. Giống Nightmare nghĩ mình độc ác nhưng mày câu thả như sò ấy.”

“MÀY,” Sâu Lửa rít lên, tai cụp ra sau tỏ vẻ nguy hiểm khi lao lên trời như một con báo. “là ĐỒ DỐI TRÁ tí hon.”

“còn M-M-MÀY,” Sún Răng bình tĩnh đáp trả, “là đồ th-th-thỏ đế, não t-t-tảo biến, đồ hợm mình ăn ốc mút.”

Sâu Lửa lao tới.

Sún Răng tránh đi, nhanh như chớp, và quai hàm khổng lồ của Sâu Lửa va vào nhau với một tiếng động nghe ghê tai nhưng chẳng trúng gì.

Hỗn loạn rồi.

Sâu Lửa hoàn toàn mất kiểm soát. Cô ả điên cuồng bay trong không khí, móng vuốt giơ ra, cắn mọi thứ di chuyển, và khè từng ngọn lửa to tướng.

Không may thay, cô ả không may cào phải Sát thủ, một con rồng bản tính kinh khủng. Sau đó Sát thủ tấn công bất cứ con rồng Hooligan miệng mình.

Ngay sau đó, những con rồng tham dự trận chiến rồng trầy da tróc vẩy, những cậu nhóc chạy toán loạn hò hét chúng ngừng lại và kéo chúng tách ra để không cắn chết nhau. Những con rồng chẳng thèm để ý, dù các cậu nhóc hét to hầu hòng hòng thế nào – và Thuggory cùng Snotlout mặt đỏ lựng lên vì hét quá lớn.

Bác Gobber Ợ Hơi nổi khùng lên.

“NHÂN DANH THẦN WODEN, AI NÓI CHO TA BIẾT CHUYỆN GÌ ĐANG XẢY RA KHÔNG?”

Sún Răng đang tả hữu xung đột, dễ dàng trốn tránh cơn giận dữ của Sâu Lửa, cắn Hồ Cá Sâu một nhát và cào Móng Sáng một cái, rõ ràng cực kỳ hứng thú với vụ đánh nhau.

Kể cả Bò Hung Tợn cũng tỏ ra vẻ rùng rợn, dù cho có ăn chay. Cô nàng cắn Sâu lửa một nhát ấn tượng vào mông, khi Sâu Lửa và Sát Thủ lộn vòng trong không khí đuổi cắn nhau.

Gobber Ợ Hơi tham gia vũ hỗn loạn. Bác nắm lấy đuôi Sâu Lửa. Sâu Lửa gầm giận dữ, quay phắt lại, đốt cháy bộ râu của bác. Với một bàn tay khổng lồ, bác Gobber đập lửa và tay kia đóng chặt hàm Sâu Lửa lại để cô ả không cắn hay khè lửa được. Ông kẹp nách sinh vật đang giận dữ từng bừng đó trong khi vẫn giữ chặt mồm cô ả.

“DỪNGGGG LẠIIII!” bác Gobber hét vang khiến người ta dựng tóc gáy, nổi gai ốc, ghê cả răng. Tiếng hét vọng trong vách núi, đập xuống mặt biển, và vang tới tận Lục Địa.

Những cậu nhóc dừng kêu hét. Những con rồng dừng đứng hình.

Im lặng tới đáng sợ.

Kể cả đám đông quan sát cũng im lặng.

Điều này chưa từng xảy ra. Tất cả hai mươi cậu nhóc đã cho thấy mình hoàn toàn không kiểm soát được rống trong bài thi Nhập Môn.

Về lý thuyết mà nói, điều này có nghĩa là tất cả đều bị đuổi khỏi Bộ tộc. Và bị lưu đày trong thời tiết này chẳng khác nào nhận án tử hình. THức ăn khan hiếm, biển nguy hiểm và những bộ tộc khác trên quần đảo hình như là tộc ăn thịt người.

Bác Gobber Ợ Hơi đứng đó, không nói lên lời, râu vẫn bốc khói.

Khi ông nói lại được, giọng nghe trầm tới đáng sợ.

“Ta sẽ phải nói chuyện cùng các Trưởng lão,” bác chỉ nói có thể. Bác thả con Sâu Lửa xuống đất. Cô ả tỉnh táo lại, và lút cút chạy về chỗ Snotlout, đuôi cúp sau hai chân.

Những trưởng lão Bộ tộc là Mogadon và Stoick và cả bác Gobber cùng vài chiến binh dũng mãnh khác, như Tuffnut Khủng khiếp, Anh em sinh đôi Dã Man, và Thủ thư Hairy Scary từ Thư viện công cộng Thịt thú. Đám đông và mấy thằng nhóc vẫn đứng im khi các Trưởng lão bàn bạc trong Hội Nghị Trưởng lão, có chút giống vụ giành bóng bầu dục.

Trong lúc đó, cơn bão càng tệ hơn. Những tiếng sấm nổ đi đùng trên đầu, mưa trút xuống, và họ không thể ướt hơn kể cả có nhảy xuống biển.

Những Trưởng Lão thảo luận một hồi lâu. Mogadon giận dữ và đám Tuffnut. Một trong hai anh em song sinh giữ tay ông lại cho tới lúc ông

bình tĩnh. Khi ông Stoick ra khỏi Hội nghị, đứng trước tụi nhóc, bọn chúng đều cúi đầu xấu hổ với những con rồng đứng dưới chân.

Nếu Hiccup dám nhìn bố mình, nó sẽ thấy ông Stoick không phải ông bình thường, vui vẻ, nhưng dữ tợn nữa. Trông ông nghiêm túc kỳ lạ.

“Những người mới,” ông nói to, “đây là một ngày tồi tệ với tất cả. Các cậu đã TRƯỢT Bài kiểm tra cuối cùng của Chương trình Nhập Môn. Theo luật quần đảo Inner, điều này đồng nghĩa với việc các cậu bị đuổi khỏi Bộ tộc MÃI MÃI. Ta không muốn điều này, không chỉ vì con trai ta nằm trong số các cậu, mà vì chúng ta sẽ mất cả một thế hệ chiến binh. Nhưng chúng ta không thể bỏ qua Luật lệ. Chỉ có người mạnh tồn tại, nếu không dòng máu trong các Bộ tộc sẽ yếu đi. Chỉ Anh Hùng mới trở thành Hooligan và Meathead.”

Ông Stoick giơ ngón tay to tướng lên trời. “Hơn nữa,” ông nói tiếp, “thần Thor thực sự giận dữ. Đây không phải lúc làm suy yếu Đạo luật của chúng ta.”

Thần Thor phóng ra một tiếng sấm như để nhấn mạnh vấn đề.

“Trong những tình huống bình thường,” ông Stoick nói, “nghỉ thức lưu đày sẽ bắt đầu từ giây phút này. Nhưng ra biển trong thời tiết như này đồng nghĩa với tuyên án tử. Vì lòng nhân từ, ta sẽ để cho các cậu trú một đêm dưới mái nhà của ta, và điều đaoà tiên sáng hôm sau các cậu phải làm là tới bờ biển Lục địa tự nuôi sống mình. Từ giây phút này trở đi, các cậu tất cả bị đuổi và không được nói chuyện với bất cứ ai trong Bộ tộc.”

Sấm nổ đánh đùng quanh tất cả các cậu nhóc. Chúng đứng đó, đầu cúi xuống, trong mưa.

“Ôi, đây là điều buồn nhất đời tôi, phải đuổi chính con trai mình đi,” ông Stoick rầu rĩ nói.

Đám đông thì thầm thông cảm, vỗ tay cho sự chính trực của người Lãnh đạo.

“Tộc trưởng không sống giống những người khác,” ông Stoick nói, trông buồn bã hệt như Hiccup. “ông ta phải quyết định điều gì tốt cho cả Bộ tộc.”

Đột nhiên Hiccup rất giận.

“Ừm đừng mong CON tiếc thương cho bố!” Hiccup nói. “Sao lại có người bố nghĩ Luật lệ ngớ ngẩn của ông ấy quan trọng hơn con trai mình? Và không hiểu cái loại Bộ tộc ngớ ngẩn nào, lại không cho những người bình thường sống tại đó?”

Ông Stoick nhìn con trai mình vừa ngạc nhiên vừa choáng váng. Sau đó ông quay người đi mất. Các Bộ tộc rời khỏi bãi biển và leo lên ngọn đồi nơi dân làng sinh sống, ánh sáng bao bọc lấy họ.

“Tao sẽ giết mày,” Snotlout rít lên với Hiccup, con Sâu Lửa gầm gừ dữ tợn trên vai thẳng kia. “Điều đầu tiên sau khi chúng ta bị đuổi là, tao giết mày,” và hăn bỏ chạy theo những đứa khác.

“Tôi mấy răng rồi,” Sún Răng than vãn. “Rơi ra khi tôi đâm phải S-s-sâu Lửa.”

Hiccup không thêm để ý. Nó nhìn trời, bên cạnh nó, những con gió giận dữ khuấy động mặt biển và tạt thẳng nước biển vào mặt nó.

“CHỈ MỘT LẦN,” Hiccup hét lên. “Vì sao mày không thể để tao trở thành Anh Hùng dù CHỈ MỘT LẦN? Tao không muốn làm điều gì vô tiền

khoáng hậu, tao chỉ cần vượt qua BÀI KIỂM TRA NGU NGỐC đó để có thể thành thành viên chính thức như những người khác.”

Cơn sấm của thần Thor nổ vang rền trên bầu trời đen kịt.

“ĐƯỢC RỒI,” Hiccup hét. “Sấm sét gì đánh thì đánh đi. Làm gì để cho tôi thấy rằng ngài có nghĩ TỚI TÔI đi.”

Nhưng không có tia chớp nào đánh trúng Hiccup. Thần Thor rõ ràng đang nghĩ ông chẳng việc gì phải trả lời.

Cơn bão dịch chuyển trên biển.

Chương 11: THẦN THOR ĐANG GIẬN DỮ

Cơn bão càn quấy cả đêm. Hiccup không thể ngủ nổi khi gió đập vào tường như thể năm mươi con rồng đang cố chui vào.

“Cho chúng tôi vào, cho chúng tôi vào,” gió rít lên. “Chúng tôi rất, rất đói.”

Bên ngoài màn đêm và biển rộng, trận bão quá mạnh còn những con sóng quá lớn đã đánh thức giấc ngủ của những con Rồng Biển rất già.

Con Rồng đầu tiên thức giấc khổng lồ cỡ trung bình, bằng cỡ một vách núi lớn thôi.

Con thứ hai to lớn khó tả.

Hẳn chính là con rồng chúng ta đã nói tới ở phần trước câu chuyện, Con quái vật vĩ đại đã ngủ từ sau chuyến chu du La Mã từ sáu thế kỷ trước, một con mà gần đây chỉ ngủ lơ mơ.

Cơn bão lớn đã từ từ nâng những con Rồng lên khỏi đáy biển như nâng hai đứa bé đang say giấc, và cuốn trôi chúng bằng những ngọn sóng khủng khiếp tới bãi biển Long Beach, ngoài làng của Hiccup.

Và chúng ở đó, ngủ ngon lành, trong khi gió rít khủng khiếp chung quanh như những bóng ma Viking đang tổ chức tiệc tại địa ngục Valhalla, tới khi bão tan và mặt trời chiếu sáng bãi biển đầy nhóc Rồng và vài thứ nhỏ xíu khác.

Con rồng đầu tiên đầu tiên đủ khiến bạn gặp ác mộng.

Con rồng thứ hai đủ cho bạn gặp ác mộng của ác mộng.

Hãy tưởng tượng một sinh vật lớn gấp hai mươi lần Khủng long Bạo chúa. Giống một ngọn núi hơn là một sinh vật sống – một ngọn núi vĩ đại, lấp lánh và hung bạo. Trên người hãn bám đầy râu khiến hãn giống như đang mặc một áo giáp gắn đá quý, nhưng ở nơi loài giáp sắc và san hô không bám vào, bạn có thể nhìn thấy màu sắc thật sự của cơ thể hãn. Màu xanh đậm huy hoàng, màu sắc của đại dương.

Giờ hãn đã dậy, và ho ra thứ cuối cùng bỏ vào bụng, Cờ hiệu của Đạo quân Thứ Tám, với những ruy băng vẫn phấp phới bay. Hãn đã dùng nó làm tấm xia răng. Giờ con đại bàng đang tỏ ra hữu dụng khi giúp hãn xé những miếng thịt bám trên những chiếc răng dài 7m.

Người đầu tiên phát hiện ra Rồng là Badbreath Cộc Cắn, người đã dạy sớm để kiểm tra xem lưới cá còn ngon lành sau cơn bão không.

Anh ta liếc nhìn bờ biển một cái, rồi chạy vội về nhà Tộc trưởng, đánh thức ông dậy.

“Chúng ta gặp rắc rối,” Badbreath nói.

“Ý cậu là gì, VẤN ĐỀ gì?” Stoick Vĩ Đại ngái ngủ.

Stoick không ngủ được chút nào. Ông nằm trần trọc lo lắng. Loại bố gì mà lại đặt luật lệ quý báu của mình trước cuộc đời đứa con trai? Nhưng loại con trai gì mà lại thất bại trước Luật lệ bố nó tôn trọng và tin tưởng cả đời?

Sáng hôm đó, ông Stoick đã đưa ra một quyết định vô tiền khoáng hậu. Ông sẽ thay đổi lời tuyên bố hôm qua, và ngừng trục xuất Hiccup cùng những nhóc khác. “Mình thật YẾU ĐUỐI, YẾU ĐUỐI,” ông Stoick buồn bã nói thầm. “Squidface Kinh Tởm sẵn sàng đuổi cổ con trai mình không

chớp mắt. Loudmouth Bệnh Gút cũng nhiệt tình hưởng ứng thôi. Vậy mình làm sao thế này? Mình phải đuổi cổ mình đi mới đúng. Chắc chắc Mogadon tộc Meathead cũng đồng ý ngay.”

Chính vì thế, giờ ông Stoick không có tâm trạng giải quyết thêm vấn đề khác.

“Có hai con Rồng khổng lồ ngoài bờ biển Long Beach.” Badbreath báo cáo.

“Đuổi chúng đi,” ông Stoick nói.

“Ông đi mà bảo,” Badbreath nói.

Ông Stoick lao ra bờ biển. Ông lại quay lại với vẻ ngẫm ngợi.

“Ông nói với chúng chưa?” Badbreath hỏi.

“Nói với NÓ chưa ấy,” ông Stoick nói. “Con rồng lớn hơn đã ăn thịt con nhỏ hơn. Tôi không thích can thiệp. Tôi phải gọi Hội Đồng Chiến tới thôi.”

Các Hooligan và Meathead thức giấc sáng hôm đó khi nghe tiếng Trống Đại gọi họ tới Hội Đồng Chiến, vốn chỉ được dùng khi gặp họa lớn.

Hiccup bật dậy ngay. Nó cũng chẳng ngủ được tí nào. Sún răng, vốn nằm co ro trên giường cùng Hiccup, đã biến đầu mất và giường thì lạnh như đá. Vì thế chắc hẳn cu cậu đã đi mất một lúc rồi.

Hiccup nhanh chóng ta lôi quần áo. Chúng đã khô qua một đêm, và vẫn khá khó mặc vào do áo và quần được làm từ gỗ. Nó không chắc nó phải làm gì, vì sáng nay nó sẽ phải rời đi. Nó đi theo những người khác tới Đại Sảnh. Tộc Meathead đã ngủ qua đêm ở đó, vì thời tiết không thuận lợi để ngủ ngoài trại.

Trên đường đi nó đụng phải Fishlegs. Thằng này trông như thể chẳng ngủ nghề gì, y như Hiccup. Cái kính của nó bị vẹo.

“Sao thế?” Hiccup hỏi. Fishlegs nhún vai.

“Bò Hung Tợn đâu?” Hiccup hỏi. Fishlegs lại nhún vai.

Hiccup nhìn quanh đám đông đang vội vã tới Đại Sảnh. Nó không thấy một con rồng thuần hóa nào. Thường chúng không bao giờ rời xa Chủ nhân. Chúng luôn đớp, gặm ghè với nhau cơ mà. Việc chúng biến mất đang dự báo điều chẳng lành...

Nhưng không ai để ý. Người ta đang bàn tán xôn xao rằng không phải Viking nào cũng được vào Đại Sảnh, rồi những tên to xác hò hét và xô đẩy bên ngoài.

Stoick yêu cầu mọi người im lặng.

“Hôm nay tôi gọi mọi người tới đây,” ông Stoick lớn giọng nói, “vì chúng ta gặp vấn đề cấp kỳ. Một con rồng cỡ đại đang ngồi trên bờ biển Long Beach.”

Đám đông hoàn toàn thất vọng. Họ đang mong chờ một tai họa lớn hơn.

Mogadon kêu to tỏ ra sự không đồng tình.

“TRống Lớn chỉ được dùng khi chúng ta gặp nguy hiểm chết người,” Mogadon ngạc nhiên nói. “Anh đã gọi chúng tôi tới sớm” (Mogadon cũng không ngủ nổi. Ông ta chỉ có mỗi cái mũ trụ làm gối mà thôi.), “chỉ vì một con RỒNG? Tôi không mong anh yếu đuối thế, Stoick,” ông ta chế giễu.

“Không phải RỒNG thường,” ông Stoick lên tiếng. “Con RỒNG này cỡ BỤ. Không lồ. Lớn khó tả. Nó giống một ngọn núi hơn là một con RỒNG.”

Vì chưa từng nhìn thấy núi – RỒNG nên các Viking chưa sợ. Họ đã quen với việc chỉ huy rồng rồi.

“Con RỒNG này,” ông Stoick nói, “phải bị đuổi đi. Nhưng con rồng này lại Rất lớn. Chúng ta phải làm gì, thưa già Wrinkly? Ông là nhà hiền triết của bộ tộc.”

“Con đang nịnh ta đấy, Stoick,” Già Wrinkly dường như khá vui thích với sự việc trước mắt. “Đây là RỒNG biển Giganticus Maximus, và con này đặc biệt lớn. Cực kỳ dữ tợn, cực kỳ thông minh, và cực kỳ phàm ăn. Nhưng sở trường của ta là Thơ ca Ai – xơ- len Cổ chứ không phải bò sát cỡ lớn. Giáo sư Yobbish là chuyên gia Viking về RỒNG. Có lẽ mọi người nên tham khảo cuốn sách của ông ấy trong đề tài này.”

“Tất nhiên!” ông Stoick nói. “Cuốn Bí Kíp Luyện rồng hả bố? Con tin rằng Gobber đây đã trộm cuốn sách đó từ Thư Viện Công CỘNG THỊ THỦ...” Ông nhìn xấu Mogadon tộc Meathead.

“Quá đáng!” Mogadon hô âm lên. “Cuốn sách đó là tài sản của tộc Meathead... Tôi yêu cầu anh trả lại ngay lập tức hoặc không tôi sẽ phát động chiến tranh ngay bây giờ.”

“Ồ, tập trung nào, Mogadon,” ông Stoick nói. “Với người thủ thư nhu nhược như của tộc các anh, các anh còn mong chờ gì?”

Thủ Thư Hairy Scary đỏ bừng mặt và căm mặt nhìn đôi giày cỡ mười tám.

“Baggybum, đưa tôi cuốn sách trên mặt lò sưởi,” ông Stoick hét.

Baggybum với cánh tay dài như bạch tuộc vớ lấy cuốn sách trên giá. Anh ta tung nó qua đầu đám đông. Stoick bắt lấy. Mọi người reo hò. Nhuệ khí dâng cao. Ông Stoick cúi đầu cảm ơn và đưa cuốn sách cho bác Gobber.

“GOB-BER, GOB-BER, GOB-BER,” đám đông hò reo. Đây là giây phút vinh quang của bác Gobber. Thời thế tạo Anh hùng và anh hùng biết anh ta sẽ tạo ra thời thế. Ngược bác ưỡn ra vì hiểu tầm quan trọng của mình.

“Ồ, thật sự không có gì...” bác gằm gằm khiêm tốn, “Chỉ là một vụ Trộm Đơn Giản ấy mà... Vận động chân tay chút thôi...”

“Ssssssssss!” đám đông rít lên như răn khi Gobber húng hắng giọng.

“Bí kíp Luyện rồng,” bác Gobber nghiêm túc đọc. Bác ngừng lại.

“HÉT VÀO MẶT NÓ.”

Lại dừng.

“Và...?” ông Stoick hỏi. “Hét vào mặt nó và...”

“Thế thôi,” bác Gobber nói. “HÉT VÀO MẶT NÓ.”

“Không còn gì về Rồng biển Giganticus Maximus à?” ông Stoick hỏi.

Bác Gobber lại nhìn cuốn sách. “CHẳng có gì,” bác Gobber đáp. “Chỉ có hét vào mặt nó thôi.”

“Hmmm,” ông Stoick nói. “Ngăn ngủi nhỉ? Tao chưa bao giờ để ý, nhưng nó ngăn... xúc tích quá thể,” ông vội vàng nói thêm, “giống như Viking chúng ta. Cảm ơn Thần Thor đã cho chúng ta một chuyên gia. Và giờ,” ông Stoick nói, theo phong cách của Tộc trưởng, “vì đây là một con rồng lớn...”

“Không lồ,” già Wrinkly vui vẻ ngắt lời. “Sừng sững. To không bút nào tả xiết. To hơn cá Voi Xanh năm lần.”

“Ồ, cảm ơn, Già Wrinkly,” ông Stoick nói. “Quả thực, vì nó quá lớn, chúng ta cần một tiếng hét cực lớn. Tôi muốn mọi người lên vách đá và cùng nhau hét.”

“Chúng ta sẽ hét gì?” Baggybum hỏi.

“Cái gì đó xúc tích thôi. CÚT ĐI,” ông Stoick nói.

Tộc Meathead và Hooligan tập hợp ở vách đá trên bờ biển Long Beach và nhìn xuống Con Rắn biển to khó tưởng năm xoài trên bãi cát, thè lưỡi như thường thức hương vị thịt của người đồng hành đáng thương. Nó quá lớn, lớn tới mức khó có thể là sinh vật sống được, cho tới khi bạn thấy nó di chuyển như một trận động đất hay một cái chớp mắt.

CÓ những lúc kích cỡ thật sự quan trọng, Hiccup nhủ thầm. Và đây là lúc đó đây.

Tôi đã nói trước, rồng là sinh vật kiêu căng, độc ác và không biết phải trái. May mà hầu hết chúng đều nhỏ hơn các bạn. Nhưng khi tính cách xấu xa của một con rồng lại được nhân lên tỉ lệ thuận với kích cỡ như một ngọn đồi thì sao? Bạn giải quyết thế nào?”

Bác Gobber Ợ Hơi bước lên trước, vì bác là Tiếng hét được kính nể nhất. Ngực bác phồng ra vẻ tự hào.

“Một...hai...ba...”

Bốn trăm Viking cùng hét, “CÚT ĐI!” theo kiểu Hét chiến của người Viking.

Tiếng hét Chiến của người Viking nhằm hạ nhục kẻ thù ngay từ khi bắt đầu. Đó một những tiếng rít kinh khủng, rợn người, được bắt đầu từ việc bắt chước tiếng hét khủng khiếp của loài dã thú, rồi chuyển thành tiếng hét của nạn nhân sợ hãi cực độ, và cuối cùng là tiếng bắt chước của người sắp chết bị sặc chính máu của mình. Đó là âm thanh kinh khủng nhất, nhưng với bốn trăm người hét cùng nhau vào tám giờ sáng, cũng đủ làm cho Thần Thor đứng mẫn phải rớt rìu hát như đứa con nít.

Một khoảng lặng ấn tượng.

Con Rồng đứng mẫn quay cái đầu vĩ đại về hướng họ.

Bốn trăm người há hốc mồm khi đôi mắt vàng độc ác, to bằng sáu người đàn ông, nheo lại thành một đường kẻ.

Con Rồng mở miệng gầm lớn, dữ dội khiến bốn năm con hải âu bay ngang qua rơi xuống ngay tắp lự. Đó là âm thanh khiến Tiếng Hét chiến tranh của người Viking giống như tiếng khóc thút thít của trẻ sơ sinh vậy. Đó là tiếng gầm kinh khủng vang từ thế giới khác, một tiếng hét hứa hẹn CÁI CHẾT, KHÔNG KHOAN NHƯỢNG và MỌI ĐIỀU KINH KHỦNG.

Một khoảng lặng ấn tượng nữa.

Chỉ bằng một chuyển động nhỏ của móng chân, con Rồng đã xé toạc áo và quần của bác Gobber từ đầu tới chân như khi bác bẻ đôi quả cam vậy. Bác Gobber hét lên một tiếng kém- Anh hùng nhất vì xấu hổ. Con Rồng đặt bàn chân đó trước bác Gobber Ở Hơi và đá bác đi bay xa, xa, xa qua đầu những Viking, bay qua cả tường công sự bao quanh làng.

Con rồng đặt bàn chân to tướng, nứt nẻ lên đôi môi bò sát của mình và hôn gió các Viking. Nụ hôn bay trong không khí, đập trúng con thuyền của Stoick và Mogadon, vốn sống sót qua cơn bão và đang trôi nổi trong khu an toàn của Cảng Hooligan. Năm mươi con thuyền ngay lập tức bốc cháy.

Các Viking chạy khỏi vách đá đỏ nhanh nhất trong khả năng tám trăm cẳng chân có thể mang họ đi.

Bác Gobber Ợ Hơi may mắn rơi trúng mái nhà mình. Lớp cỏ khô dày đã giúp bác không bị gãy xương. Bác kết thúc hành trình bay trên chính chiếc ghế trước bếp lò nhà mình, choáng váng nhưng không sây sát gì.

“Được rồi,” ông Stoick nói với bốn trăm Viking vừa đột nhiên sợ hãi vừa quá ư phấn khích. “vậy là Họ hết chẳng được tích sự gì.”

Họ tập hợp lại giữa làng.

“Và, vì thuyền bè đã hỏng hết, chúng ta không thể thoát khỏi đảo,” ông Stoick nói tiếp. “Điều chúng ta cần bây giờ là,” ông nói, cố tỏ như mình kiểm soát được tình huống, “tìm một người tới hỏi con quái vật kia là nó tới trong HÒA BÌNH hay muốn CHIẾN TRANH.”

“Tôi sẽ đi,” bác Gobber tình nguyện. Bác đã tới với mọi người, vẫn muốn làm anh hùng của thời khắc này. Bác cố nói một cách bình thản và tôn quý nhất, nhưng thật khó mà tôn quý khi cỏ dính đầy tóc và mặc tạm váy của cậu em họ Agatha – đó là thứ duy nhất bác Gobber tìm thấy trong nhà.

“Anh có nói được tiếng Rồng không, Gobber?” Stoick ngạc nhiên hỏi.

“Ừm, không,” bác Gobber thừa nhận. “Không ai ở đây biết nói tiếng Rồng. Stoick Vĩ Đại, Ai nghe tên cũng sợ đã ban hành luật định đó. Những con rồng là những sinh vật cấp thấp. Chúng ta chỉ được hét vào mặt chúng.

Những con rồng sẽ làm kiêu nếu chúng ta nói chuyện với chúng. Những con rồng sẽ chơi sỏ chúng ta và đứng ì một chỗ.”

“Hiccup có thể nói chuyện với rồng,” Fishlegs bình tĩnh nói, từ giữa đám đông.

“Ssssh, Fishlegs,” Hiccup thì thầm, tuyệt vọng hích cùi chỏ vào thẳng bạn.”

“Ừm, mà có thể,” Fishlegs quả quyết nói. “Mày không thấy sao? Đây là cơ hội làm Anh Hùng của mày. Và chẳng nào chúng ta cũng chết, vì thế mày hãy nắm lấy cơ hội đi...”

“Hiccup có thể nói chuyện với rồng!” Fishlegs hô vang, thực sự rất lớn.

“Hiccup?” bác Gobber Ợ Hơi nói.

“HICCUP?” ông Stoick Vĩ Đại nói.

“Đúng, Hiccup,” già Wrinkly nói. “Cậu nhóc tóc đỏ, mặt tàn nhang mà con sắp cho lưu đày vào sáng hôm nay.” Già Wrinkly có vẻ nghiêm nghị. “Để dòng máu bộ tộc không yếu đi, nhớ chứ? Con trai con đó, Hiccup đó.”

“Con biết Hiccup là ai, cảm ơn, Già Wrinkly,” ông Stoick không vui nói. “Có ai biết thẳng bé ở đâu không? HICCUP! Tiến lên.”

“Cuối cùng thì cháu cũng hữu dụng rồi đó...” Già Wrinkly lẩm nhẩm.

“Cậu ta đây!” Fishlegs hét và vỗ vai lưng Hiccup. Hiccup ngọ nguậy đi qua đám đông tới khi có người nhìn thấy và kéo nó lên. Nó được chuyền qua đầu người và đặt xuống trước mặt ông Stoick.

“Hiccup,” ông Stoick nói. “Đúng là con nói chuyện được với rồng à?”

Hiccup gật đầu.

Stoick ho ngượng ngùng. “Đây là một tình huống đáng ngại. Bố biết rằng chúng ta định đuổi các con đi khỏi Bộ tộc. Nhưng, nếu con làm theo điều ta yêu cầu, ta sẽ nói với mọi người rằng con sẽ không bị đuổi đi nữa. Chúng ta đang rơi vào tình huống nguy hiểm mà không ai trong đây biết nói Tiếng Rõng. Con sẽ tới gặp con quái vật đó mà hỏi hản tới trong HÒA BÌNH Hay muốn CHIẾN TRANH chứ?”

Hiccup lặng thinh.

Stoick lại ho. “Con có thể nói với bố,” ông Stoick nói. “Bố không lưu đày con nữa.”

“Vậ lệnh trục xuất bị xóa bỏ phải không, Bố?” Hiccup hỏi. “Nếu con đi và bị con Quái vật Địa ngục đó giết, con sẽ trở thành anh hùng của tộc Hooligan chứ?”

Ông Stoick có vẻ ngượng hơn bao giờ hết. “Chắc chắn,” ông nói.

“Vậ thì được,” Hiccup nói. “Con sẽ đi.”

Chương 12: THẦN CHẾT XANH

Điều đầu tiên để tới với ác mộng chính là bản thân trở thành một phần của đám đông bốn trăm người. Điều tiếp theo là tự mình chui vào đám đông đó. Hiccup phải buộc mình đi trước người khác.

Ông Stoick đề nghị đưa những chiến binh giỏi nhất đi cùng, như Hiccup thích đi một mình hơn. “Để ít có khả năng có người thích làm anh hùng và làm kẻ phá đám,” nó nói.

Quả đúng là Chương này tập trung làm rõ sự Anh hùng nơi Hiccup, nhưng tôi có điều không đồng tình. Trở nên dũng cảm dễ dàng hơn rất nhiều khi bạn đã vào bước đường cùng. Hiccup thật tâm biết con quái vật kia kiểu gì cũng giết họ. Vì thế nó chẳng còn gì để mất.

Nhưng, nó vẫn đổ mồ hôi khi liếc nhìn xuống vách đá. Ở đó, bên dưới nó, là một con rồng lớn khó tả, đang nằm dài trên bãi biển. Hình như hẳn đang ngủ.

Tiếng ùng ục phát ra từ bụng hẳn. Tiếng ùng ục đó như một bài hát thế này:

Quan sát ta đi, Kẻ Huy Diệt bằng Mắt Muối. Ta ăn trưa, cá voi lưng đen thật ngon thật giòn. Ôi cá mập thật ngon miệng, nhưng hãy nhớ này: Những chiếc răng nhỏ xíu xiu cắn rất đau...

Lạ lùng thật, Hiccup nghĩ, hẳn hát mà ngậm miệng được.

Hiccup gần như nhảy dựng lên khi con Rồng mở đôi mắt Cá Sâu nhìn thẳng vào nó.

“Sao lại lạ?” Con RỒNG nói vì ngạc nhiên. “Một con rồng nhắm mắt không có nghĩa là nó ngủ, vì thế một con rồng ngậm miệng không có nghĩa là nó không thể hát. Mọi chuyện không như nó tưởng. Vậy đấy, Anh hùng của ta ạ, âm thanh đó là của một nghệ sĩ đau khổ.”

“Một nghệ sĩ đau khổ?” Hiccup nhắc lại, nhắc mình rằng, đừng bao giờ, không bao giờ được nhìn vào đôi mắt lớn, thâm hiểm như đôi mắt con RỒNG này.

Hiccup đột nhiên nhận ra đây là một cái bẫy. Con RỒNG giữ cả bầy cừu dưới một bàn chân. Hẳn giả vờ để một con chạy thoát. Rồi tới khi con vật đáng thương kia chạy tới rìa an toàn, hẳn nhẹ nhàng nhắc con cừu lên tung lên trời, rơi tòm vào mồm.

Đó là trò Hiccup thường làm, nhưng với những quả mâm xôi. Giờ Con RỒNG đang ngửa cổ và đợi con cừu rơi vào cái hàm kinh tởm đó, sau đó ngậm chặt miệng lại. Tiếp theo đó là tiếng hăn nhai nuốt con vật cứ ròn rột ròn rột.

Con RỒNG thấy Hiccup quan sát hăn với vẻ sợ hãi mà hứng thú. Hăn gí đầu sát thẳng bé hơn. Hiccup suýt ngất khi hăn thở ra luồng hơi nước màu vang xanh tởm lợm. Đó là mùi của CÁI CHẾT – một thứ mùi phân hủy gây choáng váng; mùi của những con cá tuyết và cá voi ươn; mùi của cá mập chết lâu ngày và mùi của những linh hồn tuyệt vọng. Dòng hơi nước cuốn quanh người, chui vào mũi thẳng nhóc tới khi nó ho hăng và thở phì phì.

“Nhiều kẻ nói ăn cừu phải gỡ xương,” con RỒNG tự tình kiêu ngạo nói, “nhưng ta nghĩ ăn cả xương sẽ giòn hơn chỉ ăn thịt mềm...”

Con RỒNG ợ một cái. Tiếng ợ đi ra cùng một ngọn lửa tỏa ra như một vòng khói và đốt cháy những cây thạch nam quanh Hiccup. Vậy là, đúng lúc đó,

Hiccup đứng giữa vòng tròn lửa xanh sáng. Nhưng, những cây thạch nam còn ướt nước mưa, lưỡi lửa chỉ tồn tại một thoáng, rồi nhanh chóng lụi tàn.

“oops,” con Rồng cười quỷ quyệt. “Xin lỗi... mảnh nhỏ nhỏ thôi mà...”

Sau đó hẳn đặt bàn chân to tướng lên vách núi Hiccup đang đứng

“Nhưng con người,” con rồng cảm thán. “con người thực sự là khúc cá to. Xương cột sống giống như cái que trôi xuống cổ họng vậy...”

Khi Con Rồng nói, hẳn giương vuốt, những móng vuốt chậm chậm xuất hiện khỏi đệm thịt dày chù ù tới khi chúng giống những lưỡi dao cạo khổng lồ, rộng 6 feet, dài 20 feet, với đầu nhọn như dao mổ.

“Tách xương cột sống là một công việc tinh tế,” con Rồng đều giả rít lên, “nhưng ta lại đặc biệt giỏi chuyện đó... rạch một vết nhỏ ở gáy” – hẳn chỉ vào cổ Hiccup – “nhẹ nhàng kéo xuống, sau đó lôi ra.... hoàn toàn không đau đớn gì. Cho TA...”

Hiccup thực sự đang nghĩ rất nhanh. Không có gì giống như nhìn Thần Chết đối diện mà phải tăng hết tốc lực mà suy nghĩ. Nó có biết thứ gì đó về rồng có thể chống lại Con quái Vật Bất khả chiến bại này không?

Nó nhớ lại trang viết về Động cơ của Rồng trong đầu. BIẾT ƠN: Rồng không bao giờ biết ơn. SỢ HÃI: hoàn toàn vô vọng. GHEN TỊ: không phải ý tưởng tốt cho tình huống đặc biệt này. PHÙ PHIẾM VÀ TRẢ THÙ: có thể hữu dụng nhưng nó chưa biết dùng thế nào. Chỉ còn lại TRUYỆN CƯỜI VÀ NÓI CHUYỆN VÒNG VO. Con rồng này có vẻ hơi thích truyện cười. Nhưng từ cách nói chuyện, hẳn rõ ràng tự cho mình là một nhà hiền triết. Có thể Hiccup sẽ câu giờ nếu nói chuyện vòng vo với hẳn...

“Tôi đã bài hát của ông,” Hiccup nói, “nhưng chuỗi thức ăn là gì?”

“Câu hỏi hay,” Con rồng ngạc nhiên nói. “Một câu hỏi TUYỆT CÚ MÈO.” Hẳn thu vuốt lại còn Hiccup thở dài nhẹ nhõm. “Rất lâu lắm rồi mới có một bữa ăn khôn ngoan. Thường các bữa ăn dành cả cuộc đời ngắn ngủi của mình để trầm tư với những câu hỏi mới lớn lao làm sao.

“Giờ để ta nghĩ xem,” Con Rồng nói, trong lúc nghĩ, hẳn dùng móng vuốt chọc vào con cừu đang giã giụa, rồi nhai ngon lành. Hiccup buồn cho con cừu nhưng cũng mừng thay mình không phải sinh vật xấu số chui vào cái dạ dày thăn lắn đang đói cồn cào đó.

“Làm sao ta có thể giúp một bộ não quá bé nhỏ và kém thông minh hơn ta hiểu nhỉ... Vấn đề là, tất cả chúng ta đều là, giống loài thượng đẳng. Chúng ta đi lại, nói chuyện, hít thở những thức ăn. Lấy cậu làm ví dụ nhé. CẬU sẽ bị TA ăn, thế thì cậu mới trở thành thức ăn được. Quá rõ ràng. Nhưng kể cả kẻ giết người như ta rồi cũng có ngày trở thành đồ ăn. Chúng ta đang khó khăn giành giật cuộc sống từ quai hàm của ngài thời gian,” con Rồng vui vẻ nói.

“Vì sao vấn đề này lại quan trọng vậy,” hẳn nói tiếp, “vì thế tất cả đồ ăn phải hát hay nhất có thể.”

Hẳn xoa bụng, từ đó giọng hát vẫn vang lên, nhưng càng lúc càng nhỏ dần.

Thịt người nhạt toẹt, nhưng nếu bỏ thêm chút muối, thật là nhiều muối, thịt người sẽ ngon...

Đó mới là ĐẶC BIỆT, bữa ăn ạ,” con Rồng nói, “giờ cậu đã nghe thấy giọng hát của một con rồng nhỏ hơn ta, nhưng bản thân hẳn cũng rất lớn. Ta mới ăn hẳn nửa giờ trước.”

“Thế không phải ăn thịt đồng loại sao?” Hiccup hỏi.

“Nó ngon lắm,” Con RỒNG nói. “Hơn nữa, cậu không thể gọi một NGHỆ SĨ như ta là KẼ ĂN THỊT ĐỒNG LOẠI,” HẮN có chút tức giận. “Một người nhỏ bé mà quá lão xược. Cậu muốn gì hả, BỮA TỐI NHỎ XINH?”

“Tôi tới,” Hiccup nói. “để biết ông tới đây trong HÒA BÌNH hay muốn CHIẾN TRANH.”

“Ồ, ta nghĩ là Hòa bình,” con RỒNG nói. “Nhưng ta sẽ giết các cậu.”

“Tất cả sao?”

“Trước tiên là cậu,” con RỒNG tử tế nói. “Sau đó là tất cả những ai ta gặp, sau khi ngủ một chút đợi thức ăn tiêu hóa. Phải mất một lúc mới thức giấc hoàn toàn khỏi Kỳ ngủ sâu.”

“Nhưng thế này là không công bằng!” Hiccup nói. “Vì sao Ông ăn mọi người, chỉ vì ông lớn hơn?”

“Đời là vậy,” Con RỒNG nói. “Hơn nữa, cậu có thể chui trong bụng ta mà nghĩ ngợi. Quá trình tiêu hóa là một thứ rất lớn lao... Nhưng à ta quên mất? Để ta giới thiệu bản thân. Ta là Thần Chết Xanh. Tên cậu là gì, BỮA TỐI NHỎ XINH?”

“Hiccup Horrendous Haddock đệ Tam,” Hiccup nói.

Và điều kỳ lạ nhất đã xảy ra.

Khi Hiccup nói tên, Thần Chết Xanh run rẩy, như thể có một cơn gió đột ngột thổi qua. Nhưng cả Thần Chết xanh lẫn Hiccup đều không để ý.

“Hmmm...” Thần chết xanh nói. “Ta chắc mình đã từng nghe thấy cái tên này rồi. Nhưng dài dòng quá nên ta sẽ gọi người là Bữa tối Nhỏ xinh. Nào, bữa tối nhỏ xinh, trước khi ta thịt người, nói cho ta nghe vấn đề của người nào.”

“Vấn đề của tôi?”

“Đúng đó,” con Ròng nói. “Vì-sao-tôi-không-giống-bố-mình? Hay vấn đề khó-trở-thành-anh-hùng. Vấn đề Snotlout-làm-Tộc-trưởng-tốt-hơn-mình. Ta có thể giúp giải quyết khá nhiều vấn đề của Bữa ăn.”

“VẬY Ể TÔI NÓI THẰNG,” Hiccup nói. “ông biết tất cả về bố tôi, chuyện tôi không phải Anh hùng và mọi thứ.”

“Ta có thể nhìn ra,” Thần Chết xanh khiêm tốn nói.

“VẬY ông muốn tôi kể ông nghe những rắc rối trước khi ông xơi tôi?”

“Chúng ta sẽ bắt đầu lại vậy,” Thần Chết Xanh thờ dãi.

“Chúng ta sẽ bị ăn vào MỘT THỜI ĐIỂM NÀO ĐÓ. Người có thể sống thêm chút đỉnh, nếu người là một con rận thông minh..”

Thần Chết Xanh ngáp.

“Tự nhiên ta thấy mệt,” nó nói, “Người, là một con rận thông minh, người có thể nói chuyện với ta NHIỀU NĂM RÒNG...” và Con ròng lại ngáp.

“Ta quá mệt nên không thể ăn người lúc này, người có thể quay lại sau hai tiếng nữa.... và ta sẽ nói cho người nghe cách giải quyết vấn đề. Ta có cảm giác mình giúp được người...”

Con quái vật kinh khủng thực sự ngủ mất. Nó ngáy như sấm. Những móng vuốt to tướng duỗi ra vafthar con cừu đang co ro sợ hãi đi mất.

Hiccup đứng quan sát con Rồng thêm một giây, sau đó từ từ lùi lại về làng.

Mọi người reo mừng khi thấy nó đi qua cổng. Nó được mọi người công kênh rồng thả xuống trước mặt BỐ.

“Ừm, con trai à,” ông Stoick nói. “Con quái vật đó đến trong HÒA BÌNH hay muốn CHIẾN TRANH?”

“Hắn nói hắn đến trong hòa bình,” Hiccup nói. CÓ những tiếng hò reo và đập chân. Hiccup giơ tay yêu cầu im lặng. “Nhưng hắn vẫn giết chúng ta.”

Chương 13: KHI HẾT TOI CÔNG

Con Rồng say ngủ trong khi Hội Đồng Chiến thảo luận bước đi tiếp theo/

“Tôi sẽ biết một lá thư hùng hồn cho Giáo sư Yobbish,” Stoick Vĩ Đại nói.
“Cuốn sách này cần nhiều LỜI hơn khi chúng ta hết toi công.”

Thế mới biết ông Stoick bực mình thế nào. Ông chưa bao giờ viết thư nếu việc chẳng đã.

Thực ra, đây là lần đầu tiên trong đời ông Stoick nói luyên thuyên.

Ông nghĩ, không theo Luật nên hậu quả là thế này đây. Nếu mình trừng trị lũ trẻ đúng luật, chúng sẽ không ở đây chết chum cả đám. Mình đáng ra phải tin thần Thor.

Mogadon tộc Meathead chưa nhận ra mức độ ngưng trọng của sự việc. Ông ta nghĩ vấn đề là phải xây dựng một cỗ máy phóng đại tiếng Hét to hơn.

“Một con Rồng khổng lồ cần nghe một tiếng Hét khổng lồ,” ông nói.

“Chúng ta đã THỬ, Ốc Phù Du ạ,” ông Stoick nói.

“Ông là ai mà dám gọi tôi là Ốc Phù Du?” Mogadon hỏi, và họ xù lông như hai con hải mã.

Hiccup thở dài bước khỏi làng.

Nó cảm nhận những người lớn sẽ không đi tới ý tưởng gì hay ho cả.

Hiccup ngạc nhiên khi thấy theo sau nó không chỉ có Fishlegs mà còn những đứa trẻ tộc Hooligan VÀ Meathead.

Chúng đứng quanh Hiccup thành hình bán nguyệt.

“Này, Hiccup,” Thuggory tộc Meathead nói. “Giờ chúng ta phải làm gì?”

“Sao lại hỏi HICCUP?” Snotlout hỏi. “Không phải mà đang hỏi THĂNG VÔ DỤNG giúp chúng ta thoát khỏi đám cù nhầy này chứ? Nó một tay khiến tất cả chúng ta trượt trắng mắt. Chúng ta sắp đi đuổi khỏi làng và bị lũ ăn thịt người xơi tái, chỉ vì NÓ. Nó không thể kiểm soát nổi một con rồng chỉ nhỏ bằng vành tai!”

“Vậy MÀY có nói chuyện với Rồng nổi không?” Fishlegs hỏi.

“Tao tự hào nói rằng tao không thể.”

“Vậy thì mày im mồm vào,” Fishlegs nói.

Snotlout vắn tay Fishlegs.

“không ai, KHÔNG MỘT AI, được phép bảo SNOTFACE SNOTLOUT im mồm,” Snotlout rú lên.

“Tao làm được đấy,” Thuggory tộc Meathead nói. Hắn nắm lấy áo Snotlout và ném thẳng bé ngã bổ chửng. “Con Rồng của MÀY cũng là nguyên nhân khiến chúng ta trượt. Ta không. Tao không thấy một con rồng nào ngồi khóc lóc năn nỉ như một cậu bé ngoan trong ngày hôm qua. MÀY ngậm mồm lại không tao sẽ xé xác mày ra làm mồi cho hải ẩu, đồ tim ốc mút, nảo tảo biển, LỢN xực sao sao.”

Snotlout nhìn vào đôi mắt lạnh lùng của Thuggory.

Snotlout cảm hòng.

Thuggory thả thẳng nhóc xuống và khinh khỉnh lau tay vào áo, “À mà này,” Thuggory nói. “Cha TAO cũng nằm trong Hội Đồng trưởng lão ngu ngốc đó đó. Tao cùng phe với Hiccup. Loại cha nào lại đặt Luật lệ ngu ngốc của mình trên cuộc sống của con trai chứ? Và loại Bài kiểm tra ngu ngốc nào như vậy chứ? Nếu chúng ta cứu mọi người khỏi một con Rồng THỰC SỰ như con rồng này, có thể họ sẽ cho chúng ta trở lại Bộ tộc ngu ngốc kia.”

TỐT LẮM CƠ, Hiccup nghĩ. Đây có thể là bước ngoặt. CÓ thể Con Rồng đã đúng và nó sẽ giúp mình Trở- thành-người-hùng. Tất nhiên là trước khi nó xức mình.

Một buổi gặp riêng Thần Chết xanh và với mười chín thẳng nhóc, đều bự con và ngang ngược hơn Hiccup. Họ đứng đó chờ đợi Hiccup chỉ dẫn phải làm gì.

Hiccup nhón chân cố tỏ vẻ Anh hùng.

“OK,” Hiccup nói. “Tao cần thời gian suy nghĩ.”

“TRÁNH RA NÀO!” Thuggory hét, và đẩy những thẳng kia lùi lại.

Hắn vác một tảng đá cho Hiccup ngồi.

“Mày chỉ cần ngồi nghĩ thôi nhóc,” Thuggory nói. “Tình huống này cần suy nghĩ nhiều và tao có cảm giác mày là người duy nhất làm được. Bất cứ ai có thể trò chuyện hai mươi phút với con cá mập bằng cả cả hành tinh mà con sống đều giỏi nghĩ hơn tao.”

Hiccup thấy Thuggory tộc Meathead cũng thân thiện.

“TRẬT TỰ!” Thuggory hét. “HICCUP ĐANG NGHĨ.”

Hiccup nghĩ. Và nghĩ.

Sau nửa tiếng, Thuggory nói, “Những gì mà phải nghĩ là cách tổng cổ cả hai con rồng.”

“CÒN con Rồng nữa à?” Hiccup hỏi.

Thuggory gật đầu.

“Tao lên Đài Quan sát và thấy nó trong khi mà đang trò chuyện cùng Con Rồng Xanh.”

“OK,” Hiccup nói. “THẬT là tin tốt. Chúng ta xem kẻ Tàn bạo mới kia nào.”

Đường lên Đài Quan sát rải rác những vỏ sò và xương cá heo bị trận bão quăng tới. Dọc đường họ còn thấy cả những mảnh thuyền của Stoick, thuyền Phiêu lưu chỉ là Phiêu lưu, đã đắm ở biển từ bảy năm trước, và giờ treo trên vách đá trên đường lên ngọn đồi lớn nhất Berk.

Khi đã lên đỉnh, bạn có thể nhìn thấy hầu hết bờ biển Berk và biển bao quanh. Ở bên dia đảo, một con rồng đã chiếm trọn Vịnh Bất Khả Cập.

Hắn đang tựa đầu trên vách đá như thể đó là gối. Những cuộn khói tím bay lên từ hai lỗ mũi.

Lại một con Seadragonous Giganticus Maximus, mang màu tím đậm, và hơi lớn hơn con ở Long Beach.

“Mình đoán là Thần Chết Tím,” Hiccup run rẩy thì thầm. “Đúng là thứ chúng ta cần. Mà chắc không còn con nào không?”

Thuggory cười hơi quá khích. “Tao nghĩ chỉ có hai cỗ máy ác mộng này thôi. Hai còn chưa đủ à?”

Trở lại Đài quan sát, Hiccup vẽ ra Kế hoạch Hành Động.

Một kế hoạch Cực Kỳ Thông minh – và có chút tuyệt vọng.

“Chúng ta không đủ lớn để đánh bại mấy con rồng này,” Hiccup nói, “nhưng chúng có thể đánh NHAU. Chúng ta phải làm cho chúng thực sự giận nhau. Chúng ta những Hooligan sẽ tập trung vào Thần Chết Xanh, còn Meathead sẽ xử lý Thần Chết tím.

“Cái chúng ta cần là những con rồng của chúng ta, hiện giờ lại đang biến mất,” Hiccup nói, “vậy chúng ta nên gọi chúng thôi.”

Họ bắt đầu gọi rồng, to nhất có thể, sau đó to hơn khi không có phản hồi.

Thực ra hai mươi con rồng của các Nhóc tập sự không ở xa lắm. Chúng đã tụ tập và đi trốn ở khu đầm lầy dương xỉ cách đó khoảng trăm mét, cách xa nơi mấy thằng con trai đang đứng trên Đài Quan sát. Chúng co rúm như những con mèo không lộ trong bãi dương xỉ, những cặp mắt độc ác lập lòe sáng.

Chúng hoàn toàn lẫn vào bãi dương xỉ. Nếu bạn là một con thỏ hay nai, bạn sẽ không bao giờ nhận ra chúng tới khi bạn cảm thấy móng vuốt bám vào lưng bạn, và ngọn lửa nóng rực trong cổ họng bạn.

Chúng đã bám theo lũ con trai một lúc.

“VẬY,” Fireworm thì thầm, lưỡi cô ả thò ra thụt vào với vẻ đe dọa. “Giờ chúng ta làm gì đây? Sức mạnh đang thay đổi. Chủ nhân không còn là Chủ nhân nữa. Họ bị bẫy rồi, như tôm trong giỏ vậy. Chúng ta thì không. Chúng ta nghe lời họ hay bỏ họ?”

Những con rồng không phải những sinh vật trở về với những kẻ thất bại.

“Dù chúng ta làm gì,” Móng Sáng nói, “Hãy làm thật NHANH, cánh tôi đóng băng rồi.”

“Chúng ta có thể giết chết hết bọn họ rồi giao cho Chủ nhân mới,” Sên Biển đề nghị, với tiếng gầm ghè hài lòng.

“Cái gì, cho con vật màu xanh to tướng. Con quái vật trên bờ biển đó sao?” Bò Hung Tợn điềm tĩnh nói. “Bản thân tôi không thích lão. Lão quá lớn. Chỉ sáng hôm sau thôi, chúng ta cũng trở thành mồi cho lão.”

“VẬY chúng ta sẽ bay đi,” Móng Sáng nói và những con khác ậm ừ đồng tình.

T-t-trật tự,” Sâu Lửa rít lên. “Những hòn đảo này rất nguy hiểm,” cô ả cười khẩy. “Chúng ta sẽ bay từ một nơi nguy hiểm vào thẳng miệng một kẻ nguy hiểm khác. Tôi nói chúng ta phải nghe lời, tới khi chúng ta biết chắc họ sẽ thua. Khi tới lúc tôi sẽ ra giấu cho tất cả bỏ đi.”

Và sau đó, thành linh, Sâu Lửa, Sên Biển, Bò Hung TỢn, Kẻ Sát Nhân, Móng Sáng và Cá Sấu Hồ cùng tất cả những con rồng khác bay ra khỏi nơi ẩn nấp và lượn vòng chậm chậm tới Đài Quan Sát, đập lên cánh tay đang duỗi ra của mấy thẳng nhóc.

Cuối cùng là Sún Răng, vừa bay vừa phàn nàn ầm ĩ.

“NHững con rồng...” Hiccup nói.

Và nó giải thích Kế Hoạch Cực Kỳ Khôn Ngoan.

Chương 14: KẾ HOẠCH CỰC KỲ KHÔN NGOAN

Những con rồng hơi lộn xộn, nhưng những cậu bé đã hét chúng vào hàng.

Tất cả trừ Sún Răng. Cu cậu hoàn toàn từ chối tham gia.

“C-c-các cậu đang đ-đ-đùa rồi,” con rồng khinh khinh nói. “Tôi không tới đâu G-G-GẶN con S-S-Seadragonous Gigamticus M-M-Maximus. Những sinh vật đó ng-ng-nguy hiểm. Tôi sẽ ở đây quan sát.”

Hiccup đỡ ngọt, mua chuộc và đe dọa. Nhưng vô ích.

“Thấy chưa?” Snotlout nói. “Thằng Vô Dụng này không thể bắt chính con Rồng của mình nghe theo kế hoạch thảm hại của mình. Và ĐÂY là người mày cho rằng sẽ giúp chúng ta thoát nạn sao?”

“Ughm” Dogbreath Nãi Phẳng nói.

“Ôi, IM ĐI, Snotlout nói,” những thằng nhóc khác đáp trả.

Hiccup thở dài và nói, “Vậy thì được rồi, Sún Răng, mày có thể ở lại bỏ lỡ tất cả các trò vui. Giờ, tao sẽ cùng những người khác sẽ xuống Tổ Hải Âu và đi lượm lông chim nhiều nhất để làm bom lông chim...”

“Lông chim!” Snotlout nhạo. “Thằng đàn bà này nghĩ chúng ta có thể chống lại con vật kia bằng lông chim cơ đấy! Thép lạnh là ngôn ngữ duy nhất những sinh vật như thế có thể hiểu.”

“Những con Rồng dễ bị bệnh xuyên,” Hiccup giải thích. “Do chúng biết khè lửa mà. Khói ám trong phổi chúng.”

“VẬY MÀY NGHĨ CON QUÁI VẬT KIA SẼ CHẾT VÌ BỆNH XUYÊN DO VÀI QUẢ BOM LÔNG CHIM? Sao mày không cho nó ăn cá trích rán và xem nó lăn quay ra chết vì dai tim trong hai mươi năm nữa đi?” Snotlout mỉa mai.

“Không,” Hiccup kiên nhẫn nói. “bom lông chim chỉ làm hấn bối rồi để hấn không giết được ai. Snotlout, Thuggory, tôi cần huấn luyện Sâu Lửa và Sát thủ để chúng biết phải nói gì,” Hiccup tiếp tục.

“Tao sẽ không để con rồng mình gặp nguy hiểm vì kế hoạch điên khùng này,” Snotlout nói.

“Ồ CÓ ĐÓ,” Thuggory rít lên qua kẽ răng, đồng thời đấm Snotlout một cú đau điếng.

“Gã này KHÙNG quá, Hiccup. Tao không biết sao mày chịu nổi hấn. Nghe này, Thò lò mũi xanh, mày gặp may khi vớ được một con rồng biết điều. Mày phải BẢO con rồng làm theo điều Hiccup muốn, nếu không tao sẽ rất vui lòng được TỰ MÌNH đá mày tới Mũi Cá Heo và đá ngược lại.”

“Được rồi,” Snotlout tức giận nói. “Nhưng đừng trách tao nếu chúng ta bị nướng giòn vì ý tưởng điên rồ của Vô Dụng nhé.”

Hiccup giám sát quá trình làm bom lông chim.

Những cậu nhóc nhất từng ôm lông chim từ Tổ Hải Âu.

Sau đó chúng ăn trộm đủ thứ chúng tìm được: tã lót của Goggletoad, bộ đồ ngủ của bác Gobber, lều bạt của ông Mogadon tộc Meathead, áo lót của bà

Valhallarama – mọi thứ chúng cảm được. Những người lớn đang quá bận rộn bàn luận nên chẳng để ý gì.

Snotlout vui lên đôi chút vì nó có thể chứng tỏ Kỹ năng Thó Đồ cao siêu. Nó ăn trộm được quần lót của Baggybum trong khi anh ta đang đứng bàn luận Kế Hoạch Hành Động. Baggybim không nhận ra, kể cả khi cho bàn tay lông lá xuống gãi cái mông to tổ bố – anh đang quá bận nói chuyện về Biện pháp Hét to hơn và tốt hơn.

Những cậu nhóc cuốn lông chim trong đó, để chúng có thể bay ra khi thả bom xuống.

Mỗi đội mười cậu bé mang theo khoảng một trăm bom lông chim cuốn trong gói vải làm từ buồm cũ.

Hiccup dẫn đầu các Hooligan nhóc tới Bờ biển Long Beach, trong khi Thuggory đưa các nhóc Meathead tới Bãi Bất Khả Cập.

Những thằng nhóc phấn khích nói chuyện trong khi đi sau Hiccup; Wartihog và Clueless lôi mảnh vải buồm, những con rồng lượn vòng cách đầu chúng vài mét. Viking là những kẻ không biết sợ, sinh ra để làm chiến binh, vì thế cả Fishlegs lẫn Hiccup đều phấn khởi nghĩ tới trận chiến sắp tới.

Nhưng khi vừa nhìn thấy con quái vật, những cậu nhóc và lũ rồng đột nhiên rớt dạ dày, tim đập thành thịch.

Không có THỨ GÌ BỰ thể này được.

Hiccup đưa họ tới rìa vách đá quanh bờ biển Long Beach gần hết mức.

Chúng nhìn xuống sinh vật kinh tởm đang ngáy ầm ầm trước mặt. Lỗ mũi hẳn thôi cũng to bằng sáu cánh cửa chính, cái mùi tanh tanh bốc ra từ khăn khiến tụi nhóc khó thở.

Wartihog, vốn có cái dạ dày nhạy cảm, đã nôn hết xuống bãi cây thạch nam.

Hiccup, Fishlegs, Clueless tháo túi đựng bom lông chim và phát cho lũ trẻ. Mỗi thằng gọi con rồng lại bằng giọng nhỏ hết mức, rồi nhét bom vào mõm rồng.

Sau đó chúng đứng trên rìa vách đá cùng con rồng đậu trên cánh tay.

Việc này cần sự can đảm ngang với khi bạn nhảy khỏi vách núi cao gần 400 mét. Kể cả con quái vật kia đang say ngủ thì phản ứng bình thường của con người vẫn là trốn trong bãi dương xỉ.

Hiccup cố không hít thở.

Nó giơ tay để ra lệnh bắt đầu.

“Đi,” Hiccup thì thầm.

“ĐI!” những cậu nhóc hét, và mười con rồng bay lên về phía cái đầu to tướng đang ngủ khì.

Khi Thần Chết Xanh đang hít vào, Hiccup hét. “TỚI LÚC RỒI!” và những con rồng thả bom lông chim xuống.

Thần Chết Xanh hít nửa khí nửa lông vào phổi. Nó thức giấc cùng một tiếng hắt xì rõ to, sau đó hẳn rùng mình ho hắng. Đúng lúc đó Sâu Lửa, đang bay gần tai phải hẳn, nói gì đó khó chịu, tựa như:

“Gửi lời chào của cha tôi, Khủng Bối Bảy Đại Dương tới Seadragonus Pusillanimus Min-imus. Nếu ông chén những thằng nhóc kia ngáng đường ông ấy, ông ấy sẽ chén ÔNG. Hãy bơi đi, Sên Biển nhỏ bé, và ông sẽ an toàn – nhưng ở lại, trên hòn đảo này, ông sẽ cảm nhận được móng vuốt sắc lạnh cùng ngọn lửa dững mãnh của ông ấy.”

Con Quái Vật Không Lồ cố cười mỉa mai và ho hắng, nhưng rõ ràng điều đó là không thể. Lông đi vào lằm lối khiến hần ho ác hơn.

Sau đó Sâu Lửa cắn vào mũi hần.

Vết cắn đó chỉ như nhẹ như chấy cắn, nhưng Quái Vật cũng giận.

Qua cặp mắt mờ khói, Thần Chết Xđanh đập con chấy – rỗng khó chịu đó nhưng hụt. Một móng vuốt to tướng thay vào đó đập trúng mặt vách đá.

Chín con rỗng khác nhân cơ hội quay lại lấy thêm bom lông.

“TIẾP!” Hiccup hét, và, chưa ngay tích tắc, những con rỗng thả bom. Chúng thả trúng mục tiêu là lỗ mũi Rỗng Thần Chết Xanh và hần lại co người ho sù sụ.

“Người không thắng được đâu, sâu nhỏ,” Sâu Lửa bí bô nói. “Hãy trườn về đại dương đê. Về nơi người thuộc về để Chủ nhân của ta xơi bữa ăn của mình.”

Giờ Thần Chết Xanh thực sự tức giận.

Hần nhảy xéo, định đập chết con rỗng láo toét bằng móng vuốt.

Nhưng Thần Chết Xanh khó bắt Sâu Lửa y như bạn khó lòng bắt đom đóm bằng tay không. Rỗng chơi trò này giỏi hơn người, nhưng Thần Chết Xanh

trượt liên tục do mắt đang chảy nước.

“Lại trượt rồi!” Sâu Lửa mĩa mai, bản thân vô cùng tự mãn – cô ả thoát khỏi tầm với của Thần Chết Xanh. Thần Chết Xanh điên cuồng vỗ cái nữa khi Sâu Lửa bay qua góc vách đá, dẫn con quái vật về Bến Bất Khả Cập.

Hiccup và những thằng nhóc khác đuổi theo nhanh nhất có thể, nhưng đừng hòng theo kịp. Chạy qua bãi dương xỉ không giống như chạy qua bãi mật đường ngập tới mắt cá, và chúng liên tục lún chân xuống đầm lầy tới tận mắt cá.

Khi Sâu Lửa và Quái Vật tiến xa hơn về bờ biển, lũ rồng càng lúc càng mất nhiều thời gian hơn quay lại chỗ tụi nhóc để lấy thêm bom tiếp viện.

Những vị tướng chỉ huy sẽ sớm nhận ra vấn đề khi hàng tiếp viện không đủ cho tiền tuyến.

Thực ra vì chúng mất quá nhiều thời gian lấy bom nên lỗ mũi của Thần Chết Xanh chẳng còn dính nhiều lông nữa. Mắt hấn ngừng chảy nước và đột nhiên hấn thấy rõ Sâu Lửa.

Thần Chết Xanh đánh nhanh như sét vào con rồng đỏ và đã tóm được cô ả rồi.

May cho Sâu Lửa là đúng lúc đó Thần Chết Tim quành qua đâm thẳng vào bụng Thần Chết Xanh. Hấn nói lỏng tay giữa Sâu Lửa trng một giây, và cô ả nhanh nhẹn chuồn mất.

Thần Chết xanh hạ cánh cái ầm xuống biển và cố thở.

Thần Chết Tím cũng vậy.

Chương 15: TRẬN CHIẾN TRÊN MŨI DEATH' HEAD

Trong khi Hiccup và đội của mình chọc giận Thần Chết Xanh, Thuggory và đội của mình đã thành công làm Thần Chết Tím điên tiết.

Hai con quái vật đâm vào nhau khi ngoặt qua mũi Death'Head.

Một bên cánh của Sâu Lửa gãy làm đôi do cú bóp của Thần Chết Xanh, nhưng cô ả dũng cảm bay ngược lại và ré lên tiếng cuối cùng vào tai hăn khi hăn đang hỗn hết hít thở không khí.

“Cậu ta đây rồi,” Sâu Lửa hét. “Chủ nhân của ta, Nỗi Kinh Hoàng Tím đó, hăn có thể xé toạc tứ chi và rút móng người ngay!”

Cả Sâu Lửa loạng choạng bay nhanh nhất có thể, với một cánh dật dẹo đằng sau.

Thần Chết xanh có một ngày kinh khủng.

Bình thường, một con Seadragonous Giganticus Maximus không bao giờ mơ tới việc tấn công một con đồng loại. Chúng tránh xung đột lẫn nhau vì chúng biết chúng rất cứng cáp nên việc chết chum là rất dễ.

Nhưng, Thần Chết Xanh đã bị tấn công và bị khinh thường bởi những sinh vật tí hon đã khè lửa và làm tổn thương tới lòng tự trọng của hăn. Sinh Vật này, hình như nghĩ bản thân cứng rắn hơn Thần Chết Xanh, và đã đâm sầm vào ngực hăn.

Thần Chết Xanh không nghĩ ngợi nhiều.

Hắn nhảy lên người thần chết Tím với bộ móng vuốt giương ra, khè ra cụm lửa lớn, phát sáng trên mảnh đất xung quanh như ánh chớp.

Mặt đất cùng mặt biển rung động kinh khủng khi hai con quái vật khổng lồ điên cuồng lao vào nhau, chửi rửa nhau bằng những lời chửi rửa bằng tiếng Rồng không thể nhắc lại.

Bàn chân của THần Chết xanh đã hủy diệt hoàn toàn Vĩa Đá Chìm Tàu chỉ bằng một cú đánh.

Đôi cánh của Thần Chết Tím gậy ra lở đất từ trên vách núi Headland.

Giờ khi công việc đã xong, những nhóc Viking chạy nhanh tháo thân, mắt lồi ra vì sợ hãi, phòng một trong những con rồng có thể sống sót. Thi thoảng họ lại quay lại xem trận chiến thế nào.

Với những tiếng ré rin rít, những Con Rồng lao vào cắn xé nhau.

Rồng Biển là những sinh vật có sức phòng thủ tốt nhất từng sống trên hành tinh này. Da nó dày ba tấc, trên người dát những vỏ sò có tác dụng gần giống như áo giáp.

Nó cũng là động vật có sức tấn công mạnh nhất từng sống trên hành tinh này. Những móng vuốt sắc như dao cạo của nó có thể xé toan bộ da dày như sắt như thể bộ da đó là da giấy...

Giờ cả hai Con Rồng đã bị thương cực nặng, và dòng máu xanh đang chảy ào ào ra ngoài.

Thần Chết Xanh bóp cổ Thần Chết Tím bằng Bóp Cổ Nghẹn Họng.

Thần Chết Tím ôm lấy ngực Thần Chết Xanh bằng Cái Ôm Dập Tắt Hơi Thở.

Không con nào chịu thả nhau ra – những cú bóp của Rồng là điều rất kinh dị. Chúng khiến Hiccup nhớ tới bức tranh trên khiên của bố: hai con rồng tạo thành một hình tròn hoàn hảo khi chúng cắn lấy đuôi nhau.

Những Con Rồng đánh nhau rơi xuống nước, sặc sụa và nôn khan, với đôi mắt lồi ra, đuôi quẫy nước té ướt hết lông trẻ, khi chúng đang loạng choạng chạy khỏi Headland nhanh nhất có thể.

Cuối cùng, với những cú rùng mình và những tiếng ùng ục, cả hai con quái vật khổng lồ nằm im trong nước.

Tất cả im lặng.

Những cậu nhóc ngừng chạy. Họ đứng thờ hồn hển, sợ hãi những con quái vật đang nằm bất động. Những con rồng của tụi nhóc, đang bay phía trước, cùng quay lại, và bay tại chỗ.

Những Sinh Vật Kinh Khủng kia không cử động.

Những cậu nhóc đợi hai phút, trong khí sóng vỗ nhẹ nhàng lên những cái xác vĩ đại, bất động.

“Chúng chết rồi,” cuối cùng Thuggory nói.

Những cậu nhóc bắt đầu cười, cười nghiêng ngả, vì giờ mối nguy đã chấm dứt.

“Giỏi lắm, Hiccup!” Thuggory vỗ lưng Hiccup.

Nhưng Hiccup đang lo lắng quan sát. Nó nheo mắt và căng tai ra nghe.
“Tao chẳng nghe thấy gì cả,” Hiccup lo lắng nói.

“Mày không nghe thấy gì vì chúng đã CHẾT,” Thuggory vui vẻ nói. “Tung hô ba lần cho Hiccup nào!”

Lũ trẻ vừa vui được một nửa, Sâu Lửa hét lên âm ỉ. “CHẠY!” cô ả ré lên.
“Chạy, chạy, chạy, chạy!”

Đầu của xác Thần Chết Xanh từ từ ngừng lên và nhìn về hướng họ.

“Ồ ồ,” Hiccup nói.

Chương 16: KẾ HOẠCH CỰC KỲ THÔNG MINH HỒNG RỒI

Hiccup đã từng nghe bài hát Chết chóc của Thần Chết Xanh, nhưng giờ hẳn chưa hát.

Thần Chết Xanh đang hấp hối, nhưng hẳn chưa chết.

Thực ra hẳn đang cực kỳ, cực kỳ giận.

Hắn yếu ớt rít lên qua cái miệng đang ộc máu, “Nó đâu?”

Và sau đó hẳn loạng choạng đứng lên, và rít lớn hơn, “nó ĐÂU? Bữa tối Nhỏ đâu? Ta biết mình nhận ra hẳn, hẳn là kẻ ký số tử cho ta. Chính Bữa Tối Nhỏ đó đã Làm Bữa Tối TA. Hẳn chết đi!”

Khi Con Ròng nói, hẳn chậm chậm và đau đớn nhích lên, mắt nhìn xoáy vào đỉnh núi, nơi hẳn có thể nhìn thấy giống người nhỏ bé đang bắt đầu chạy về đất liền tiếp.

Con Ròng ngửa đầu ra sau và HẾT tiếng hét TRẢ THÙ tởm lợm lạnh người.

“Ta sẽ làm bữa HẮN trước khi ta chết,” con Ròng nói và nhoài người lên.

“CHA-A-A-Y!” Hiccup hét, nhưng mọi người đều đã chạy rồi, nhanh nhất có thể.

Từ xa, Hiccup nhìn thấy bốn trăm chiến binh từ tộc Hooligan và Meathead đang lao tới từ Mũi Tít Tắp. Họ chắc hẳn đã nhận ra sự vắng mặt của tụi

nhóc và đổ đi tìm.

Nhưng họ không tới đúng lúc rồi, Hiccup nghĩ, và kể như họ tới đúng lúc đi, họ có thể làm gì nào?

Đúng lúc đó, con Rồng đậu lên đỉnh núi và đột nhiên mắt trời khuất dạng.

Hai mươi nhóc chạy về bãi dương xỉ.

Con Rồng bắt đũa gần nhất bằng một cái móng và quay cậu nhóc lại.

Đó là Dogsbreath. Khi Con Rồng ném thẳng bé sang một bên, lằm bằm, “không phải người,” những thằng nhóc khác đã khuất dạng trong bụi thạch nam.

Con Rồng đang sắp chết, nhưng nó cười yếu ớt, “Ồ không, mày sẽ không an toàn ở đó đâu, vì dù ta không nhìn thấy, nhưng tao có thể dùng... LỬA!”

Bụi thạch nam bắt lửa và những cậu nhóc nháo nhào tháo chạy.

Hiccup ở lại lâu hơn vì nó biết Con Rồng đang đợi mình.

“Giờ cả hai ta ĐỀU là bữa tối rồi, Bữa tối nhỏ,” hăn nói, và hăn tung Hiccup lên trời.

Khi Hiccup lộn vòng, lần thứ hai nó nghĩ, ĐÂY mới là, thực sự là Thời khắc tệt hại nhất đời mình.

Sau đó nó rơi xuống.

Nó nhìn xuống. Cái miệng rồng đang há rộng, như một cái hang vĩ đại, tối om.

Cậu sẽ rơi trúng đó.

Chương 17: TRONG MIỆNG RỒNG

Hiccup rơi vào miệng Rồng, và những chiếc răng của hắn khép lại, như những cánh cửa tù.

Nó đang rơi vào bóng tối mịt mù, bị bao quanh bởi những thứ mùi thơm ngọt ngào.

Nó nảy lên rồi dừng lại đột ngột khi lưng áo chạm vào một cái gì đó và tóm lấy.

Hiccup bám ở đó trong bóng tối, nhẹ nhàng đung đưa. Đúng là cơ hội một ngàn có một, áo nó đã bị một chiếc giáo mắc kẹt trong họng Con Rồng đâm trúng. Chân Hiccup đạp vào một bức tường mà nó đoán là họng Rồng. Dịch vị Rồng bốc mùi cay cay như a xít, và nó đẩy chân đi.

Trên đầu nó, Hiccup có thể nghe tiếng lười Con Rồng di chuyển tìm kiếm Hiccup để nghiền chết nó... Hắn không định nuốt nguyên Hiccup.

Một dòng dịch vị màu xanh chảy từng luồng xuống trong họng Rồng. Vừa qua chỗ Hiccup treo mình, dòng nước vàng xanh rã hương vào hai lỗ nhỏ trên bức tường mảnh. Thi thoảng lửa bắn ra từ những cái lỗ nhỏ.

Thú vị làm sao, Hiccup nghĩ. Nó đang bình tĩnh đến lạ kỳ, vì cậu thực sự không tin vào chuyện đang xảy ra. Chắc chắn đó là nơi lửa phóng ra.

Những nhà sinh vật học Viking hàng năm trời phân vân lửa rồng tới từ đâu. Vài người nói là phổi, có người bảo là dạ dày. Hiccup là người đầu tiên phát hiện ra lỗ lửa, thứ quá nhỏ đối với mắt người, nếu nhìn những con rồng kích cỡ bình thường.

Bên dưới, Hiccup có thể nghe tiếng tiếng hát ùng ục vọng ra từ Bữa trước của RỒNG. Một con Seadragonus Giganticus rõ ràng phải mất rất nhiều thời gian để tiêu hóa, Hiccup nghĩ.

Tiếng hát vẫn còn khá rõ ràng:

Loài người rất nhạt, nếu bạn có chút muối, thêm chút nước biển, họ sẽ rất ngon...

Ngọn giáo dần cong xuống dưới sức nặng của Hiccup. Chỉ là vấn đề thời gian trước khi giáo gãy và nó hụp mặt cùng anh bạn lạc quan dưới kia...

Tệ hơn là, hơi nóng, nhiệt độ bắt đầu khiến Hiccup bối rối tới mức nó chẳng còn QUAN TÂM gì nữa. Nhịp đập âm ỉ của tim rồng đã đi vào lồng ngực Hiccup và buộc trái tim nó đập cùng nhịp đập.

Nó nghĩ, như vậy, cuối cùng con Rồng phải sống. Và sau đó nó nhớ tới những lời RỒNG nói với nó trên vách đá. “Cậu sẽ thấy mình đi theo quan điểm của ta khi đã ở trong ta...”

Ồ không! Hiccup nghĩ. Hệ tiêu hóa của rồng! Nó thực sự làm việc!

“Mình muốn sống, mình muốn sống,” nó nhắc lại, tuyệt vọng cố thoát khỏi những suy nghĩ của Rồng.

Một tiếng gãy răng rắc vang lên khi lưỡii giáo La Mã bắt đầu gãy làm đôi...

EMD.

Mời vào blog daotieuvu.blogspot.com để tải nhiều truyện hơn!

